

ആബോ ഗിവാറഗിസ്

ആബോ ഗീവറുഗീസ്

ABO GEEVARUGHESE

(Malayalam)

**Jenmasathabdhie Smaranika
Study**

First Published July 1983

Printed at Bethany Press, Kottayam-10.

Price Rs. 8

Copy right

Bethany Publications.

Published by

Bethany Publications

Kottayam-10.

Distribution:

Bethany Book Centre, Thiruvalla-1.

Bethany Book Stall, Kottayam 10.

MALANKARA
LIBRARY

ആബോ ഗീവറുഗീസ്

പ്രസാധകന്മാർ:

ബഥനി പബ്ളിക്ക്കേഷൻസ്

B. P. No. 19

ബഥനി ബുക്ക് സെൻറർ, തിരുവല്ല.

വില ക. 8

ആമുഖം

മഹാനാരുടെ ജീവിതത്തേക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം എപ്പോഴും അപൂർണ്ണമായി നില്ക്കുകയുള്ളൂ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും അങ്ങനെയൊരപൂർണ്ണതയുണ്ട്. നാമെത്ര ശ്രദ്ധിച്ചാലും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പൂർണ്ണത കണ്ടെത്താനാവില്ല. അത്രമാത്രം മഹത്വം ആ വ്യക്തിത്വത്തിനുണ്ട്. 'സാഗരം സാഗരോപമം' എന്നുപറഞ്ഞു് അത്ഭുതം കൂറുവാനേ നമുക്കു കഴിയൂ.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജന്മശതാബ്ദിയാചരണത്തോടനുബന്ധിച്ചു് നടത്തിയ സിമ്പോസിയത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധങ്ങളും പൊതു സമ്മേളനങ്ങളിൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങളും സമാഹരിച്ചു് ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് വരും തലമുറകൾക്കു് ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീരും എന്ന വിശ്വാസമാണു് ഈ ഉദ്യമത്തിനു് ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. മാർ ഈവാനിയോസിനെക്കുറിച്ചു് അധികമൊന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്തവർക്കു് കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഒരവസരവും ആവും ഇതു്. ഒപ്പം ജന്മശതാബ്ദിയാചരണത്തിനു് ഒരു സ്മരണികയും.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സന്യാസദർശനത്തിനു് മുൻതൂക്കം കൊടുത്തുകൊണ്ടോ അതിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചോ എഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണു് ഇതിലെ പ്രബന്ധങ്ങളിലധികവും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് 'ആബോഗീവറുഗീ:സ' എന്ന പേരു് ഗ്രന്ഥത്തിനു നല്കിയതും.

പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചും ലേഖനങ്ങൾ തന്നെ, ഞങ്ങളോടു സഹകരിച്ച എല്ലാവരോടുമുള്ള നിസ്സീമമായ നന്ദി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ! ഇതിലെ കൃതികൾ ശേഖരിച്ചും സമാഹരിച്ചും ഞങ്ങളെ സഹായിച്ച ബ്രദർ വറുഗീസ് തെക്കുട്ടത്തിനോടുള്ള കടപ്പാടു പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതാണ്.

ആബോഗീവറുഗീസിന്റെ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായിക്കും എന്ന പ്രത്യാശയോടെ, ആ വന്ദ്യപിതാവിന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഈ സ്മരണിക സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ബഥനി പബ്ലിക്കേഷൻ വേണ്ടി,
 ഡോ. ലൂയിസ് മുലേവീട്ടിൽ,
 ഒ.ഐ.സി.

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

പേജ്

ആമുഖം

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

1	മലങ്കര റീത്ത് അഥവാ തന്നിമനുജള്ള മലങ്കര റീത്ത് ഫാ. വറഗീസ് കിളിച്ചിമല	1
2	മാർ ഈവാനിയേസ്യൂ മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെസഭാവിജ്ഞാനിയാഭിമുഖ്യങ്ങൾ ഡോ. ഗീവറഗീസ് പണിക്കർ	25
3	മാർ ഈവാനിയോസ് ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹി പ്രൊഫ. ജോർജ് ഓണക്കൂർ	43
4	ഞാൻ കണ്ട മാർ ഈവാനിയോസ്യൂ പിതാവു് ബന്ധികട് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്യൂ മെത്രാപ്പോലീത്ത	56
5	മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ക്രിസ്താനുക്താഭി വാഞ്ചേരി ഐസക്കു മാർ യുഹാനോൻ മെത്രാപ്പോലീത്ത	62
6	വിശ്വാസധീരനായ മാർ ഈവാനിയോസ്യൂ പൗലോസ്യൂ മാർ പീലക്സിനോസ്യൂ മെത്രാപ്പോലീത്ത	64
7	മാർ ഈവാനിയോസ്യൂ വിജാതീയക് വെളിപാടിന്റെ പ്രകാശം ലോറൻസ് മാർ അപ്രേം മെത്രാപ്പോലീത്ത	72
8	മലങ്കരസഭയിൽ ബഹുനിയുടെ സ്ഥാനവും ദൗത്യവും സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്യൂ മെത്രാപ്പോലീത്ത	76
9	മാർ ഈവാനിയോസ്യൂ ഒരു പ്രതിഭാസം ഐബ്രഹാം ജോസഫ്	86

10	എക്യുമെനിസത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ ഫാ. ജയിംസ് മാമ്മൂട്ടിൽ ഒ. ഐ. സി	97
11	മറ്റർ ഇഴുവാനിയോസ് എന്റെ സ്മരണകളിൽ മഹാകവി പുത്തൻകാവു മത്താൻ അരകൻ	105
12	ഹിന്ദുസന്നയാസ ധർമ്മം സ്വാമി ജൈത്രാനന്ദ	116
13	ക്രൈസ്തുവ സന്നയാസദർശനം തോമസ് ഐക്കര സി. എം. ഐ.	120
14	മാർ ഇഴുവാനിയോസിന്റെ സന്നയാസദർശനം ഫാദർ ജോൺ ബർക്കമൻസ് ഒ. ഐ. സി.	128
15	മാർ ഇഴുവാനിയോസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത ഡോ. ലൂയിസ് മൂലേവീട്ടിൽ ഒ. ഐ. സി	139
16	മഹാത്മാവായ മാർ ഇഴുവാനിയോസ് ഫാ. ജേക്കബ് ഒ. ഐ. സി.	149
17	മാർ ഇഴുവാനിയോസിന്റെ ദൂരദർശനവും ദീർഘവീക്ഷണവും ഫാദർ ജോസഫ് ഇടമരം എസ്. ജെ.	162
18	എന്റെ വീക്ഷണത്തിലെ ബഥനി പ്രൊഫ. റി. കെ. കോശി	169
19	ബഥനി ഭാരതസഭയിൽ ബ്ര. വറഗീസ് തൈള്ളത്തിൽ ഒ. ഐ. സി.	175
20	മാർ ഇഴുവാനിയോസ് പിതാവു്— ബഥനി സന്നയാസിനീ സമൂഹസ്ഥാപകൻ സി. വിൻസെൻറ് എസ്. ഐ. സി	182
21	മാർ ഇഴുവാനിയോസ് പിതാവു് മേരിമക്കൾ സമൂഹവും സി. മേരി. മാത്യു ഡി. എം.	193
22	സന്നയാസിനീകൾ ആധുനിക യുഗത്തിൽ സി. അൽഫോൻസ് മേരി എസ്. എ. ബി. എസ്.	197
23	മാർ ഇഴുവാനിയോസ് സൂക്തങ്ങൾ	204

മലങ്കര റീത്തൂ

അഥവാ

തനിമയുള്ള മലങ്കരസഭ

ഫാ. വറുഗീസ് കിളിച്ചിമല

ആമുഖം

“മലങ്കരയെ വഞ്ചിച്ച റോമ്മയിൽപോയി” എന്നതത്രേ മാർ ഈവാനിയോസിനെക്കുറിച്ചുള്ള കടുത്ത പഴി. തിരിച്ചുമറിച്ചും ആവർത്തിക്കുന്ന ഈ ദുരാരോപണത്തിൽ തെല്ലും കഴമ്പില്ലെന്നു സൂക്ഷ്മപഠനം തെളിയിക്കും. മലങ്കരസഭാസംസ്ഥാനത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുവാനോ റോമാസംസ്ഥാനത്തിൽ ലയിക്കുവാനോ മാർ ഈവാനിയോസു് മനസ്സു വെച്ചിട്ടില്ല. “മലങ്കര റീത്തീ”നെക്കുറിച്ചുള്ള തികഞ്ഞ അജ്ഞതയത്രേ തെറ്റായ ഈ കുറ്റവിധിയുടെ അടിയിലുള്ളതു്.

ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുണ്ടു് പുനരരക്യപ്പെട്ട അനേകായിരങ്ങൾ. “റീത്തുകാർ” എന്നപേരിൽ അവരാരും അറിയപ്പെടുന്നില്ല. മാർ ഈവാനിയോസിനെ പിന്തുടരുന്നവർക്കു മാത്രമാണു് ആ പേരു് അരക്കിട്ടറപ്പിക്കപ്പെട്ടുപോയിട്ടുള്ളതു്. മലങ്കരയിലെ പുനരരക്യത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണു് ഇതിനു കാരണം. മലങ്കര റീത്തു അനുവദിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് പുനരരക്യപ്പെട്ടവർക്കു “മലങ്കര റീത്തുകാർ” എന്നു കിട്ടിയ പേരാനു് “റീത്തുകാർ” എന്നു മാത്രമായി ചുരുങ്ങിയതു്.

റോമാ റീത്തിൽ ലയിക്കുകയല്ല ഓർ ഈവാറിയോസ് ചെയ്തത്. തനിമയുള്ള മലങ്കരസഭയെ സാമൂഹികസഭയുമായി രഞ്ജിപ്പിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ച കൃത്യം. റീതു എന്നു പറഞ്ഞാൽ വ്യക്തിത്വമുള്ള, തനിമയുള്ള സഭ (Individual church) എന്നാണത്. തനിമയുള്ള സഭ (Individual church)യും പ്രാദേശികസഭ (Local church) യും ഒന്നല്ല. പ്രാദേശിക സഭ തനിമയുള്ള സഭയാകാം. എല്ലാ പ്രാദേശികസഭകളും തനിമയുള്ള സഭകളല്ല. തനിമയുള്ള ലത്തീൻസഭയുടെ ഘടകമാണ് കേരള ലത്തീൻ പ്രാദേശികസഭ.

സാമൂഹിക ഐക്യത്തിൽ കഴിയുന്ന 18 റീത്തുകൾ അഥവാ തനിമയുള്ള സഭകൾ ഇന്നുണ്ട്. കോപ്റ്റിക്സ്, എത്തീയോപ്യൻ എന്നീ അലക്സാണ്ട്രിയൻ റീത്തുകളും സിറിയൻ മാറോനെറൂസ്, മലങ്കര എന്നീ അന്ത്യോക്യൻ റീത്തുകളും, ബൾഗേറിയൻ, ഗ്രീക്കു, ജോർജിയൻ, അൽബാനിയൻ, മെൽക്കൈറൂസ്, റഷ്യൻ, സെർബിയൻ, യൂക്രേനിയൻ എന്നീ ബൈസന്റൈൻ റീത്തുകളും കാൽഡായൻ, മലബാർ എന്നീ പൗരസ്ത്യസുറിയാനി റീത്തുകളും അർമേനിയൻ റീത്തും ലാററിൻ റീത്തും ഇവയിൽപ്പെടുന്നു.

റീത്തുകൾ തമ്മിൽ സാജാത്യമാണധികം. എന്നാൽ ഇവ തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നത് വൈജാത്യത്തിലൂടെയാണ്. എങ്ങനെയുള്ള അന്തരമാണിവിധങ്ങളത്? ഇരുട്ടും വെളിച്ചവുമായുള്ള അന്തരം ഇവയ്ക്കില്ല. സമുദ്രവും പർവ്വതവും പോലെയുള്ള വേർപിരിയൽ ഇവിടെയില്ല. ആനയും ആടും പോലെയുള്ള അകൽച്ചയുമില്ല. പിന്നെയുള്ളതോ വ്യക്തിയും വ്യക്തിയുംപോലെയുള്ള വ്യത്യസ്തത മാത്രം. രണ്ടു വ്യക്തികൾതമ്മിൽ സാജാത്യമോ വൈജാത്യമോ അധികം? മനുഷ്യരെന്ന നിലയിൽ അധാര യോജിപ്പിക്കുന്ന ഘടക

ങ്ങളല്ലേ അധികം? എങ്കിലും ഔദ്യോഗിക അപരനിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളില്ലേ? ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും നോട്ടത്തിലും ഭാവത്തിലും സംസാരത്തിലുമെല്ലാം. ഇതു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അംശങ്ങളാണ്. ഒരു വ്യക്തിയും മറ്റൊരു വ്യക്തിയും തമ്മിലുള്ള സാജാത്യവൈജാത്യങ്ങളത്രേ റീത്തും മറ്റൊരു റീത്തും തമ്മിലുള്ളതു്.

മത്തായി, മക്കോസു്, ലൂക്കോസു്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരുടെ സുവിശേഷങ്ങൾ സാരാംശത്തിൽ ഒന്നുതന്നെയാണ്; ഒരേ ക്രിസ്തുപുനരുത്ഥമാണു് അവർ നാലുപേരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. എങ്കിലും, അവതരണം, ഭാഷ, ശൈലി, പ്രതിപാദനം എന്നിവയിൽ സുവിശേഷങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്നു. സുവിശേഷകന്മാരുടെ വ്യക്തിത്വമത്രേ ഈ വ്യത്യസ്തതയ്ക്കു് ഹേതു. സുവിശേഷങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഈ അന്തരമത്രേ തനിമയുള്ള സഭകൾ അഥവാ റീത്തുകൾ തമ്മിലുള്ളതു്.

ആരാധനക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ദൈവശാസ്ത്രം, ഭരണക്രമം എന്നീ നാലത്രേ തനിമയുള്ള സഭയുടെ സാരാംശങ്ങളായ ഘടകങ്ങൾ. ഇവയിൽ പരമപ്രധാനം ആരാധനക്രമംതന്നെ. കാരണം, ആരാധകരുടെ സമൂഹമാണു സഭ. ആരാധനയിൽനിന്നുതന്നെ തിരിയുന്ന ജീവിതശൈലിയാണു് ആദ്ധ്യാത്മികത. ഇതിനു നട്ടെല്ലായി നിലകൊള്ളുന്നതത്രേ ദൈവശാസ്ത്രം. ആരാധനക്രമത്തെ കുറവുകൂടാതെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ഭരണക്രമം.

മലങ്കരസഭയുടെ വ്യക്തിത്വം ആരാധനക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ദൈവശാസ്ത്രം, ഭരണക്രമം എന്നീ നാലുകാര്യത്തിലും നിഴലിക്കുന്നുണ്ടു്. നിഗൂഢാത്മകത്വം, വേദപുസ്തകാധിഷ്ഠിതസ്വഭാവം, ആരാധനയിലൂടെ പ്രബോധനം, ആവർത്തനപ്രകൃതി, സാമൂഹ്യബോധവും സാമൂഹികഭാവവും, ആരാ

ധനാവസ്ഥരത്തിന്റെ ആക്ഷേപകര്യം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങൾ ഉലങ്കര ആരാധനയുടെ ചില മുഖമുദ്രകളാണ്.

ഈ സവിശേഷതകൾ മറ്റു ആരാധനാക്രമങ്ങളിലില്ലെന്നു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. തീർച്ചയായുമുണ്ടു്. പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാംവിധം കാണുന്നതുകൊണ്ടു ഇവിടെ ഊന്നൽ കൊടുത്തുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. “മാംസളശരീരം” എന്ന വിശേഷണം കൊടുക്കുന്നവന്റെ ദേഹത്തു എല്ലൊന്നുമില്ലെന്നോ ‘മെല്ലിച്ചശരീരം’ എന്ന വിശേഷണം കൊടുക്കുന്നവനിൽ അല്പംപോലും മാംസമില്ലെന്നോ അത്ഥമില്ലല്ലോ. കവി കേരളത്തെ വണ്ണിക്കുമ്പോൾ

“പാരം കരിന്ദു പനസം മുളകേലമിഞ്ചി
കേരം കവുങ്ങു തളിർവെററില യേത്തവാഴ
ഈ രമ്യവസ്തുതതിചേൻ വിളങ്ങുചീനൽ-
പ്പാരഗ്ര്യകല്ലതമണ്ഡിതതതനാഭം”

എന്നോ,

“മാവും വിലാവും പുളിയും കരിന്ദും
തെങ്ങും ഫലം തിങ്ങുചിളം കവുങ്ങും
നിറഞ്ഞഹോ!”

എന്നോ കണ്ടാൽ ഈ വൃക്ഷലതാദികളൊന്നും കേരളത്തിനു പുറത്തുണ്ടായില്ലെന്നു അത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കുടുംബത്തിലുദയംകൊള്ളുന്ന സ്നേഹമാണു് വ്യക്തിയെ സാമൂഹ്യവും സാമു്ലംകികവുമായ സ്നേഹത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഗൃഹപരിസരത്തിന്റെ പരിചയത്തിലൂടെയത്രേ സമു്ലംകഭ്രമിശാസ്ത്രത്തിലേക്കു ഒരുവൻ നയിക്കപ്പെടുന്നതു്. കുടുംബത്തിൽ ലഭ്യമാകേണ്ട സ്നേഹം കിട്ടാത്ത ഭാഗ്യദോഷി സമൂഹദ്രോഹിയായി മാറുകതന്നെ ചെയ്യും. ആദ്ധ്യാത്മികരംഗത്തും ഇതു ശരിയാണ്. സ്വന്തം ആരാധനക്രമത്തിലൂടെയും ആദ്ധ്യാത്മികതയിലൂടെയുമാണു് ഒരുവൻ വിപുലമായ ക്രി

സ്വപരവേത്തിലേക്കു വളരേണ്ടതു്. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെ മുഴു പൻ സംബന്ധിക്കുന്നതാണ് റീത്തു്. അതിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലും പൈതൃകരൂപത്തിലുമാണ് ക്രിസ്താനി വളരുകയും പുണ്യതയിലേക്കു നീങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു ഉപേക്ഷിച്ചുകിലേ സാമൂഹികവിശാലത കൈവരൂ എന്ന ജല്പനം മിഥ്യാധാരണയുടെ ഫലമാണ്. ഇത്തരം മിഥ്യാധാരണ ചിലരുടെയിടയിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

“അറിവാൻ കഴിഞ്ഞീല തുഞ്ചനെ;
ശ്രമിച്ചതില്ലറിയാൻ

അറിഞ്ഞിട്ടു കാര്യമെന്തിരിക്കുന്നു?”

എന്ന വിധക്കാരായ പച്ചപ്പരിഷ്കാരികളുടെ സംഖ്യ എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും ഏറിവരുന്നതാണ് കാരണം.

ഐക്യ (Unity)വും ഐക്യരൂപ്യം(Uniformity)വും തെറിമാരിക്കുന്നവരുണ്ടു്. ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷമാണവർ വരുത്തികൂട്ടുന്നതു്. ഐക്യരൂപ്യത്തിനുവേണ്ടി ചിലർ പ്രാദേശികസംസ്കാരങ്ങളുടെ നാനൂ നുള്ളുന്നു; മറുചിലരാകട്ടെ, പ്രാദേശികതയ്ക്കുവേണ്ടി ഐക്യത്തിന്റെ കഴുത്തറക്കുന്നു. ഒരു കൂട്ടർ “ഏകറീത്തു” വാദത്തിന്റെ മക്കുടമുഷ്ടിയുണ്ടുതു്; മറെറുകൂട്ടർ എല്ലാ സഭകളും ഒന്നുപോലെ ശരിയെന്നു ശരിക്കുന്നു. ഈ മറുകണ്ടം ചാടലുകൾക്കു നടുവിൽ സഭ നേർ വഴി തെളിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിൽ ഏകരൂപ്യം സംസ്കാരത്തിൽ വൈവിധ്യവും എന്നതത്രേ സഭ കാട്ടിത്തരുന്ന സുഗമ മാർഗ്ഗം. സാമൂഹിക ഐക്യവും പ്രാദേശിക സംസ്കാരവും ഒന്നുപോലെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള മനോഹര സംവിധാനം റീത്തുകളുടെ നിലനിൽപ്പിലൂടെ സഭ നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

ഒന്ന്

മലങ്കര ആരാധനയുടെ ചില മ.വ.മ.ദ്രകൾ

സഭയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമാണു ലീറ്റർജിയുടേത്. വ
ത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. “സഭയുടെ പ്രവ
ത്തനംതന്നെ ആരാധനക്രമമാകുന്ന അത്യുച്ഛസ്ഥാനത്തേക്കാ
ണു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അവളുടെ ശക്തി മുഴുവൻ നില്പ്
ളിക്കുന്നതും അവിടെനിന്നുതന്നെ” (ലീറ്റർജി 10). മലങ്കര
ലീറ്റർജിയുടെ ചില സവിശേഷതകളാണു ചുവടെ ചേർക്ക
ുന്നത്.

1. നിശ്ചലത്വമകത്വം

എല്ലാ സാമ്പ്രതിക മതങ്ങളിലും സംസ്കാരങ്ങളിലും കാ
ണപ്പെടുന്നതാണു ‘മിസം’. ഗ്രീക്കുകാരുടെ രഹസ്യപൂർണ്ണത
യിൽനിന്നാണു ഈ പദത്തിന്റെ വ്യുൽപത്തിതന്നെ.
ദൈവികതയുടെ നിശ്ചല രഹസ്യങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിചെല്ല
ലും നിശ്ചല ജ്ഞാനവുമാണു ഇതു ഉൾക്കൊള്ളുക. ദൈ
വവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അനുഭ
വത്തിന്റെ അഗ്രാഹ്യത ഇവിടെയുണ്ടു്. സ്വാഭാവികതയും
അതിസ്വാഭാവികതയും തമ്മിൽ മേളിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അ
നുഭൂതി വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കാവുന്നതല്ല. തൂക്കം കൊടുക്കുന്ന
ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ഗഹനത അന്ത്യോക്യൻ ആരാധനയിൽ
ആദ്യം തെളിഞ്ഞുകാണാം.

a) കുഞ്ചാനയുടെ പരസ്യമായ തുടക്കം.

കുഞ്ചാന പരസ്യമായി തുടങ്ങുമ്പോൾ ബലിപീഠം ചു
റ്ററി പുരോഹിതൻ യുഗം അല്പിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ സൂചന
ശ്രദ്ധേയമാണു്. പരസ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന യേശു
വിനെയാണു് പുരോഹിതൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതു്.

യേശുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ച യോഹന്നാനാണ് പ്രധാന ശുശ്രൂഷകൻ; മറ്റു ശുശ്രൂഷികളാകട്ടെ, സ്ത്രീഹന്മാരുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു.

b) കുരിശു വരയുടെ സാരാംശം.

കുരിശു വരയ്ക്കുന്നതിനു നിശ്ചിതമുണ്ട്. പി. ത്രിത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുമാറു് തള്ളുവീരലും അതിനടുത്തു രണ്ടു വീരലും ചേർത്തു പിടിച്ചു കുരിശു വരയ്ക്കുന്നു. ദൈവപുത്രൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങിയതിനെ ഓർത്തു നെററിയിൽനിന്നു നെഞ്ചിലേക്കും പാപംമൂലം ഇടത്തേതിന്റെ മക്കളായിരുന്ന നമ്മെ തന്റെ കുരിശുമരണംമൂലം വലത്തേതിന്റെ മക്കളാക്കിത്തീർത്തിനെ ഓർത്തു ഇടത്തെ തോളിൽനിന്നു വലത്തെ തോളിലേക്കും കുരിശു വരയ്ക്കുന്നു.

c) ശോശപ്പാ ആഘോഷം.

കത്താവിന്റെ കബറികൾ വെണ്ണപ്പെട്ട കല്ലിനോടു് ശോശപ്പായെ ഉപമിക്കുന്നു. ആ കല്ലു ഇപ്പോൾ മാറ്റപ്പെട്ടു എന്ന് സൂചന. ഇസ്രായേൽക്കാർക്കു മരുഭൂമിയിൽവെച്ചു ജലം നല്ലിയ പാറയോടു് ശോശപ്പാ ഉപമിക്കപ്പെടുന്നു. വി. കബ്ബാനവഴി ക്രിസ്തു നല്ലുന്ന ജീവജലത്തിന്റെ സാദൃശ്യമാണിതു്. യാക്കോബു ദർശിച്ച ഗോവേണിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറു് ശോശപ്പാ മുകളിലോടു് താഴോടു് ചലിപ്പിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗീയസേന ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു ആദരിക്കുവാൻ വന്നിറങ്ങുന്നുവെന്നത്രേ ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

d) ധൂപക്കുറിയുടെ ചങ്ങലകൾ

നാലു ചങ്ങലകളിൽ ഒന്നാമത്തേതു പിതാവിനെയും രണ്ടാമത്തേതും മൂന്നാമത്തേതും രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ പുത്രനെയും നാലാമത്തേതു ദൂഹായേയും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

e) കാസായിൽ ഒഴിക്കുന്ന വീഞ്ഞും വെള്ളവും.

വീഞ്ഞു ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്തേയും അതിനോടു ചേർന്ന വെള്ളം ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയോടു സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സഭയുടെ കാഴ്ചയുൾപ്പടെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

f) ചുവപ്പു, പച്ച, വെള്ള നിറമുള്ള തബലീത്താ വിരി.

ചുവപ്പുനിറം പ്രവചനത്തേയും പച്ചനിറം ഭൂമിയേയും വെള്ളനിറം തിരുസഭയേയും അർത്ഥമാക്കുന്നു.

g) കുരിശു ഉഴറാല കൊണ്ടലങ്കരിക്കുന്നു.

കുരിശു ഉയിർപ്പിന്റെ ചിഹ്നമായി പരിഗണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തെയും ഉത്ഥാനത്തിന്റെ മഹത്വത്തെയും സൂചിപ്പിക്കാൻ ചുവന്ന ഉഴറാലകൊണ്ടു കുരിശു അലങ്കരിക്കുന്നു.

II. വേദപുസ്തകാധിഷ്ഠിത സ്വഭാവം

നിഗൂഢാത്മകതയും വേദപുസ്തകത്തിന്റെ പ്രകൃതിയാണ്. അതു ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവാതാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവതാരാനുഭവത്തിന്റെ കഥയാണ് ബൈബിൾ. ആപാദചൂഡം വേദപുസ്തകബന്ധിയാചിരിക്കുക മലങ്കര ആരാധനയുടെ സവിശേഷതയാണ്.

a) വചനശുശ്രൂഷയ്ക്കു പ്രാധാന്യം.

വി. കുഞ്ചുന, കൂദാശകൾ, യാദപ്രാർത്ഥനകൾ എന്നിവയിലെല്ലാം വചനശുശ്രൂഷയുണ്ട്. വേദപുസ്തക വായനയും അതിനോടു അനുബന്ധിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും യഹൂദ സിനഗോഗുകളിലെ ശുശ്രൂഷകളേ അനുസരിച്ചുള്ളതാണ്. അപ്പസ്തോലിക പ്രബോധനങ്ങളുടെ ദിവ്യഭാവം കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഗീതം ഓരോ വായനയ്ക്കും മുമ്പു ചെയ്യുന്നു. “ഭൂമിലശേഷം”, “പൗലൂസ്യൂറ്റീഹാ” തുടങ്ങിയ ഗാനങ്ങൾ ഉദാഹരണമാണ്.

b) പ്രാത്മന, ഗീതങ്ങൾ എന്നിവയിലെ വാക്കുകളും ശൈലിയും അലങ്കാരങ്ങളും വേദപുസ്തകവാക്യങ്ങളോ അവയുടെ പരാവർത്തനങ്ങളോ അവയുടെ പ്രതികരണങ്ങളോ ആണ്. ഉദാ:—

(1) “കൈകൊള്ളുന്ന മഹരോനണച്ചതു പോലെ ധൂപമിതും”
സംഖ്യാ.16:44-50 വരെ വാക്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

(2) “കടലിൽ യൗനാനെന്നപോലെ കനിയുക ദാസന്മാരിലെണം”
യോന 2, 3-10 വാക്യങ്ങൾ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

(3) “മരണത്തെ നീക്കിയ ഫിനഹാസിൻ പ്രാത്മനയും പോൽ”
സംഖ്യാ. 25, 7-11 വരെ വാക്യങ്ങൾ കാണുന്നു.

(4) “കത്താവേ, എന്നോടു ഉത്തരങ്ങളേണമേ”
ഏലിയാ ദീപ്തദർശിയുടെ യാഗത്തിന്മേൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു അഗ്നി ഇറക്കിയതായ അപേക്ഷ അനുസ്മരിക്കാപ്പട്ടുന്നു കാർമ്മികന്റെ ഈ പ്രാത്മനയിൽ.
1 രാജാ. 18, 37-ൽ ഈ പ്രാത്മന കാണാം.

III. ആരാധനയിലൂടെ പ്രബോധനം

ആരാധനയോടൊപ്പം വേദോപദേശം എന്ന പ്രയോജനത്തിനു അന്ത്യോക്യൻ ചിരാക്കന്മാർ മനസ്സുനീയിരിക്കുന്നു. ഓരോ വിശ്വാസത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രാത്മന ബോധനത്തിനു സഹായകമാകും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം.

a) ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദർശനം.
പെന്തിക്കോസ്റ്റിപ്പെരുനാളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു: “ശ്രേഷ്ഠ

മായ ഏക സാരാംശത്തോടും അനാദൃതമായ ഏക സ്വഭാവത്തോടും കൂടി പിതാവു, പുത്രൻ, പ. റൂഫാ എന്ന മൂന്നു ക്നമാകളടങ്ങിയ പരിപൂർണ്ണ ത്രിത്വമായ സഭയെകളെ പരാമർശിക്കുന്നു.” (പെന്തക്കോസ്റ്റികളുടെ)

b) പിതാവിനെയും പുത്രനെയും കുറിച്ചുള്ള ദർശനം.

“പിതാവായ ദൈവമേ, നിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനും തന്റെ സ്വതന്ത്രബുദ്ധിമൂലം പിശാചാരാധനയിലേക്കു വശീകരിക്കപ്പെട്ടുപോയവനും ആയ മനുഷ്യനെ നവീകരിക്കുവാൻ നിനക്കു തിരുവിഷ്ണു തോന്നിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഓർമ്മദർശനത്തിനുവേണ്ടി നിന്റെ വചനമായ പുത്രനെ നീ കല്പിച്ചുയച്ചു.” (പെന്തക്കോസ്റ്റികളുടെ)

c) മനുഷ്യനായ ദൈവത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.

“അവൻ വ്യത്യസ്തം കൂടാതെ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു, ദൈവത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനതീതാവസ്ഥയെ വിശദമായിത്തന്നെ അറിയിച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചുതരികയും നിന്നെയും അവൻ നിന്നിൽ നിന്നുള്ളവനാകുന്നു എന്നതിനെയും തങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം നിന്റെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗഹങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളുമായ സാഗതികൾ തങ്ങളെ അറിയിക്കയും ചെയ്തു.” (പെന്തക്കോസ്റ്റികളുടെ)

d) പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ - വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

“ റൂഫാ മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. റൂഫാ ദീപ്തദർശിമാരെ സജ്ജീകരിക്കുന്നു. റൂഫാ ശ്രീഹൃദയാൽ ജ്ഞാനം നൽകുന്നു; റൂഫാ സഹദേന്ദ്രന്മാർക്കു ബലം നൽകുന്നു. റൂഫാ മല്ലാന്മാരെ നയിക്കുന്നു. റൂഫാ നന്മകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.....”

(പെന്തക്കോസ്റ്റികളുടെ)

IV. ആവർത്തനപ്രകൃതി

ആവർത്തനത്തിൽ മട്ടപ്പു തോന്നാത്ത മനോഭാവമാണ് അന്ത്യോക്യൻ സഭയുടേതു്. ഭക്തിപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഹർഷോന്മാദം ആവർത്തനത്തിലൂടെ പ്രകടമാക്കുന്നത് ആ ലിറ്റർജിയിൽ ആദ്യന്തം കാണാം.

a) ഒരേ ആശയം വിവിധ ഗാനങ്ങളിലൂടെയും പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെയും ആവർത്തിക്കുന്നു.

“മഹിമയൊടക്കുവരീനൂ”.....”

“ദൈവമുയിത്തു് ഹൃദയം പത്തോ.....”

“മാനവർ വാനോർ മുൻമുൻ നിൻ.....”

“മിശിഹാ ജീവിച്ചെഴുന്നേറ്റു.....”

എന്നു തുടങ്ങിയ ഗാനങ്ങളിലൂടെ “ദൈവമുയിത്തു്” എന്ന ഒരേ ആശയം ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു.

b) ഒരേ വാക്കു ആവർത്തിക്കുന്നു.

“പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ.....(മൂന്നുപ്രാവശ്യം)

“കുറിയേലായിസോൻ, കുറിയേലായിസോൻ.....(മൂന്നു പ്രാവശ്യം)

c) ഒരേ കൃത്യം ആവർത്തിക്കുന്നു.

40 പ്രാവശ്യം കമ്പിടുന്നു.

പട്ടക്കാരൻ ആശീർവാദം നല്ലമ്പോൾ സ്റ്റീബായുടെ അടയാളം മൂന്നുപ്രാവശ്യം വരയ്ക്കുന്നു.

d) ഒരേ പല്ലവിയിൽ എല്ലാ വാക്യവും അവസാനിക്കുന്നു.

“നീ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നതിനാൽ ദൈവമേ, നീ അർപ്പിക്കുക” (ജനനപ്പെരുന്നാൾക്രമം, സെദാ)

“സ്വപയം ഭൂവിൽനിന്നുള്ള സ്വപയംഭൂവിനു് ഉൾശാത.” (ഉൾശാനപ്പെരുന്നാൾക്രമം, സെദാ)

V. സാമൂഹ്യബോധവും സാമൂഹികഭാവവും
ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലും മനുഷ്യർ പരസ്പരവുമു
ള്ള കൂട്ടായ്മയാണ് ആരാധന ലക്ഷ്യം വെള്ളുന്നത്.

a) വി. കുഞ്ചാനയിലെ സമാധാനശുശ്രൂഷ.

ഇതുമൂലം ദൈവവുമായി കൂട്ടായ്മപ്പെടുന്നു. സമാധാനം
നല്ലനതു് വിശ്വാസികൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ അട
യാളമാണു്. ശത്രുതയെ ഇതു നശിപ്പിക്കുന്നു.

b) സമൂഹം ഒരുമിച്ചു ആരാധനയിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം
വഹിക്കുന്നു.

c) ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലും മനുഷ്യർ പരസ്പര
വുമുള്ള കൂട്ടായ്മ കാണിക്കുന്നു.

പട്ടക്കാരന്റെ ആശീർവാദപ്രാർത്ഥന. “പിതാവായ
ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും ഏകജാതന്റെ കൃപയും പ. രൂ
ഹായുടെ സംബന്ധവും ആവാസവും എന്റെ സഹോദരങ്ങളേ,
നിങ്ങൾ എല്ലാവരോടും കൂടെ എന്നേക്കും ഉണ്ടായിരി
ക്കട്ടെ.”

d) സഭയ്ക്കു മുഴുവനും വേണ്ടി ബലിയർപ്പിക്കുന്നു.

വി. കുഞ്ചാനയുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ കാമ്മികന്റെ അഭ്യ
ർത്ഥന. “ജീവനുള്ളതും പരിശുദ്ധവുമായ ബലി സഭയ്ക്കു
മുഴുവനുംവേണ്ടി അർപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥി
ക്കുവിൻ.”

കുഞ്ചാന സമാവിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യാത്രപറച്ചിലിൽ
കാമ്മികൻ പറയുന്നു:” ദൂരസ്ഥരോടുകൂടെ സമീപസ്ഥരും
മരിച്ചവരോടുകൂടെ ജീവനുള്ളവരും.....”

e) പരിശുദ്ധന്മാരും പരിശുദ്ധ വസ്തുക്കളുമായുള്ള
കൂട്ടായ്മ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

“മാർമാദീസദയുമതിൽ
സഹദേന്മാരസ്ഥികളും
പൂജാ പീഠവുമുണ്ടു്
ഏന്തിജ്ജീവോഷധിയെ.”

VI. ആരാധനാവസ്തരത്തിന്റെ ആകർഷകത്വം

a) വസ്തരചക്രം (Yearly cycle), പ്രതിവാറചക്രം (Weekly cycle), ദിനചക്രം (Daily cycle) എന്നു മൂന്നായി ആരാധനാചക്രം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദനഹാക്കാലം, നോമ്പുകാലം, കൃതാക്കാലം, പെന്തിക്കോസ്റ്റിക്കാലം, തേജസ്സരണകാലം, സ്തീബാക്കാലം, സുബോറോക്കാലം എന്നിങ്ങനെ വസ്തരചക്രം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

b) ആഴ്ചയിലെ ഓരോ ദിവസത്തിനും പ്രത്യേക നിയോഗങ്ങളും അനുസ്മരണകളുമുണ്ടു്.

- 1. ഞായറാഴ്ച കത്താവിന്റെ ഉയിർപ്പിനെ സ്മരിക്കുന്നു.
“രക്ഷകനേ, നിന്നുതമാന-
ത്തിൽ ദിനമാമിന്നടിയായിരി
പ്രീതിയെഴുന്നളവില്ലാക്കാ-
രുണുതാൽ പോക്കുക കുററം.”

(പ്രഭാതപ്രാർത്ഥന)

2. തിങ്കൾ, ചൊവ്വാ എന്നീ ദിവസങ്ങൾ അനുതാപത്തിന്റെ സ്മരണയുതന്തു്.

- A. “കരുണക്കടലേ, ഞാൻ നോക്കും
ദേവാ, തനയാ എൻപാപം പെരുകീപിഴകൾ
വർച്ചിച്ചയോ; നീ
• കഴുകണമെന്നെ സോപ്പായാൽ
ഏഴെണ്ണമെൻ ബാഷ്പാൽ വെണു

പിതൃസ്നേഹത്താൽ യാചിക്കുന്നെൻഞാൻ

... ..

അനുതാപികളിൽ തൻവാതിൽ
രത്നകലിങ്ങു തുറന്നീട്ടും ഹാലേലുയ്യാ
നാഥാ സ്തുത്യൻ നീ". (തീങ്കൾ, സുത്താറാ)

B: "മനസ്സാ പിഴ ചെയ്തേൻ
മനസ്സാതേറുനു
സാത്താൻ തൻ കെണിയിൽ വീണെന്നറിയുന്നേൻ
അനുതാപമെഴാത്തോരെൻ സ്ഥിതിയതികറിനും
കാലാന്ത്യേയനെയും വിധിയിങ്കൽനാഥാഹാ-ഹാ-
കനിവായിവനിൽ നീകൃപ ചെയ്തീടേണം"
(ചൊവ്വാ, പ്രഭാതം.)

3: പ. കന്യകാരിയത്തിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥമുള്ള
ദിവസമാണു" ബുധൻ.

"പാവനകന്യേ, മറിയമേ, സപസ്തി!
സൃഷ്ടികൾ ഘോഷിച്ചു
ഉദരേ പൈതലിനരുവേക-
ന്നവനെ ഗഭേ കപ്പൽപോൽ
നീപേരി നിൻ വാഹകനെ
ഈറയർ തേസ്തുതി ചെയ്യുന്നു
നിന്നിൽനിന്നുദിച്ചാനതിവന്ദ്യൻ" (പ്രഭാതം)

4. അപ്പസ്തോലന്മാരെയും സഭയിലെ വേദപാരംഗത
ന്മാരെയും സകല വിശുദ്ധന്മാരെയും ഓർമ്മിക്കുന്ന ദിവസമാ
ണു" വ്യാഴം.

"വീശ്വാസത്തിൻ ശില്പികളായ" സഭതൻ
തുണകളാം
നിബിയന്മാക്കും ശ്ലീഹന്മാക്കും സഹദേവന്മാക്കും
നല്ലൊരുശ്ലോമോ
നാഥനായ" പീഡകളോടു അവരാത്മാക്കൾ

ദുർവീദേവം പാടിയപ്പോൾ
നാഥൻ പിൻചെന്നാർ മിശിഹാ-
ശാവർ പ്രാർത്ഥനയാൽ ഞങ്ങൾ മേൽ
ക്രൂപതോന്നണമേ". (സന്ധ്യ)

5. കുരിശിനെ വണങ്ങുന്നതിനായി വെള്ളിയാഴ്ച മാ
ററിവെണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

“ശുഭചിഹ്നം താൻ സ്സീബാ
വിജയക്കൊടിതാൻ സ്സീബാ
നമ്മെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ
സ്സീബായിൽ പുകഴുന്നു നാം” (പ്രഭാതം)

6. ശനിയായ്ക്കു മരിച്ചവരെ സ്റ്റരിക്കുന്ന ദിവസമാണ്.

“നാം ദൈവസുതന്മാരാവാ-
നായുണ്ണാലത്തിൽ ചൊല്ലി-
ത്തന്നത്താതരയോക്കേണം
നയവാന്മാർ പുണ്യപ്പെട്ടോ-
രൊന്നിച്ചേകമവക്കാശപാ-
സംസപദ്യേ പുത്രൻ ദൈവം” (സന്ധ്യ)

C. യഹൂദപാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു ഒരു ദിവസത്തെ ഏ
ഴു യാമങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്ധ്യമുതൽ യാമങ്ങൾ
കണക്കാക്കുന്നു.

1. (റംശോ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന)
2. സൂത്താറ (ശയന നമസ്കാരം)
3. ലിലിയോ (പാതിരാത്രിയിലെ പ്രാർത്ഥന)
4. സപ്രോ (പ്രഭാതപ്രാർത്ഥന)
5. ഏഴരയുടെ പ്രാർത്ഥന (മൂന്നാംമണി)
6. മദ്ധ്യാഹ്നം (ആറാംമണി)
7. ഇരുപത്തിരണ്ടര (ഒൻപതാംമണി)

വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓരോ വഷവും ഓരോ മാസവും ഓരോ ആഴ്ചയും ഓരോ ദിവസവും ഓരോ നിമിഷവും വിശുദ്ധമാണ്.

രണ്ടു്

മലങ്കരസഭ ഉൾപ്പെടുന്ന

പൗരസ്ത്യ ആദ്ധ്യാത്മികത്വം

ആരാധന ഉളവാക്കുന്ന ആന്തരികാനുഭൂതിയുടെ ആവിഷ്കാരവും ജീവിതശൈലിയുമാണ് ആദ്ധ്യാത്മികത. മലങ്കരസഭ ഉൾപ്പെടുന്ന പൗരസ്ത്യ ആദ്ധ്യാത്മികതയെ 'ഓത്തഡോക്സി' എന്നു വിളിക്കുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റിസത്തിലോ പാശ്ചാത്യക്രിസ്തീയതയിലോ ഒതുക്കാവുന്നതല്ല ഓത്തഡോക്സി. ഇതിൻ്റെ ചില സവിശേഷതകൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്.

- 1. പൗരമ്പര്യകേന്ദ്രീകൃതം
- 2. സന്നയാസ ബന്ധിതമായ ആദ്ധ്യാത്മികത
- 3. ഉയിർപ്പു സംഭവത്തിനു മുൻഗണന
- 4. പരിശുദ്ധാത്മാവിനു പ്രാധാന്യം

I. പൗരമ്പര്യകേന്ദ്രീകൃതം

പൗരമ്പര്യാധിഷ്ഠിതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ കേവലം സാമ്പ്രദായികത്വം (traditionalism) എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. ലൗകായതികമൂല്യങ്ങൾക്കോ സംസ്കാരങ്ങൾക്കോ കീഴ്പ്പെട്ടു അതുമായി സമീകരണം പ്രാപിക്കാതെ സഭയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് പൗരമ്പര്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു്. സഭയുടെ കെട്ടുറപ്പു സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും സഭയെ നിലനിത്തുന്നതിനും ഇതു സഹായകമായി ഭവിക്കുന്നു.

a) സഭയുടെ കെട്ടുറപ്പു സംരക്ഷിക്കുന്നു.

ലത്തീൻസഭയിലും പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റിസത്തിലും കാണപ്പെടുന്ന കേന്ദ്രഭരണത്തിന്റെ ശക്തിയും ഭരണസംവിധാനവും ഓർത്തഡോക്സിയിലില്ല. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളിലും കൂടെക്കൂടെയുള്ള കീടമത്സരങ്ങളിലും അവരെ രഞ്ജിപ്പിച്ച ഒരു സഭയാക്കി നിൽക്കുന്ന ഘടകം പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള കൂറുതന്നെയാണ്.

b) സഭയെ നിലനിൽക്കുന്നു.

അപ്രമാദിത്വത്തിന്റെ ഒരു Magisterium (ബോധനാധികാരം) ഓർത്തഡോക്സോ ചിന്തയിലില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവു എല്ലാ സത്യങ്ങളിലും സഭയെ വഴി നടത്തുന്നുവെന്നു ഓർത്തഡോക്സി കരുതുന്നു. മാറികൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയിലും സംസ്കാരങ്ങളിലും ചിന്താഗതികളിലുംകൂടി കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭ എന്നും ഒരേ സഭയായി വിശ്വാസവും ജീവനും സംരക്ഷിക്കണമത്രേ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കൃത്യം. സത്യത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനു സഭയിലെ വൈദികരും അന്വേഷകരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; പൗരസ്ത്യസഭയിലെ വലിയ ചില ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകന്മാർ അന്വേഷകരാണ്. (cfr. Alexander Schmemmann, Orthodox Christianity, sign Oct. 1979)

പാരമ്പര്യബലമായ ചില ആചാരങ്ങൾ

1. യഹൂദപാരമ്പര്യത്തെ തുടർന്നു ദിവസവും നിർദ്ദിഷ്ട യാമങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.
2. കിഴക്കുകിഴക്കിനു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. ദൈവാലയം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു നടത്തുന്നു. മൃതദേഹം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി വെക്കുന്നു.

II. സന്നയാസബന്ധിതമായ ആദ്ധ്യാത്മീകത

എല്ലാവരും സന്നയാസികളല്ലെങ്കിലും “മൂന്നരേ ദൈവരാജ്യമനേപഷിക്കുക” എന്ന പ്രമാണം കാക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (cfr. Ibid.)

- a) സന്നയാസികളെപ്പോലെ യാമപ്രാർത്ഥന നടത്താൻ എല്ലാവരെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു;
- b) നോമ്പു, വജ്ജന, ഉപവാസം എന്നിവ എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്;
- c) പ്രായശ്ചിത്താരൂപിയോടെ കമ്പിഴന്ന പതിവുണ്ട്;
- d) മെത്രാൻ ധരിക്കുന്ന മസനപ്സാ (ശിരോവസ്ത്രം) ഒരു സന്നയാസിയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്;
- e) ഞായറാഴ്ചകളിലും പെരുന്നാളുകളിലും എല്ലാവരും ഒന്നുചേർന്ന് കാനോനിക പ്രാർത്ഥന ചെയ്യുന്ന പതിവുണ്ട്

III. ഉയിർപ്പുസംഭവത്തിനു മുൻഗണന

ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിനാണ് ആരാധനാജീവിതത്തിൽ മുൻഗണന.

- a) ഉത്ഥാനത്തിന്റെ ദിവ്യരഹസ്യത്തിനു നല്ലപ്പെട്ട പ്രാധാന്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കബ്ബാനസമയത്തു നില്ക്കുക എന്നതു പൗരസ്ത്യസഭയിൽ പതിവായി. “മുട്ടുകത്തുന്നതു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വീഴ്ചയേയും നില്ക്കുന്നതു അവരുടെ ഉത്ഥാനത്തേയും” സൂചിപ്പിക്കുന്നു.
- b) ആരാധനാവത്സരത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത് ഉയിർപ്പുപെരുന്നാളത്രേ.
- c) ഓരോ ഞായറാഴ്ചയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിന്റെ ഓർമ്മ കൊണ്ടാടുന്നു.

d) ഉതമിതനായ മിശിഹായെ കണ്ടുമുട്ടിയ ശിഷ്യന്മാർക്കുണ്ടായ അനുഭവം ഇന്നു സുവിശേഷം ശ്രവിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾക്കുണ്ടാകണം എന്ന വാസ്തവം വ്യക്തമാക്കുകയാണ് സുവിശേഷചായനയുടെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലുമുള്ള സമാധാനാശംസകൾ.

IV. പരിശുദ്ധാത്മാവിനു പ്രാധാന്യം

പൗരസ്ത്യ ആരാധനയിൽ വി. കുഞ്ചാനയുടെ സ്ഥാപനവചനങ്ങൾക്കു ശേഷം പ. റൂഹാ ഇറങ്ങി ആവസിച്ച അപ്പണം പൂണ്ണമാക്കാനുള്ള പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്. പ. റൂഹായുടെ വരവു വിശ്വാസികളോടു കൂടിയുള്ള സഹവാസവും പവിത്രീകരണവും ശേഷമുള്ള ഭാഗത്തിൽ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. ദിവ്യബലിയുടെ രഹസ്യം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നത് പ. റൂഹായുടെ പ്രവർത്തനം മൂലമാണ്.

മൂന്നു്

മലങ്കരസഭ സ്വീകരിക്കുന്ന പൗരസ്ത്യ

ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ

ചില സവിശേഷചിന്തകൾ

I. ആരാധനയും സഭാനുഭവവും

സഭാനുഭവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷപ്രകടനം ആരാധനയിലൂടെയാണ്. “ദൈവാലയത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ നാം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നില്ക്കുകയാണ്.” (Standing in the church, we stand in Heaven.) ആരാധന സ്വർഗ്ഗീയാനുഭവമാണ്. (cfr. Alexander Schmemmann, Orthodox Christianity. Segn Oct. 1979.)

a) “പുരൈസാതന്നെ വിശുദ്ധർപാപ്പിടം
പുരൈസാതന്നെ നയവാന്മാർ ദയറാ
പുരൈസാതന്നെ ഒന്നുവായർ ഭവനം
പുരൈസാതന്നെ വാടാത്ത ജീവൻ
പുരൈസാതന്നെ അക്ഷയ മണവറ
അവകാശിയാകുന്നോർ ധന്യർ”

b) “ശുദ്ധാലയമുൾനാടം സഹിതം
വാനോർ സൈന്യം നില്ക്കുന്നു”

c) “തീയല്ലോ-ഇമ്മദുബഹാ
തീതന്നെ-പുജയിതും
തീയിതിനെ-ചുറ്റുന്നു
തീയിനല്ലോ-പരിചരിപ്പു”

II. ലോകരക്ഷ മനുഷ്യനിലൂടെ

a) മനുഷ്യനിലൂടെ ലോകം രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. “നിന്നെത്തന്നെ രക്ഷിക്കുക, നിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ആയിരങ്ങൾ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടും” (വി. സെറാഫീം). നമ്മൾ വിശുദ്ധിക്കുവേണ്ടി വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “പരിശുദ്ധാത്മലബ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണ് ക്രിസ്തുനിയുടെ ജീവിതം.” (വി. സെറാഫീം)

(cfr. Ibid)

b) വിശുദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

1 “വെളിവിൻതട്ടിൽ വസിക്കും പുണ്യനിയേ, പരിശുദ്ധാലയവേണ്ടാ കഷ്ടത വീൺചിന്തയുമടിയദരീനൊഴിക”

2 “ഞങ്ങൾ പുതുതായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു വിവേകമുള്ളവരും ജ്ഞാനികളുമായ ആത്മാക്കളോടൊരുമിച്ചു വിശ്വാസമെന്ന യോഗ്യതയുള്ള ദീപങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയവരായി പുതിയ ലോകത്തിലേക്കു നായകപ്പെട്ടവൻ തക്കവ

ണ്ണം ഞങ്ങൾ നിനക്കു ശ്രേഷ്ഠവും നിർമ്മലവുമായ ആട്ടിൻകൂട്ടമായി ഭവിക്കുമാറാകേണമേ.” (സീറോ-മലങ്കര കബ്ബാനതക്ലാ, Published by Rev. Thomas Pazhoor P. 7.)

3 ‘ദൈവമേ, നീ പരിശുദ്ധനാകുന്നു’ എന്നു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു് ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയെ വാങ്ങിക്കുന്നവരായ നാം വിശുദ്ധരാകുവാൻവേണ്ടി ദൈവത്താൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു അനുസ്മരിക്കുന്നു. (Ibid P. 30)

III. സഭയും ലോകപ്രശ്നങ്ങളും

ആരാധനയിലൂടെയുള്ള സ്വർഗ്ഗീയാനുഭവം ലോകപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടത്തിനല്ല. മനുഷ്യന്റെയും സർവ്വവസ്തുക്കളുടെയും ആത്യന്തികലക്ഷ്യം സഭ അറിയുന്നു. ആരാധനയിലൂടെ സഭ ലോകത്തിന്റെ കൂദാശയാകുന്നു. (cfr. Alexander, of Schmemann, Orthodox Christianity Sign Oct. 1979)

IV. സഭയും പവിത്രീകരണവും

സഭയുടെലക്ഷ്യം ലോകത്തിന്റെപവിത്രീകരണമാണു്:

a) വത്സരചക്രം, പ്രതിവാരചക്രം, ദിനചക്രം എന്നീ ആരാധനക്രമങ്ങളിലൂടെ സഭ സമയത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു.

b) ജ്ഞാനസ്നാനം, സ്നേഹസഭാപരമം എന്നിവയിലൂടെ ഉയർത്തപ്പെന്നോട കർത്താവിന്റെ നിത്യജീവൻ നല്ലി മനുഷ്യനെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു.

c) പഴയതിൽനിന്നും പുതിയതിലേക്കുള്ള രൂപീകരണമാണു സഭ. (cfr. Alexander Schmemann, Orthodox Christianity.)

V. സഭയും സാമൂഹികദർശനവും

ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭ സമൃദ്ധ്യോഷ്ടിയുമായും ബന്ധത്തിലാകുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമായി ദൈവമാതാവിനെയും അതിനുമുറും ചരിത്രശുദ്ധന്മാരെയും കാണുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (cfr. Alexander Schmemmann, Orthodox Christianity.)

a) ആദാമിന്റെയും ഹവവായുടെയും കാലംമുതൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രവാചകന്മാർ, ശ്ലീഹന്മാർ, സഹഭേന്മാർ, മൗദ്യാനന്മാർ, പരേതരായ വിശ്വാസികൾ എന്നിങ്ങനെ നീതിമാന്മാരായ ഏവരെയും ഇവിടെ കാണുന്നു. (സീറോ മലങ്കര കബ്ബാന തക്ല, by Rev. T. Pazhoor P. 12)

b) ദൈവമാതാവായ വി. കന്യകയേ, ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി നീ കരുണയാചിക്കണമേ. സഹഭേന്മാർ നമുക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നമുക്കുവരോടു യാചിക്കാം. കർത്താവേ, നിന്നിലുള്ള ശരണത്തിൽ മരിച്ചു നിന്റെ വരവിനായി നോക്കിപ്പാക്കുന്നവരെ നീ ആശ്വസിപ്പിച്ചു പുണ്യപ്പെടുത്തേണമേ. (Ibid P. 24)

നാലു

മലങ്കര സഭയുടെ ഭരണക്രമം അഥവാ നിയമസംഹിത

മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ബാർ എബ്രായ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പൗരസ്ത്യകാതോലിക്കാ ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടുള്ള “ഇദായകാനോൻ” അത്രേ മലങ്കര കാത്തഡോക്സു ഗ്രൂപ്പിന്റെ ഔദ്യോഗികകാനോൻ. ഇതിലെ ആദ്യത്തെ പത്തു അദ്ധ്യായങ്ങളാണ് പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നത്. 1 പള്ളിയും അതിന്റെ ഭരണവും; 2 മാമോദീസാ; 3 ദിവ്യരോൻ; 4 കർബ്ബാന; 5 നോമ്പുകളും ചെറുനാളുകളും

പ്രാർത്ഥനകളും; 6 ശവസംസ്കാരം; 7 ആചാര്യത്വം; 8 വിവാഹം; 9 മരണപത്രം, 10 അവകാശക്രമം എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളവയാണ് പ്രസ്തുത അദ്ധ്യായങ്ങൾ.

ഓരോ അദ്ധ്യായവും ഉപവകുപ്പ് (ഖണ്ഡിക)കളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. പള്ളിയും അതിന്റെ ഭരണവും എന്ന ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തന്നെ ഏഴ് വകുപ്പ് (ഖണ്ഡിക) ആയി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ,

ന്യായരഹിതമായ സംഘങ്ങളുടെ ബഹിഷ്കരണം (1-ാം ഖണ്ഡിക); പള്ളിവസ്തുക്കളും വരുമാനങ്ങളും (2-ാം ഖണ്ഡിക); റിശീസാകളും വഴിപാടുകളും ദാനങ്ങളും (3-ാം ഖണ്ഡിക); കൈകാര്യകർത്താക്കൾ (4-ാം ഖണ്ഡിക); മദ്ബായിലെ ഉപകരണങ്ങൾ (5-ാം ഖണ്ഡിക); ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട മദ്ബഹായെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങൾ (6-ാം ഖണ്ഡിക), മദ്ബഹാ, പള്ളി, കൂദാശ (7-ാം ഖണ്ഡിക) എന്നിവയത്രേ.

ഉപസംഹാരം

മാർ ഇഗ്നാഷിയോസു മലങ്കരവിട്ടു പോയിട്ടില്ല.

വിവിധ റീത്തുകൾ അഥവാ തനിമയുള്ള സഭകൾ (Individual churches) സാരാംശത്തിൽ വ്യത്യസമുള്ളവയല്ല; എങ്കിലും, അവയ്ക്കു ബാഹ്യങ്ങളായ വ്യത്യസമുകളുണ്ട്. ആരാധനക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ദൈവശാസ്ത്രം, ഭരണക്രമം എന്നിവയിലെല്ലാം ഈ വ്യത്യസം പ്രകടമാണ്. ഇക്കാര്യങ്ങളിലുള്ള വ്യതിരിക്തത മലങ്കരസഭയുടെ സവിശേഷതകളാണ്. അവയത്രേ ഈ ലേഖനത്തിൽ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സവിശേഷതകളുടെ സാരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയാണ് മലങ്കര റീത്തു നിലകൊള്ളുന്നത്.

മാർ ഈവാനിയോസ് പാശ്ചാത്യ (റോമാ) റീത്തിലോ മറോതെങ്കിലും പൗര്യസ്ത്യ റീത്തിലോ ലയിച്ചിട്ടില്ല. മലങ്കരസഭയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ (ആരാധന, ആദ്ധ്യാത്മികത, ദൈവശാസ്ത്രം, ഭരണക്രമം എന്നിവയിൽ മലങ്കരസഭയ്ക്കുള്ള സവിശേഷതകളെ) സാമൂഹിക സഭയെകൊണ്ടു അംഗീകരിപ്പിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.

മലങ്കരയിൽ തനിമയുള്ള മലങ്കരസഭയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാത്തവർ ഇന്നുമുണ്ടു് “മലങ്കരവിദ്വേഷിപ്പോയി”, “റോമ്മായിൽ മുഴുകി” “മലങ്കരയെ വഞ്ചിച്ചു” എന്നീ പഴികൾ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മേൽ ചുമത്തുന്നതു് അത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്.

“ഒരു ഉന്നത കുടുംബജാതൻ; വിദ്യാസമ്പന്നൻ; ആത്മീയനേതാവു്; ബുദ്ധിശാലി; കർമ്മയോഗി; കേരളത്തിന്റെ വീരസന്താനം; താൻ കണ്ട ദൾനങ്ങൾ മററുള്ള വക്രനല്ലുന്നതിനു്; അതിലൂടെ സഭയെയും ജനങ്ങളേയും വഴിനടത്തുന്നതിൽ വളരെ തല്പരനായ ഒരാൾ. നൂതനമായ രംഗങ്ങൾ കണ്ടു് ഓടി ഒളിക്കുകയല്ല; അവയെ അഭിമുഖീകരിച്ചു്, സ്വീകരിച്ചു് അനുസരിക്കുന്നതിനുള്ള ധീരതയുള്ള മനുഷ്യൻ അർത്ഥവത്തായ ജീവിതശൈലിയും നൂതന ജീവിത മര്യാദകളും സഭയിൽ തുറന്ന ആൾ; അതാണു മാർ ഈവാനിയോസ്”.

—പീലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം

മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമനസ്സിലെ സഭാവിജ്ഞാനീയാഭിമുഖ്യങ്ങൾ

Dr. ഗീവറുഗീസ് പണിക്കർ

മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ സഭയെപറ്റിയുള്ള ചില ആശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽതന്നെ അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണിത്. മലങ്കര കത്തോലിക്കസഭ ഈ ജന്മശതാപ്തി ആഘോഷിക്കുമ്പോൾ മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവു് അടിസ്ഥാനപരമായി എത്തിനായി ജീവിച്ചുവോ, എന്തിനുവേണ്ടി പ്രയാസപ്പെട്ടുവോ അക്കാര്യങ്ങൾ കൂടുതലായി ഉറച്ചു മനോഭാവത്തോടുകൂടി, ധൈര്യത്തോടുകൂടി കാര്യക്ഷമമായ രീതിയിൽ സാമൂഹ്യമായും വ്യക്തിപരമായും നടപ്പാക്കുന്നതിനു് എന്തു പ്രയാസങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും മുമ്പോട്ടുകടന്നുവരാനുള്ള ധൈര്യം പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ഈ ആശയങ്ങൾക്കു സാധിക്കും എന്നിതിൽ സംശയമില്ല. മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭാസ്ഥാപനത്തിന്റെ ശില്പിയും ഭാഗ്യസ്തുരനാഹ്വാനം നമ്മുടെ പിതാവുമായ മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമനസ്സിലെ സഭാവിജ്ഞാനീയാഭിമുഖ്യങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു മുൻപു് രണ്ടു മൂന്നു വസ്തുതകൾ സ്മൃതിപഥത്തിലിരിക്കുന്നതു് നല്ലതാണ്.

1) മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവു് ക്രമനിബിദ്ധമായവീധത്തിൽ തിരുസഭയെപറ്റി എഴുതുകയോ പ്രസ്താവന നടത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ആഗത്തുകങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനികവും

ശകലിതവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവങ്ങൾ മാത്രമാണ് നമുക്ക് ലഭ്യമായിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ സഭയെ പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങളും, സഭാവിജ്ഞാനീയാഭിമുഖ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികവും, ആത്മീയവും, പ്രായോഗികവുമായ ജീവിതത്തിലെ അന്തർധാരകളായിരുന്നു.

2) മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവു് തിരുസഭയുമായി ഐക്യപ്പെട്ട നകാലത്തു് കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പ്രായോഗികതലത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രബലമായ വിധത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന സഭാവിജ്ഞാനീയാഭിമുഖ്യം രണ്ടാംവേട്ടിക്കാൻ സുനഹദോസ് പ്രസ്തുതമാക്കിയ വിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നില്ല. അതായതു് സഭയെന്നുപറഞ്ഞാൽ ദൈവജനമാണെന്നും, സമാനാന്തസുള്ള ഈ ജനത്തിൽ രക്ഷയുടെ പരികർമ്മം നിറവേറ്റുന്നതിനായിട്ടുള്ള, കൗദാലികമായ ക്രമസംവിധാന വൈവിധ്യങ്ങളാണു് തിരുസഭയിലുള്ളതെന്നും, സാമൂഹികസഭയെന്നാൽ വൈവിധ്യമുള്ള പല പ്രത്യേക സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ ആണു് എന്നും മറ്റുമുള്ള ആശയങ്ങൾ അനു് വേണ്ടവിധത്തിൽ സ്തഷ്ടമാക്കപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നില്ല. സഭയുടെ ഏകതപം വിവിധ പ്രത്യേക സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയിലുള്ള ഏകതമാണെന്നും ആ കൂട്ടായ്മയുടെ ഏകതപം ദൃശ്യമാകുന്നതും, ഉറപ്പിക്കുന്നതും കൂട്ടായ്മയുടെ കേന്ദ്രമായ മാർപ്പാപ്പവഴിയാണെന്നുള്ളതു് ഓക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം ആണു്. സൂചി സ്തംഭസമാനമായ അധികാരകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും അധികാരസംക്രമണം അവരോഹണസമ്പ്രദായത്തിൽ മാർപ്പാപ്പായിൽനിന്നും തിരുസഭയുടെ മറ്റു ഭരണാധികാരികളിലേക്കു് വരികയാണെന്നായിരുന്നു അക്കാലത്തെ ശക്തമായ സങ്കല്പം. ഈ സങ്കല്പം മാറിക്കുറിച്ചതു് രണ്ടാം വേട്ടിക്കാൻ സുനഹദോസാണു്

3) തിരുസഭ കത്തോലികമാകുന്നതു് പത്തീൻസഭയുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളോടും ദൈവവിജ്ഞാനീയതയോടും, ഭരണ

സമ്പ്രദായത്തോടും സാധാര്യം പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഒരു പ്രബലമായ അന്നത്തെ സങ്കല്പം. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അംഗമാവുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ലത്തീൻകാനാവും, ലത്തീനീകരിക്കപ്പെട്ടുക എന്നാണ് പലരും മനസ്സിലാക്കിയത്.

ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനിയാഭിമുഖ്യങ്ങളെ ശരിയായി വിലയിരുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമുഖ്യങ്ങളിൽ അന്നു സവിശേഷമായിരുന്ന പലതും രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിനുശേഷം സാധാരണയാണെന്നു നമുക്കു തോന്നാം. ഇപ്രകാരമുള്ള വിലയിരുത്തൽ പശ്ചാത്തലബോധത്തിനു് അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതായിരിക്കുകയില്ല. മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനിയാഭിമുഖ്യങ്ങളെ ഞാൻ കാണുന്നത് താഴെപറയുന്ന നാലു കാര്യമായ സഭാവിജ്ഞാനിയത്യാങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ്.

1) രക്ഷയുടെ കൂദാശയായ പുതിയ നിയമത്തിലെ സഭരക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പഴയനിയമത്തിലെ സഭയുടെ തുടച്ചും പൂർത്തികരണവുമാണ്.

2) സഭയുടെ ദൃശ്യമായ ഏകതയ്ക്ക് പത്രോസിന്റെ പ്രഥമസ്ഥാനീയതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ റോമിലെ മെർപ്പാപ്പായുടെ പ്രഥമസ്ഥാനവും ആവശ്യമാണ്.

3) യാക്കോബായ സഭയിലെ ആരാധനക്രമങ്ങളും കാനോനുകളും മെർപ്പാപ്പാന്റെ പ്രഥമസ്ഥാനീയതയെ അംഗീകരിക്കുന്നു.

4) സാമൂഹികസഭയിൽ മാർപ്പാപ്പ തിരുസ്ഥലിലെ പരമാധികാരം അംഗീകരിക്കുന്നതും പലവിധ സവിശേഷതകൾ

പ്രത്യേകമായുള്ള തുമായ പ്രത്യേക സഭാവിഭാഗങ്ങൾ ഉൾപെടുത്തുന്നു. വേദാന്തവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ സാമൂഹികസഭ വിധിസഭകളുടെ ഒരു കൂട്ടായ്മ ആണ്.

ഈ നാലു പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ ആണ് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നും കത്തുകളിൽനിന്നും എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. മേല്പറഞ്ഞ ഓരോ വിഷയവും ചുരുക്കമായി മാത്രം നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

1) രക്ഷയുടെ കൂദാശയായ പുതിയ നിമനത്തിലെ സഭ രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പഴയനിമനത്തിലെ സഭയുടെ തുടർച്ചയും പൂർത്തീകരണവുമാണ്.

ബഥനി പബ്ലിക്കേഷൻസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സഭാവത്സരത്തെ പറ്റിയുള്ള പുസ്തകത്തിൽ തിരുസഭയിലെ വിവിധ പെരുനാളുകളെയും നോമ്പുകളെയും വിശേഷദിവസങ്ങളേയും പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പലപ്പോഴും മാർ ഈവാനിയോസ് അവയെയാകെ വിവരിക്കുന്നത് പുതിയനിമനത്തിലെ സഭ പഴയനിമനത്തിലെ സഭയുടെ തുടർച്ചയും പരിപൂർത്തിയുമാണ് എന്നുള്ള നിശ്ചിതപശ്ചാത്തലത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ജീവിതവും, മരണവും, ഉയർത്തെഴുന്നേല്പും തുടർന്നു വന്ന പെന്തക്കസ്റ്റാ ദിവസം ഉണ്ടായ തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാനവും വഴിയായി രക്ഷയുടെ കൂദാശയായ തിരുസഭയെ ശ്രീഹന്മാർ വഴി ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു എന്നുള്ളത് ഈവാനിയോസ് പിതാവിന് പരമബോധ്യം ഉള്ള ഒരു കാര്യം ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിലെഴുന്നള്ളി നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടതായ സകലവും പ്രവ

ത്തിച്ചു. കത്തോവു സപർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഒന്നാമത്തെ പെന്തക്കസ്റ്റാ ദിവസം പരിശുദ്ധ റൂഹായെ ശ്രീഹന്മാരുടെ മേൽ അയക്കുകയും അന്നു വിശുദ്ധ സഭയെ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽ വി. ശ്രീഹന്മാർ ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിലും സുവിശേഷം അറിയിക്കുകയും അനേകം ആളുകളെ പിറ്റിച്ചിച്ച് മാമോദിസാ മുക്കി ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തീയസഭ പലസ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായി. (സഭാവത്സരം p. 7)

അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഇപ്രകാരം ഭരമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു...” അപ്പോസ്തലന്മാർ പെന്തിക്കസ്റ്റീയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാപിച്ചസമയം കത്തോവു തന്റെ വിശുദ്ധ സഭയെ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുക ആയിരുന്നു. അതിനു മുൻപുള്ള കത്തോവിന്റെ സകല ശ്രമങ്ങളും വിശുദ്ധസഭ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ആയിരുന്നു” (സഭാവത്സരം p.9) കത്തോലിക്കാസഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെട്ടശേഷം മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവു ഡോക്ടർ പൺതിക്കാരനുമായി നൂറ്റിയ അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു...

The Catholic Church is the only true and perfect embodiment of historical Christianity, the religion that Jesus Christ brought into the world... The Catholic Church alone fulfills the purpose for which God became man, Viz. the salvation of individuals and society. She alone is the mystical body of Christ on earth. In her alone can men have the assurance that Jesus christ is the way, (She alone) teaches the Truth and gives the life that is in Jesus Christ our Lord and God... The catholic church is the home of the Holy Spirit on earth. (Quoted from The Spiritual life of Mar Ivanlos, by Fr. Moolaveetil O. I. C. P.P 168, 169)

(2) സഭയുടെ ഭൃശമായ ഏകതന്ത്ര പത്രോസിന്റെ പ്രഥമ സ്ഥാനീയതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമി ആയ റോമിലെ മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രഥമസ്ഥാനവും ആവശ്യമാണ്.

1931 ജനുവരി 31-ാം തീയതി മാർ ഇവാന്റിയോസ് വിതാവ് ഏലിയാസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്ക് ഇപ്രകാരം എഴുതി.

അഭിവന്ദ്യതിരുമേനി, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കാരുണ്യപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനത്തിൽ ശ്രീഹന്മാരുടെ തലവനായ വിശുദ്ധപത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി ആയ മാർ പാപ്പാതിരുമനസ്സിലേക്കു ഞാൻ കീഴ്വഴങ്ങുകയും, തദപരാ കാതോലികവും വിശുദ്ധവും അപ്പോസ്തോലികവുമായ ഏകസഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വിവരം അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവും ഒരു സഭ മാത്രമേ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളൂ; അതും വി. പത്രോസിന്മേൽ തന്നെയാണതാനും. ആ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ വി. പത്രോസിന്റെ കൈകളിൽ അവിടുന്ന് ഏല്പിച്ചു. സ്വപഹോദരന്മാരെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തുന്നതിനുള്ള അധികാരവും അവിടുന്ന് പത്രോസിനു നല്കി.

സാമൂഹികസഭയുടെ പരമാധികാരവും അവിടുന്ന് വി. പത്രോസിനെ തന്നെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വി. പത്രോസിന്റെ സാക്ഷാല്യമുള്ള പിൻഗാമി റോമിലെ മാർപ്പാപ്പാതിരുമേനിയത്രേ. ക്രൈസ്തവ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക മേൽപട്ടക്കാരനും ദൈവിക നിവേശനത്താൽ ഭൂലോകത്തിലുള്ള സഭയുടെ ഐക്യകേന്ദ്രവും കളങ്കരഹിതമായ കാതോലിക്കാ വിശ്വാസത്തിന്റെ സംരക്ഷകനും ആ തിരുമേനിയാണ്.

നമ്മുടെ കർത്താവു് അവിടുത്തെ സഭയെ പാറമേൽ സ്ഥാപിച്ചു. വി. പത്രോസാകന്ന പാറമേൽതന്നെ മാർപ്പാപ്പാതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് വി. പത്രോസിന്റെ യഥാർത്ഥ പിൻഗാമി ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ആ തിരുമേനിയിൽനിന്നും വേർപെട്ടു് എന്നെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നവർ മിശിഹായിൽനിന്നും വേർപെട്ടു കഴിയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാണ്. (ഇഞ്ചയ്ക്കലോടി മാർ ഇഴവാനിയോസു് ജീവചരിത്രം. Vol II P 15-16]

യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽനിന്നു് പത്രോസുപേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അവരുടെ നേതാവായി പത്രോസിനെ അധികാരപ്പെടുത്തികൊണ്ടു് ഈ പത്രോസു പേരുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും, പത്രോസാകന്ന പാറമേലും തിരുസഭ സ്ഥാപിച്ചുവെന്നുള്ള ബോധ്യം ഈ വാനിയോസു് പിതാവിനു് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു് സംശയമൊന്നുമില്ല. “സ്വേദസഹോദരന്മാരെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചുനിറുത്തുന്നതിനുള്ള അധികാരവും അവിടുന്ന് (യേശുക്രിസ്തു) പത്രോസിനു നൽകി എന്നു മാർ ഇഴവാനിയോസു് പിതാവു് പറയുന്നതിൽനിന്നും യേശുക്രിസ്തു ശ്രീഹന്മാരെ ഒരു സംഘമായി, വ്യക്തമായ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുകയും അവരിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്ത പത്രോസിനെ അവരുടെ നേതാവായി, ഐക്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി, യേശുക്രിസ്തു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി എന്നു തെളിയുന്നു. ശൈശ്വഹിതസംഘത്തിന്റെ നേതാവായി മിശിഹാ നിശ്ചയിച്ച പത്രോസായിരുന്നു ഈ സംഘത്തിനു് നേതൃത്വവും ഐക്യവും നൽകിയിരുന്നതു്. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമികളായ മാർപ്പാപ്പമാരോടും അവരോടു് ഐക്യത്തിൽ കഴിയുന്ന എല്ലാ മെത്രാൻമാരോടും മറ്റൊരാളോ മെത്രാനും

കൂട്ടായ്മ പുലർത്തുമ്പോഴാണ് അപ്പോസ്തോലിക പിൻതുടർച്ച ഒരു ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യമായി പരിണമിക്കുന്നതെന്ന് മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവിന് സംശയരഹിതമായി അറിയാമായിരുന്നു.

(3) യക്കോബായ സഭയിലെ ആരാധനക്രമങ്ങളും കാനോനുകളും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രഥമസ്ഥാനീയതയേയും അപ്പോസ്തോലിക പിൻതുടർച്ചയേയും അംഗീകരിക്കുന്നു.

ഏലിയാസ് തൃതീയൻ പാത്രക്കീസു ബാവറസ്സ് മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവു് താഴെകാണുന്ന പ്രകാരം എഴുതുന്നു. “ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ നാലു കോണുകളിലായി നാലു പാത്രയക്കീസന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവരുടെ തലവനും നേതാവും റോമിലെ പാത്രീയക്കീസായിരിക്കണമെന്നും മാർ എബ്രയായുടെ ഇടയക്കാനോൻ ഏഴാം അദ്ധ്യായം ഒന്നാം പാസ്തോക്കായിൽ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവിടുന്നു, യക്കോബായ സഭയും പ്രമാണഗ്രന്ഥമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത കാനോനിലെ ഈ വാക്യം ഭൂശൃംഗസഭയുടെ സമുദായിക ജീവിതവും ഘടനയും ഏകമായിരിക്കണമെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തെ വ്യക്തമടക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു് തിരുമേനിയോടു് വിനയപൂർവ്വം ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നതിനെ ചെവിക്കൊണ്ടാലും. വേദപുസ്തകത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും യക്കോബായസഭയുടെ പ്രമാണത്തിലും മതസംബന്ധമായ പുസ്തകങ്ങളിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും ഒട്ടനേകം വാക്യങ്ങളാൽ സുവ്യക്തവുമായ പ്രസ്തുത സത്യത്തെപ്പറ്റി അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുവാൻ അങ്ങേയ്ക്കതിരമുള്ള മുണ്ടായാലും” (ഇബ്രെയ്ക്കലോടി P. 16) മോശ പഴയനിയമത്തിന്റെ തലവനും പത്രോസു

പുതിയ നിയമത്തിന്റെ തലവനും ആണെന്നുള്ള ആരാധനാക്രമങ്ങളിലെ ഉദ്ധരണികൾ പാത്രീയർക്കിസിനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

(4) സാർവ്വത്രിക സഭയിൽ മാർപാപ്പ തിരുമനസ്സിലെ പരമാധികാരം അംഗീകരിക്കുന്നവയും, പലവിധ സവിശേഷതകൾ ഉള്ളവയായ പ്രത്യേക സഭാവിഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന സാർവ്വത്രികസഭ വിവിധ സഭകളും കൂട്ടായ്മയാണ്. സഭയുടെ ഐക്യം കൂട്ടായ്മയുടെ ഐക്യം ആണ്.

അന്ത്യോഖ്യ മലങ്കര ബന്ധങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും മാർ ഇസവാനിയോസ് പിതാവിനു മനസ്സിലായി. താൻ ഉൾപ്പെടുന്ന വിഭാഗം സ്വയം ഭരണം ഉള്ളതായിരിക്കണമെന്ന് യവനായ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലെ സ്ഥിതി ഇസവാനിയോസ് പിതാവു കണക്കിലെടുത്തതായി കാണുന്നു. ഇഞ്ചക്കലോടി; മാർ ഇസവാനിയോസ് (Vol. I P. 177) കാതോലിക്കാ വാഴ്ചയോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഇസവാനിയോസ് പിതാവു പറയുന്നു...

മലങ്കരയും അന്ത്യോഖ്യയും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സ്നേഹബന്ധം ഇരു പാട്ടുകാർക്കും ഏറ്റവും ഐശ്വര്യകരമായി നിലകൊള്ളുന്നതിനുവേണ്ടി മലങ്കരയിൽ പുണ്യാധികാരത്തോടുകൂടിയ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത് ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് അബൂദ്മിശിഹാ പുണ്യമായി സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ എഴുത്തുകത്തുകൾ നടത്തിയപ്പോൾ പുണ്യമായ കാതോലിക്കായുടെ അധികാരത്തോടുകൂടി പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാസിംഹാസനം മലങ്കരയിൽ സ്ഥാപിച്ചു തരണമെന്ന് ഞങ്ങൾ ബാവാ യോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. (Ibid P. 173)

സഭയുടെ ദൃശ്യമായ ഐക്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് പീതാവിൻ മലങ്കരയിൽ പൂർണ്ണാധികാരത്തോടുകൂടിയ അതായത് “സപരണാവകാശമുള്ള കത്തോലിക്കാ സിംഹാസനം സ്ഥാപിക്കുന്നത്” സഭയുടെ പുച്ഛകരമായ കാനോനുകൾക്കും, സഭാതത്വങ്ങൾക്കും അനുകൂലമാംവണ്ണം അന്ത്യോഖ്യബന്ധം ദൃഢപ്പെടുത്തുകയും അന്ത്യോഖ്യ പാത്രീയർക്കിസുമായി സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമമായിരിക്കണമെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസിൻ നിഷ്കർഷ ഉണ്ടായിരുന്നു (Ib d Vol. I, P. 174, 176) കത്തോലിക്കാബാവായെ വാഴിച്ചുകൊണ്ട് ഈവാനിയോസ് പീതാവു ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

“നമ്മുടെ സമുദായത്തിന്റെ ഇനിയത്തെ ഗതിയെന്തു്? കത്തോലിക്കാബാവയെ വാഴിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നാം അന്ത്യോഖ്യബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു് ഒരു പുതിയ സമുദായമോ, സഭയോ ആയി തീരുകയാണോ എന്നിങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നവർ ഒരു പക്ഷേ ഈ സദസ്സിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാം. നാം കത്തോലിക്കായെയാണ് അവരോധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പാത്രീയർക്കിസിനു താഴെയുള്ള സ്ഥാനിയെയാണ്. ഒരേവിശ്വാസത്തിൽ സഭയുടെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും നിലനില്ക്കുകയും ഒരേ സിംഹാസനം തന്നെ പാത്രീയർക്കിസിംഹാസനവുമായി സഭ മുഴുവനും സ്വീകരിച്ചുദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തോളം... സഭ ഒന്നുതന്നെയാണ് വേറൊരു സഭയല്ല. ഒന്നിലധികം പാത്രീയർക്കിസിംഹാസനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം ഓരോ സിംഹാസനത്തെയും സ്വീകരിക്കുന്ന മേല്പട്ടക്കാരും ജനസമുദായവും ഓരോ പ്രത്യേക സഭകൾ

ളായി തീരുകയാണ്. മലങ്കരയിൽ പാത്രയക്താ സിംഹാസനം ഇതേവരെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കത്തോലിക്കാസിംഹാസനം മാത്രമേ ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. കത്തോലിക്കയെ വാഴിച്ചിരുകൊണ്ട് അന്ത്യോഖ്യ സിംഹാസനത്തിന്റേയും നാം വേർപെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. (Ibid vol, I.P.171). മലങ്കരസഭയിൽ കത്തോലിക്കാസിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു പാത്രീയർക്കിസിന്റെ അധികാരത്തെ എതിർന്നല്ല. കത്തോലിക്ക, പാത്രീയർക്കിസിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു സ്ഥാനിയാണ്. മലങ്കരയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഇരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ യോജിച്ചു കത്തോലിക്കാസിംഹാസനത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു സംഗതിയാവാൻ നാം ശ്രമിക്കുന്നു. (Ibid vol.I P.179-180)

സ്വയംശിക്ഷകത്വമല്ലാത്ത, സ്വയംഭരണാവകാശം അതായത് പാത്രീയർക്കിസിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു സ്ഥാനിയുടെ ഭരണം പാത്രീയർക്കിസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകയന്നുവെച്ചാൽ പാത്രീയർക്കിസുമായി കൂട്ടായ്മ (cooperation) കൊണ്ട് സഭയുടെ ഐക്യം, പാലിക്കപ്പെട്ട് ഒരു സഭയായി തീരുകയെന്നതാണ് തീർപ്പ്. അങ്ങനെ സഭയുടെ ഐക്യം, സഭാവിഭാഗങ്ങൾ ഐക്യത്തിന്റെ ഒരു കേന്ദ്രവുമായി പുലർത്തുന്ന കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നാണുള്ളതെന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് പാത്രീയർക്കിസിന് ബോധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമങ്ങളിൽനിന്നും അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി ഇപ്രകാരമുള്ള കൂട്ടായ്മയോടുകൂടിയ ഒരു സഭ മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടാക്കുക സാധ്യമല്ലെന്ന്. ഇപ്രകാരം കൂട്ടായ്മയുടെ ഐക്യം പുലർത്തുന്ന ഒരു പുതിയ സമുദായം രൂപീകരിക്കാൻ കത്തോലിക്കാസഭയുമായുള്ള പുനരഭിമുഖീകരണം കൊണ്ടു സാധ്യ

മാർക്സ് എന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. മലയാളവർഷം 105-ാമാണ് മാത്തുള്ളമാപ്പിള്ളി എഴുതിയ ഒരഴ്ചത്തിൽനിന്നും ഇതു വ്യക്തമാകുന്നു... "ഒരു പുതിയ സമുദായം രൂപീകരിക്കുക എന്നു വെച്ചാലും അതിലും സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാകുന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനു യാതൊരു വ്യത്യസ്തം കൂടാതെയും നമ്മുടെ ജനങ്ങളെ മേൽപ്പട്ടക്കാതും, പട്ടക്കാതും ഭരിക്കാൻ തക്ക നിലയിലും സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ആത്മീയാഭിമാനത്തിനോ, സഭയുടെ പൊതുവായ അഭിമാനത്തിനോ ഭംഗം വരാതെയും, റോമൻ കാത്തോലിക്കാസഭയുമായി പുനരുകൂടും സാധ്യമാണോയെന്നു ചിന്തിക്കുകയും സ്നേഹിതരായ പലരോടു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (ഇഞ്ചെയ്തലേടി മാർ ഈവാനിയോസ് P.368) ഈ രീതിയിൽ തന്നെ വർക്കി വൈദ്യനും മിസ്സ് ബ്രൂക്ക്സ് തിന്നും ഉള്ള എഴുത്തുകളിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കാത്തോലിക്കാ സഭയുമായുള്ള കൂട്ടായ്മ മാത്രമാണ് യക്കോബായ സഭയുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം എന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിന് പരമ ബോധ്യം കൈവരികയാണുണ്ടായത്. മലയാള വർഷം 106-ൽ മാമ്മൻമാപ്പിള്ളി അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു...

ഞാൻ ജനിച്ചു വളർന്ന സമുദായത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണവും അഭ്യുന്നതിയുമെന്ന ഏക ലക്ഷ്യത്തെ ലക്ഷക്കാക്കി അതിനെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്കാനയിക്കുവാൻ ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ എന്തെങ്കിലും ഉദ്ദേശം ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടു പോലുമില്ല എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം നിങ്ങളെ ഞാൻ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ചാരിത്രികമായ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നത്തെ ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിന്റെ പുനരുകൂടും ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ സുദൃഢം വിശ്വസിക്കുന്നു. റോമിനെ ഉപേക്ഷി

ചൂകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം ഒരു പുനരൈക്യം സാധ്യമല്ലെ
 ന്നു് എന്നിങ്ങ പരിപൂണ്ണ നിശ്ചയമുണ്ടു്. കാരണം ഈ
 കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാന ഘടകമായി നിലകൊ
 ള്ളേണ്ടതു് റോം ആണെന്നുള്ളതത്രേ. ഇതിനുവേണ്ടി
 എന്നെ ബെലി അപ്പീകുന്നതിനു് ദൈവത്തിന്റെ അത്ര
 പി ഇക്കാലയളവിൽ ശക്തിയായി എന്നെ ഹേമിച്ചുകൊ
 ണ്ടിരിക്കുന്നു. മഹത്തായ ആദർശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയ
 ഉള്ള ഉദ്ധാരക ശക്തിക്കുമാത്രമേ ഏതൊരു സമുദായത്തേ
 യും രക്ഷിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. താദൃശ്യമായ ഒ
 രാദർശം കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനായി ദൈവം എന്നെ
 വിളിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ പരിപൂണ്ണമായി വിശ്വസിക്ക
 ന്നു... റോമായുമായി നടത്തിയ കത്തിടപാടുകളിൽ ദൈ
 വനാമ മഹത്വവും യാക്കോബായ സമുദായത്തിന്റെ
 ഉദ്ധാരണവും, മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ അധ്യാത്മിക
 സന്താനങ്ങളുടെ പുനരൈക്യവും മാത്രമേ ഞാൻ ലക്ഷ്യ
 മാക്കിയിട്ടുള്ളൂ. നമ്മുടെ ആചാരനുഷ്ഠാനങ്ങളും, ആരാധ
 നാക്രമങ്ങളും അംഗീകരിച്ചും സംരക്ഷിച്ചും നമ്മുടെ പ
 തൃതപത്തിന്റേയും മെത്രാഭിഷേകത്തിന്റേയും സാധുതപം
 സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പുനരൈക്യത്തിനു വേണ്ടിയാ
 ന്നു് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അവയെല്ലാം
 ഇപ്പോൾ റോമിൻ നിന്നു് അംഗീകരിച്ചു ലഭിച്ചു കഴി
 ഞ്ഞിരുന്നു... റോമുമായുള്ള എഴുത്തു കത്തുകളിൽ കാ
 രോലിക്കാസിയോടൊന്നുതൽ തുടച്ചുയായ നിലനില്പും
 മെത്രാൻ കക്ഷിയുടെ ഒന്നടങ്കമുള്ള യോജിപ്പുമാണു് നാം
 ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. "അങ്ങനെ പഴയകൂർ പുത്തൻകൂർ
 സുറിമാനിക്കാരായ സകലരുടേയും യോജിപ്പിനുള്ള ഒ
 രു മാറ്റം തുറന്നിടണമെന്നത്രേ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചതു്"
 (ഇഞ്ചി സ്റ്റേപ്പോടി മാർ ഈവാനിയോസു് Vol. P. 409)

സാർവ്വത്രിക സഭ ഏകം ആയിരിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ ദേശീയസഭകൾ സ്വയം ഭരണമുള്ളതായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഈ സഭകൾ കൂട്ടായ്മയ്ക്കായി സാർവ്വത്രികസഭയായിത്തീരണം. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെ ആവശ്യമാണെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിന് ബോധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏകത്വവും സ്വയംഭരണവും നിലനിർത്തുന്നതുവഴി റോമാസഭയുമായി യോജിച്ച് ഏകസഭ ആകുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദിവന്യാസിയോസുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് പറയുകയുണ്ടായി. “ഞാൻ റോമയിൽ പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല (എന്നു പറഞ്ഞാൽ ലത്തീൽസഭയിൽ പോകാനെന്നർത്ഥം) എന്നാൽ മാർപ്പാപ്പായും, പാത്രയർക്കിസും, തിരുമേനിയും നാം എല്ലാവരുംകൂടെ യോജിച്ച് കത്താവിന്റെ ഏകസഭയായിത്തീരണം. ഈ വഴക്കം ഭിന്നതകളും ദൈവികമല്ല. [cf. Ibid Vd.I p. 350]

മലങ്കരസഭയും, സ്വയം ഭരണവും അതേസമയം മാർപ്പാപ്പായുമായി കൂട്ടായ്മയും വേണമെന്നത് പുനരെകൃത്യ ആലോചനയുടെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. പുനരെകൃത്യ ആലോചനയെപറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു...

മാർപ്പാപ്പാ തിരുമനസ്സിലെ പരമാധികാരം സമ്മതിക്കുന്നതും, സാർവ്വത്രികസഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുമായ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാനും, ഇതപര്യന്തം ഉപയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള ആരാധനാനരീതികളും മതകർമ്മങ്ങളും മേലിലും നടത്തികൊണ്ടു പോകുവാനുമുള്ള അനുമതിയാണ് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്..... ക്രൈസ്തവസഭയുടെ സാക്ഷാൽ ഉടൽ സാർവ്വത്രിക സഭയാണെന്നുള്ളത് നിർവ്യാദമത്രേ. സാക്ഷാൽ തായ്ക്കണ്ടിൽനിന്നും ചേർദിക്കപ്പെട്ടുന്ന യദതൊരു ശാഖയും ജീവശക്തി ലഭിക്കാവുന്നതല്ല. ഈ

സാധാരണതത്വം ക്രൈസ്തവസഭയിലെമ്പോലെ മറ്റേ വിടെയെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയം. അജ്ഞതകൊണ്ടോ, ദുരഭിമാനപ്രസക്തിയാലോ, അല്ലെങ്കിൽ ദുസ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷ നിമിത്തമോ മാത്രം സാമൂഹികസഭയിൽനിന്നും ഇതര ക്രിസ്ത്യാനികൾ അകന്നു നില്ക്കുന്നു എന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ഈ വിധത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ അന്തർഭാഗത്തേക്കു നാം സൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തുറന്നുപറയട്ടെ. അതിന്റെ ഫലമത്രേ സാമൂഹികസഭയുമായുള്ള പുനരൈക്യ ആലോചനയെന്നു പറയാം. നമ്മെപ്പോലെ യാക്കോബായസഭയിൽ ജനിച്ചവളുൻവരാണെങ്കിലും വേറെ ചിലർക്കും ഈ ഒരു ഉൾബോധം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി നിങ്ങളിൽ ചിലരെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കണം [cf. ഇബ്രഹീംലോടി, മാർ ഈവാനിയോസു" Vol. P. 307-368]

സാമൂഹികസഭ സ്വയംഭരണമുള്ള പ്രത്യേക സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മ ആണെന്നും, ആ കൂട്ടായ്മയുടെ കേന്ദ്രമായ മാർപ്പാപ്പായാണ് സഭയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ ദൃഢമായ കേന്ദ്രമെന്നും, അടയാളമെന്നുള്ളതു് മാർ ഈവാനിയോസു" പിതാവിനു ബോധ്യമായി. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭ ഉളവായതു്. ഇതുവരെ പ്രദിപാദിച്ച നാലുകാര്യങ്ങളും മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അംഗങ്ങൾ കൂടുതൽ അഗാധമാക്കുകയും, അറിയുകയും അതനുസരിച്ചു് മലങ്കരസഭയെ വളർത്തുകയും വേണം. ആരാധനക്രമങ്ങൾ, ഭരണക്രമം, ദൈവവിജ്ഞാനിയാദിമുഖ്യങ്ങൾ, ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം, ഇവയൊക്കെ നാം കൂടുതലായി അറിയുകയും അതനുസരിച്ചു് മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയെ അതിന്റെ പൂർണ്ണവികസനത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതു പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും സഹിക്കാൻ മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മിഷൻ കടമയുണ്ട്.

ഇപ്പോൾ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗം, ഓർത്തഡോക്സ് ചർച്ച് ഓഫ് ഇൻഡ്യ എന്നു സ്വയം സംബോധന ചെയ്യുന്നു. സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രസഭാവാദം, സ്വയംശിഷ്യാകരം ആ സഭയുടെതന്നെ സഭാവിജ്ഞാനിയാഭിമുഖ്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണ്. ദുശ്യങ്ങൾ ആയ സ്വതന്ത്ര ശിരസ്സുകൾ ഉള്ള സഭകൾക്കു ദുശ്യമായ ഒരു ശിരസ്സുണ്ടാകാതെ ഏകമാകുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു് ചിന്തിക്കുന്നവർക്കു മനസ്സിലാകും. ആ ദുശ്യമായ ഒരു ശിരസ്സ്, അതായതു് ദുശ്യമായ ക്രിസ്തു മാത്രം ശിരസ്സായാൽ മതി എന്നു പറയുമ്പോൾ ആ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭയ്ക്കും ദുശ്യമായ ഒരു ശിരസ്സ് ആവശ്യമില്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ലല്ലോ. ഓരോരു വെകയും, ഓരോഘടകവും അദൃശ്യമായ ഒരു ശിരസ്സിനോടു ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ ഓരോ ഇടവകയും ഓരോ രൂപതയ്ക്കും ഒരു ശിരസ്സിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ല എന്നു വരും. അങ്ങനെ സ്വയംശിഷ്യാകരംവാദം അതിൽതന്നെ ആത്മഹിതയാപരമാണ്. സഭയുടെ ഏകതയുടെ വിശ്വാസത്തിനു് വിരുദ്ധവുമാണ്. റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ അലക്സാണ്ടർഷ്ചമോൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. (റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ഓട്ടോസെഫ്ലിയിൽ ഔദ്യോഗികമല്ലങ്കിലും പ്രായോഗികമായ നിലയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സഭയാണ്. അതിനു് അവിടുത്തെ തിയോളജിയൻസ് എതിരാണ്) ...the opposition of the visible structure of the invisible Christ leads inescapably to the protestant divorce between a visible and human church which is contingent, relative, and changing and an invisible church in heaven.....this idea in orthodox apologetics, that the church can have no visible head, because Christ is her invisible head is theological nonsense.....if applied consistently this idea should eliminate the necessity of the visible head of each local church is the bishop.

In fact consistently it should eliminate a visible head for a so called autocephalous church. ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് വൈദികന്മാരുടെയ്ക്കെതിരെ വാക്കുകൾ ആണിത്.

ഇപ്പോൾ 'ഓർത്തഡോക്സ് സഭ' (the orthodox church of India) എന്ന പേരിൽ ഒരു ദേശീയസഭയായി (national church) അറിയപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയവിഭാഗം അവരുടെ സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തിലും ആരാധനാക്രമങ്ങളിലും കനോനുകളിലും ഉള്ള സഭാവിജ്ഞാനിയാടി മുഖ്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നത്, പ്രത്യേക സഭാധികാരസംവിധാനം കേവലം സ്വഭാവീകരണ ലക്ഷ്യം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. 'ഏകീകരണ' സമാനമാക്കി തീർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. 'ഏകീകരണ' സമാനമാക്കി തീർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. 'ഏകീകരണ' സമാനമാക്കി തീർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. "They have now submitted themselves to the universal ecclesiology which is a permanent temptation, because in the last analysis it is a natural one; being the product of naturalisation of christianity is adaptation to the life after the rudiments of the world and not after Christ This is the beginning of an ecclesiological disease observing the reality of the Church and People of God and the church of God and the body of christ manifested and edified at every place" മേൽപ്പറഞ്ഞ സഭാസംബന്ധമായ അനുബന്ധത്തിന് പരിഹാരമാർഗ്ഗം മാർ 'ഇസ്രായേലി' വിഭാഗംകളുടെ പിടിച്ചു. തത്വം നടത്തിയിട്ടുള്ളതും സ്വയംഭരണാവകാശമുള്ളതും, മാർപ്പാപ്പയുടെ പ്രഥമ സ്ഥാനീയത അംഗീകരിക്കുന്നതുമായ മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയുടെ സ്ഥാപനം.

മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ സ്ഥാപനം സാധിച്ചു തന്ന മാർ ഈവാന്റിയോസ് പിതാവിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനിയാഭിമുഖ്യങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു പഠിക്കാം. അതനുസരിച്ചു നമ്മുടെ സഭയെ വികസിപ്പിച്ചു വളർത്തുവാൻ, ആത്മീയജീവിതം വഴിയായും, സഭാപരമായ പരിശ്രമങ്ങൾ വഴിയായും നമുക്കു ശ്രമിക്കാം. നാം കത്തോലിക്കാസഭയിൽ നമ്മുടെ സ്വയംഭരണാധികാരത്തിനു വേണ്ടിയാണ് നിലനില്ക്കുന്നതെന്ന് മാർ ഈവാന്റിയോസ് പിതാവിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ ഇന്നു മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അംഗങ്ങൾ ആയ നമുക്കു കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അങ്ങനെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം പൂർണ്ണമായി ലഭ്യമായിട്ടില്ല എന്നു പരമാർത്ഥം നാം ഒരിക്കലും വിട്ടുകളയാൻ പടില്ല; ഈ ഭാരതത്തിൽ കേരളത്തിനു വെളിക്കു പോകുവാൻ നമുക്കുവകാശമോ അതിനുവേണ്ടിയുള്ള അനുമതിയോ ലഭ്യമായിട്ടുള്ളതായി വിശ്വാസികൾക്കു പലർക്കും അറിയാൻ പാടില്ല എന്നതാണ് ഒരു പരമാർത്ഥം. അക്കാര്യം നാം ഒക്കേക്കേണ്ടതാണ്. അതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് നമ്മുടെ ഒരോരുത്തരുടേയും കടവുമാണ്. അതിനു് മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭാംഗങ്ങൾ ആയ നമ്മെ ഒരോരുത്തരേയും സഭയുടെ മണവാളനായ ക്രിസ്തു സഹായിക്കട്ടെ; പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി യേശുക്രിസ്തു പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ. അങ്ങനെ ഒരു കർത്താവു് ഒരു വിശ്വാസവു് ഒരു മാമോദിസായു് വഴിയായി പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഐക്യത്തെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കോരോരുത്തർക്കും ഇടയാക്കട്ടെ.

മാർ ഇസ്രവാനിയോസ്- ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹി

പ്രൊഫ. ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ

മാർ ഇസ്രവാനിയോസ് തിരുമേനിയെ കാണുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും വളരെയധികം അദ്ദേഹത്തെ അറിയാൻ ശ്രമിച്ച ഓളാണു ഞാൻ: എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന്റെ താഴ്വര ആ മഹാപദ്മതത്തിന്റെ അടിവാരത്തിൽ നിന്നാണ്. ആ നിലയിൽ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ ഉയർച്ചകൾക്കും ഞാൻ ഏറ്റവും അധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാനെ പററിയുള്ള ഓർമ്മകൾ പങ്കുവെക്കുന്നതു് തീർച്ചയായും ആത്മാർത്ഥമായ ഒരനുഭവം ആണ്. പുതിയ വിഷയങ്ങൾ ഒന്നും അവതരിപ്പിക്കുന്നില്ല. അഭിപ്രായ പിതാവിനെപറ്റി എത്രയോ അധികം പറയുകയും, എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ മഹാനാരായ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതം സാഗരത്തിനു തുല്യമാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും, അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ സന്ധ്യയിലും നാം വീക്ഷിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പുത്തനായ ഒന്ന് എന്ന നിലയിലാണ് സമുദ്രം നമ്മുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. ഇന്നലെ കണ്ട കടലല്ലേ ഇനി എന്തിനു കാണുന്നു എന്ന് ഒരിക്കലും നാം സംശയിക്കാറില്ല. മാർ ഇസ്രവാനിയോസ് തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചും ഇതുതന്നെ പറയാം. ഓരോ ദിവസവും നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കുമ്പോൾ ഓരോ പുതിയരൂപം നമ്മുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന അതിഹൃദ്യമായ അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. എത്ര പറഞ്ഞാലും, എത്ര ചിന്തിച്ചാലും, എത്രതന്നെ പഠി

കാൻ ശ്രമിച്ചാലും പുതിയ പുതിയ ഭാവങ്ങൾ ആജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് വരാതലമുറകളെ അമ്പിപ്പിക്കുന്ന അസാമാന്യമായ ഒരു പ്രതിഭാ വ്യക്തി ശബ്ദം ആ മഹാപുരുഷനുണ്ടെന്നാൻ കണക്കാക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു അത്യന്തമായ പ്രതിഭാസം ആണ്. എന്റെ ലേഖനത്തിന്റെ തലക്കെട്ട് “മാർ ഈവാനിയോസ് ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹി” എന്നതാണ്. വളരെ ലളിതമായ ഒരു വാക്ക്, ആരെക്കുറിച്ചും നമുക്കു പറയാവുന്ന ഒരു വാക്ക്;—മനുഷ്യസ്നേഹി...

ആർദ്രതയുടെ ഉറവുകൾ ആണ് മനുഷ്യമനസ്സിനെ മഹത്തരം ആക്കുന്നത്. സുന്ദരമായ കണ്ണുതലങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുകയും കരുണനിറഞ്ഞ ഹൃദയഭാവം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക സാധാരണക്കാർക്ക് ഒരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല. ലൗകികവിജയത്തിന്റെ പടവുകൾ ചവുട്ടിയെരാൻ പ്രയത്നശാലികൾക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നു വരാം. വലിയ മോലങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ അവർ സ്വന്തമാക്കി തുടങ്ങുകയാണ്. പക്ഷേ ശാശ്വതമായ യശസ്സിനുള്ള അഹത മത്സരഓട്ടത്തിലെ താല്ലാലികമായ സ്ഥാനലബ്ധിയുണ്ടാണോ? അല്ലനാണോ അനുഭവങ്ങൾ നല്കുന്ന സാക്ഷ്യം. നാളുകൾ പൊട്ടിവിടരുമ്പോൾ നെല്ലും പതിരും പേർതിരിയുന്നു. മഹത്വത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമുഖം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. വെട്ടിവിട്ടിട്ടു ജനപദങ്ങളുടെ വൈകല്യം അല്ല അതിനു നിദാനം അതിനിടയിൽ പ്രകടമാകുന്ന കാരണവും ആണ്. സ്നേഹവായാണ്. യുദ്ധങ്ങൾ ജയിച്ചു എത്ര രാജാക്കന്മാരുടെ കഥകൾ ഉണ്ട് ലോകത്തിൽ? പക്ഷെ യുദ്ധത്തെ ഒട്ടു കരഞ്ഞതു് റൊൾമാത്രം. മഹനായ അശോകൻ. ആ കണ്ണീരിന്റെ തിളക്കത്തിൽ അനശ്വര ചൈതന്യം ആജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ആ ചക്രവർത്തി നമ്മുടെ ഹൃദയസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായി വാഴുകയും ചെയ്യുന്നു.

മഹത്തായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ തേൻ കനിയുന്ന മനോഹരപുഷ്പം ആയിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ഹൃദയം. അതിന്റെ ഓരോ ഇളം വിടനും അനന്യതയായ ഈശ്വരഭക്തിയുടെ പ്രകാശരശ്മികൾ പരറിയാണ്. കട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ അനുപമായ ദൈവഭക്തി കൊണ്ട് ആ ഹൃദയഭാവം പ്രകാശപൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ സൂക്ഷ്മപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇഞ്ചെയ്തലോടി തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. “ബാല്യകാലത്തുതന്നെ ദൈവാശ്രയത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും അതീവ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഏവരുടേയും സ്നേഹത്തിന് ബാലൻ പാത്രീഭൂതനായി. ദേവാലയത്തിൽ പോകുന്നതിന്, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന്, വി. കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് കീവറീച്ചൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച ശുഷ്കാന്തി അനന്യസാധാരണമായ ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു. സ്വഭവനത്തിൽനിന്ന് പ്രതിദിനം രാവിലെ സ്തുതിലേക്കു പോകുമ്പോഴും അവിടെനിന്നു മടങ്ങുമ്പോഴും പുതിയകാവു ദേവാലയത്തിൽ കയറി കുറെസമയം പ്രാർത്ഥിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഭക്ഷണം കഴിയുന്നതിന് മുൻപും പിൻപും കുരിശുവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക ചെറുപ്പംമുതൽതന്നെ ഒരു പതിവായി കീവറീച്ചൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.” ഈ സ്വഭാവവിശേഷത്തിന്റെ ആഭിബീജങ്ങൾ ക്രമേണ വളർന്നു വികസിച്ചു സ്വയം ശാന്തിയുടെ തളിർ കണ്ടെത്തുകയും മറ്റുള്ളവർക്കു ഒരു മാതൃക ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തു എന്നതാണ് യഥാർത്ഥം. ഏതു നിസ്സാര വസ്തുവിലും ഈശ്വരനെ ദർശിക്കുക, അതിന്റെ നേരെ ആദരപൂർണ്ണമായ മനോഭാവം പുലർത്തുക ഉൽകൃഷ്ടമായ ദിവ്യബോധത്തിന്റെ നിദർശനമാണിത്. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ മനുഷ്യ സ്നേഹത്തിന്റെ ജീവധാര ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽനിന്ന് ഉറവയെടുത്ത് യഥാർത്ഥമായ ദൈവസ്നേഹം, ഉച്ചനീചചിന്തകൾ വെടിഞ്ഞു.

എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ഒരുപോലെ ദർശിച്ചു ആദരിക്കാനുതകുന്ന ഹൃദയവിശാലത അദ്ദേഹത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തു. തനിക്കു ആജ്ജിക്കാനായ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലശോഭകൾ ആ മനോഭാവത്തെ സംങ്കീതമാക്കാതിരുന്നില്ല. സെറാംപൂർ കോളേജിലെ പ്രൊഫസർ ആയി നിയമനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മാർ ഈവാനിയോസു സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ച സാഹചര്യം ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. സ്വന്തം ഉല്ക്കഷേപ്ത ആയിരുന്നില്ല അതിനു നിദാനം. മറിച്ച് സമത്വരായ കേരളീയ യുവാക്കളെ അവിടെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ഏകണമെന്ന തിവ്രാഭിലാഷം ആയിരുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യനിർവ്വഹണത്തിനു സ്വന്തം വേതനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും അദ്ദേഹം വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. പിൽക്കാലത്തു ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സേവനം അർപ്പിച്ച ശ്രേഷ്ഠവ്യക്തികൾ പലരും ആ കാരുണ്യധാരയുടെ തീരങ്ങളിൽ വേരറപ്പിച്ചു വളർന്നവരാണ്. “അവിടെ അക്കാലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ശൊമ്മാശ്ശനാതം ശൊമ്മാശനാരാകാനുള്ള വരും മലങ്കരസഭാമാതാവിന്റെ പ്രേമസന്താനങ്ങൾ ആയി സമുദായ ഉന്നമനദൃഷ്ടി അതിന്റെ സരക്ഷകരായി ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം നമ്മെകൊണ്ടു് അപ്പോൾ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു അതൊക്കെ നിഷ്കാമബുദ്ധ്യ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നാം കൃതാർത്ഥനാണ്” എന്ന് പിൽക്കാലത്തു മാർ ഈവാനിയോസു തിരുമേനി രേഖപ്പെടുത്തിയതു് അദ്ദേഹം അതിൽ അനുഭവിച്ച സ്വാതന്ത്രവും അഭിമാനവും ഹൃദയമായി തെളിയിക്കുന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ യുവാക്കൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിലായിരുന്നു പിതാവിന്റെ ശ്രദ്ധ. അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യനീതി അനുസരിച്ചു് അത്രയും മതി ആയിരുന്നു താനും. സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയം കേവലം ശുഷ്കാവസ്ഥ

യിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു കാലമായിരുന്നു അത്. ഇവിടെ പൂരോഗമനത്തിന്റെ ആദ്യദൂതനായി മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇതൊരു വലിയ വസ്തുതയായി എടുത്തു പറയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്ലതും, അവരുടെ നിലയുയർത്തുക എന്ന സാമൂഹികമായ സമതപബോധം ആദ്യമായി പ്രകടിപ്പിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷൻ എന്ന നിലയിൽ നിശ്ചയമായും പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. സ്ത്രീപുരുഷ ഭേദമന്വേ എല്ലാവരും സമൂഹപുരോഗതിയിൽ ഭാഗഭാക്കുകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ബോധവാനായ അദ്ദേഹം സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് മഹത്തായ തുടക്കം കുറിച്ചു. വനിതാവിമോചനത്തെക്കുറിച്ച് വളരെയേറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നതാണ് ഈ ആധുനിക കാലഘട്ടം. ഇന്നും സ്ത്രീകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ല എന്ന സത്യം നമുക്കറിയാം. സ്ത്രീധനത്തിന്റെ പേരിൽ നവവധുവിനെ ചൂട്ടെറിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ ഉൾനാടൻ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായി അറിവിന്റെ പ്രകാശം പകർന്നുനല്കിയ മഹാപുരുഷനെ ഇന്ന് ആരെങ്കിലും ആ നിലയിൽ ഓർമ്മിക്കാറുണ്ടോ? സംശയമാണ്. ബാറിസോളിലെ കന്യകാമഠത്തിലും കൽക്കട്ടയിലെ കോളേജിലും കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള യുവതികളെ താമസിപ്പിക്കാനും ആംഗലഭാഷാ വിദ്യാഭ്യാസവും, ആദ്ധ്യാത്മിക പരിശീലനവും നല്കി അവരെ സമൂഹത്തിന്റെ നേതൃതലത്തിലേക്കയർത്താനും മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനി ബദ്ധപരിശ്രമം നടത്തുകയുണ്ടായി. സമൂഹത്തിൽ ചിത്രപ്പെട്ട കിടന്നവരോട് അദ്ദേഹം പൂലർത്തിയ അനന്തമായ കാരുണ്യത്തിന്റെ ശോഭാപൂർണ്ണമായ ചിത്രമാണ് ഇവിടെ നാം ദർശിക്കുക. പാപികളുടെ മോചനം ജീവിതലക്ഷ്യമാക്കിയ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുരോഹിതൻ എന്ന നിലയിൽ സുവി

ശേഷ പ്രചാരണത്തിൽനിന്നും ഒരു നിരീക്ഷവും ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കാൻ എനിക്കാവുകയില്ലെന്ന് മാർ ഈവാറിയോസ് തിരുമേനി ചിന്തിച്ചത് സ്വഭാവവികാസമാത്രമാണ്.

ഒറ്റപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ മഹത്തായ ഒരു ലക്ഷ്യം സഫലമാക്കുകയില്ലെന്ന് മാർ ഈവാറിയോസ് തിരുമേനി മനസ്സിലാക്കി. ഒരു സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനം എന്ന ആശയത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ കടന്നുവന്നു. ആ സമൂഹം പാശ്ചാത്യ സന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ ഒരു പകർപ്പായിരിക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതമാണ് തന്റെ പ്രവർത്തനരംഗം. കർമ്മരംഗത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ അവഗണിച്ചാൽ പ്രവർത്തനം വിജയിക്കുകയില്ല. തികച്ചും ഭാരതീയമായ ഒരു സന്യാസസമൂഹം ആയിരുന്നു മാർ ഈവാറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ആദർശം. ഇന്നും ഈ ആദർശം നാം ഗോപുരത്തിനുമുകളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും നാം ജീവിക്കുന്ന ഭൂമിയിലേക്ക് ഇത് ഇറക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിന് നാം എത്രമാത്രം ബദ്ധശ്രദ്ധരാണെന്ന് ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. പലപ്പോഴും നാം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മണ്ഡലങ്ങളെപ്പറ്റി കേവലമായ ബോധ്യംപോലും നിർഭാഗ്യവശാൽ നമുക്കില്ല എന്നത് ഖേദകരമാണ്.

കൽക്കട്ടയിലെ താമസ്സത്തിനിടയിൽ മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗൂറിന്റെ ശാന്തിനികേതനം അദ്ദേഹം പലതവണ നന്ദർശിക്കുകയും മഹാകവിയുമായി ചർച്ചകളിൽ എപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സബർമതി ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനശൈലിയും അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു. ഈ സമൂഹം മാതൃകകൾ ആശ്രയിക്കാവുന്ന ശക്തികേന്ദ്രങ്ങൾ ആയിരുന്നു. തന്റെ സഭാധികാരികളിൽനിന്നും, സമുദായംഗങ്ങളിൽനിന്നും ലഭ്യമായ അനുകൂലപ്രതി

കുറന്നും തിരുമേനിയെ കൂട്ടുതൽ കൂട്ടുതൽ കർമ്മോത്സുകനാക്കി; പമ്പാനദിയുടേയും കക്കാട്ടാറിന്റേയും സംഗമസ്ഥാനത്തുനിന്നും അല്പം കിഴക്കുമാറി ഉയന്നുപൊങ്ങി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മുണ്ടൻമല, ആശ്രമസ്ഥാപനത്തിന് അനുയോജ്യമായി അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. സന്യസിക്കാൻ പററിയതു് നഗരവീഥികളുടെ പാർപ്പഭാഗം അല്പം എന്ന നല്ല ബോധ്യം പിതാവിനുണ്ടായിരുന്നു. ഗിരിതടങ്ങളിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിച്ച ആഷ്ട സംസ്കാരത്തിന്റെ അനശപരജ്യോതിസ്സുകളെ അദ്ദേഹം അനുസ്മരിച്ചിരിക്കാം. സ്വന്തം കുടുംബസ്വത്തിൽ നിന്നും ഭാഗം വാങ്ങി ആ പണം ഉപയോഗിച്ചാണ് മുണ്ടൻമലയിൽ 300 ഏക്കർ സ്ഥലം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചതു്. ഇതു് ഇക്കാലത്തു് പലകുറം ഞെട്ടൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരനുഭവമാണു്. കാരണം ഇഴകാലഘട്ടത്തിൽ ഇത്തരം സൂചനകൾ അസുഖകരങ്ങൾ ആണു്. ഏതു സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ അതിന്റെ ഭാഗമായി സ്വയം രൂപാന്തരപ്പെട്ടുക എന്നതു് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജീവിതദർശനം ആയിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. നമ്മൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന രംഗത്തുള്ള ആളുകളോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനം ഏതു രീതിയിൽ ആണു് എന്നുള്ളതു് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണു്. ഏറ്റവും ലളിതമായ രീതിയിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന തലത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന വ്യക്തിക്കു് അവകാശപ്പെട്ടതുമാത്രം തന്നിട മതി എന്നു തീർത്ഥാണിക്കാനുള്ള മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ തന്റേടം, ധാർമികമായ ആ കരുത്തു് അത്യന്തകുറമാണു്, അസാമാന്യമാണു്, അനന്യസാധാരണമാണു്. ഉയരത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു് താഴേക്കു നോക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ സാധാരണ സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തെ അല്പം പോലും ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. സഹജീവികൾക്കുവേണ്ടി സേവനം അർപ്പിക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ഒരു പരിജ്ഞാനശീലന്റെ സ്വഭാവമഹിമ അദ്ദേഹത്തിൽ എപ്പോഴും നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

സമൂഹത്തിലെ അധഃസ്ഥിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്ഥാരണത്തിന് അദ്ദേഹം മറ്റേതിലും ഉപരിയായി പ്രാധാന്യം നല്കി. ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം, അനുസരണം എന്നീ ശരണത്രയം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ സന്യാസസമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ വേഷം ഏറ്റവും ലളിതമായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതസന്യാസത്തിന്റെ ബാഹ്യചിഹ്നം ആയ കാവി അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. സമൂഹത്തിൽനിന്ന് അന്യനാകാതെ അവർക്കിടയിൽ അവരായിത്തീരാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ഈ വേഷവും ജീവിതശൈലിയും. അത്തരത്തിൽ മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സമൂഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മാറ്റത്തായിട്ടുള്ള ചിഹ്നം, മറ്റുള്ളവരെ ആകർഷിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ചിഹ്നം എന്നു പറയുന്നത് ഈ കാവിയാണ് എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. താൻ സത്യമായും കരുതിയ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ആപാത കണ്ടെത്താതെ മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി ആനയിക്കുക എന്ന ശ്രമകരമായ ഉത്തരവാദിത്വമാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി ബഹുനിയുടെ സ്ഥാപനംവഴി നിർവ്വഹിച്ചത്. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ ശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ച ഉൾപ്രേരണ സ്നേഹപൂരിതമായ മാനസികഭാവം അല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും കേരളത്തിലെ സുറിയാനി വൈദികരിൽ ആദ്യമായി എം. എ. ലഭിച്ച അദ്ദേഹം അന്ന് എത്രയും അഭികാമ്യമായ പ്രൊഫസർജോലി ഉപേക്ഷിച്ച് വന്യമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരഭൂമിയായ മുണ്ടൻമലയിൽവന്ന് ഒരു ഭിക്ഷുആയി ജീവിച്ചു. സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശം പരത്താൻ യത്നിച്ചു. എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ അനുഭവം. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിൽനിന്ന് ഉറവയെടുത്തതാണ് ആ സ്നേഹചൈതന്യം. സഹജീവികളുടെ മോചനത്തിനും പുരോഗതിയ്ക്കുംവേണ്ടി അഭംഗുരം അദ്ദേഹം പ്രയത്നിച്ചു. കേരളത്തിലുടനീളം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യരെ മനുഷ്യരുടെ സ്നേഹിതനും രക്ഷകനുമായ ക്രിസ്തുവി

ന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ തിരുമേനി നടത്തി. ആദ്ധ്യാത്മീകമായ നവചൈതന്യം സൃഷ്ടിച്ച ആ വാഗ്‌ധോരണി അനേകരുടെ ജീവിതവിശുദ്ധീകരണത്തിന് വഴിതെളിച്ചതായി ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. പ്രസംഗപര്യടനങ്ങൾക്കൊപ്പം തന്നെ അനേകം ലഘുലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധപുലർത്തി. ഇതിനുവേണ്ടി തിരുവല്ലായിൽ 'ബഥനിപ്രസ്സ്' എന്ന പേരിൽ ഒരു മുദ്രണാലയവും സ്ഥാപിതമായി. പ്രസംഗിച്ചു കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുക എന്നതിലുപരി കാര്യങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു തലമുറകൾക്കുവേണ്ടി സപര്യപിച്ചുവെന്ന്, വരുംതലമുറകൾക്കുവേണ്ടി പോലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആ ഒരു മനോഭാവം അഭിവന്ദ്യ പിതാവു പുലർത്തിയിരുന്നു എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുകയാണ്.

പഴയകാലത്തെ അപേക്ഷിച്ചു എത്രയോ വിപുലമായ സൗകര്യങ്ങൾ ഇന്നു നമുക്കുണ്ട്. പക്ഷേ ബഹുജനമാധ്യമങ്ങളുടെ വികാസത്തെ കുറിച്ച് തെല്ലും ബോധമില്ലാതെ നാം കഴിയുന്നു. അതിനുവേണ്ടി പണമോ സമയമോ ചിലവു ചെയ്യേണ്ടി വന്നാൽ അതൊരു ദുർവ്യയം ആയി കരുതുന്നവരാണ് നാം. അത്യന്തം ശോചനീയമായ സാമ്പത്തികക്കുരുക്കങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലും മനുഷ്യസ്നേഹപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മുൻപോട്ടുകൊണ്ടുപോകുവാൻ മാർ ഈ വാനിയോസ് തിരുമേനി ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. അനാഥശാലകൾ സ്ഥാപിക്കാനും, അശരണിതർക്ക് അഭയം നല്ലാനും അദ്ദേഹം പ്രത്യേക ശ്രദ്ധചെലുത്തി. ജാതിമതചിന്തകളോ, സവർണ്ണാവർണ്ണഭേദങ്ങളോ കൂടാതെ എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെ കണക്കാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിഷ്കഷിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശക്തമായിരുന്ന കാലത്താണ് മാർ ഈ വാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടത്. ഹിന്ദുമതത്തിൽ സവർണ്ണോന്മുഖത്വം കൊടികുത്തി വാഴുകയായി

രുന്ന: അധഃകൃതർ എന്നു മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ട സാധുജനങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കും സംരക്ഷണത്തിനും അദ്ദേഹം എപ്പോഴും കൂട്ടുനിന്നു. ഹരിജനങ്ങളോട് അദ്ദേഹം പുലർത്തിയ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ മഹാത്മാഗാന്ധിജിയുടെ ഹരിജനോദ്ധാരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് സമാനം ആകുന്നു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ബഥനി ആശ്രമത്തിൽ തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച സമപരിഗണനയും പ്രാധാന്യവും ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ, ശ്രീമാൻ ഷാക്കോബ് ഉപദേശി തന്റെ കൊച്ചുപുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു. “ജാതീയചിന്തകൾക്ക് അതീതമായിരുന്നു ബഥനിയിലെ എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നായിരുന്നു പെരുന്നാട് അനാഥശാല. ജാതീചിന്താകാടികളിനോടൊന്നിരുന്ന അക്കാലത്തു് സവണ്ണരെന്നും, അവണ്ണരെന്നും മാനവസമുദായത്തെ ക്രിസ്തീയപുരോഹിതന്മാർപോലും വേർതിരിച്ചിരുന്നു. അവണ്ണർ വെള്ളവസ്ത്രം ധരിക്കാനും പൊതുവഴിയിൽകൂടി സപതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കാനും സവണ്ണർ സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. നിരന്തരം ഉദ്ദേശങ്ങൾ ഏറ്റ് അവണ്ണർ അടിമകളായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. വിവിധജാതികളിൽപ്പെട്ടവരെ അനാഥശാലകളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചതും അവരെ സഹകരിപ്പിച്ചു് മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോയതും വളരെയധികം എതിർപ്പുകൾക്കിടയായെങ്കിലും അതെല്ലാം തൃണവല്ലരിച്ചുകൊണ്ടു് സദൈര്യം മുൻപോട്ടു പോവുകയാണുണ്ടായതു്. വിവിധജാതികളിലും മതങ്ങളിലും ഉള്ള അനാഥബാലന്മാർ ആശ്രമസ്തരോടൊപ്പം വളരെ ചിട്ടയിലും അച്ചടക്കത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടി.” തിരുമേനിയുടെ ഈ ദശപുരോഗമന പ്രവർത്തനങ്ങൾ സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നത ശ്രേണികളിൽ ഒരു വലിയ കോളിളക്കം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. അധഃകൃതസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവർ അതിശക്തമായ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. തൽഫലമായി രാജാവിന്റെ ഉപദേശാഭ്യർത്ഥന

സർ സി. പി. രാമസുപാമിഐയുരുടെതന്നെ നേതൃത്വത്തിൽ തിരുമേനിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തടയുന്നതിനുള്ള ശക്തമായ നീക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും അദ്ദേഹത്തെ ആട്ടിപ്പായിക്കാനായിരുന്നു ശ്രമം. മാർ ഈവാനിയോസും തിരുമേനിയുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന പട്ടത്തെ ശരവണക്കുന്നിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തെ കുടിയിറക്കി. കട്ടച്ചക്കോണത്തു് അദ്ദേഹം പുതിയ പാർപ്പിടം കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ ആസ്ഥലം അകപയർ ചെയ്യാനും സക്കാർതലത്തിൽ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്രയും ആയപ്പോൾ എതിർക്കുകയല്ലാതെ മാറ്റം ഇല്ല എന്നു കണ്ടു തിരുവിതാംകൂർ ക്രൈസ്തവർക്കെതിരെ മതവിപ്ലവം നടക്കുന്നതായി അന്നു് ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റിൽ ശബ്ദമുയർന്നു. ഈഴവരും മുഹമ്മദീയരും ക്രിസ്ത്യാനികളും യോജിച്ചുകൊണ്ടു് തിരുവതാംകൂറിൽ ആരംഭിച്ച 'നിവർത്തനപ്രസ്ഥാന'സമരത്തിന്റെ സൂത്രധാരകനായി മാർ ഈവാനിയോസും തിരുമേനിയെ ചിത്രീകരിക്കാനും പല ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുകയുണ്ടായി. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത 'Service' എന്ന പത്രം അദ്ദേഹത്തെ രാജദ്രോഹിയായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ജയിലിൽ അടയ്ക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഏതായാലും മതപീഡനകാലത്തെ ഒരു പുരോഹിതന്റെ, ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അവസ്ഥ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചിരുന്നു അക്കാലത്തു് എന്നു് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. താൻ രാജാവിനോ രാജ്യത്തിനോ എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുകയോ, ബ്രിട്ടീഷ് വൈസ്രോയിയോടു പരാതിപ്പെടുകയോ, ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു മാർ ഈവാനിയോസും വിശദീകരിച്ചു. ഒരു പ്രായോഗിക തന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗം ആയിരുന്നു ഇതെന്നു് ഒരു ആധുനിക ചരിത്രകാരൻ സാക്ഷിക്കുന്നു: സത്യസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തേണ്ട അധികൃതർ തല്ലാലം മൗനം പാലിക്കാൻ നിർബന്ധിതമായി. മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ധീരമായ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും സാധുജ്ഞ

നയതങ്ങളേയും തകർന്നതിനു് സാധ്യമല്ലെന്നു് പ്രതിലോപശക്തികൾക്കു മനസ്സിലായി.

സാധുജനസേവനത്തിനു് ഒരുങ്ങുന്നവർ അംഗീകൃത സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥകളോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ എക്കാലത്തും നിർബന്ധിതരാകും എന്നതിനു വ്യക്തമായ തെളിവാണ് മാർ ഈ വാനിയോസിന്റെ ഈ ചരിത്രം. നിരന്തരമായ സംഘട്ടനങ്ങളുടെ സ്വയം രക്തസാക്ഷിയായി തീരാൻ അദ്ദേഹം പിന്നീട് ഒരുങ്ങിയില്ല. സി.പി.യുമായി, അധികാരവുമായി പിന്നീട് തന്ത്രപൂർവ്വം പൊരുത്തപ്പെടുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം ആണു് നടന്നിട്ടുള്ളതെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകും. ഇതിനു് വ്യക്തമായ ഒരു നീതീകരണം നല്ലഖാനണ്ടു് എന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയ വശത്തെക്കുറിച്ച് ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം. പക്ഷേ മനുഷ്യസ്നേഹാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതദർശനത്തിന്റെ സാഫല്യം പ്രധാനമായി കരുതിയ ആ മഹാനഭാവന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ അംഗീകരിച്ചു മതിയാകൂ. തന്നെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്ന സാധുജനങ്ങളെ പരിതസ്ഥിതികളോടു പൊരുത്തപ്പെടുക്കുവാൻ തിരുമേനിക്കു സംരക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. തീർച്ചയായും വലിയ ഒരു ആന്തരിക സംഘഷ്ടം അദ്ദേഹം ഇക്കാലത്തു് അനുഭവിച്ചിരിക്കും എന്നുള്ളതിനു് യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. ഇന്നു് ഭാരതത്തിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചും, നമ്മുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും നാം അനുഭവിക്കുന്ന സംഘഷ്ടങ്ങൾക്കു്, പ്രത്യേകിച്ചു് സുവിശേഷ പ്രചാരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സംഘഷ്ടങ്ങൾക്കു് സമാനമായ ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം ആണു് അന്നും നിലവിലിരുന്നതു് എന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും.

കേരളത്തിൽ മറ്റൊരു വൈദികനോ, മെത്രാനോ ഒരിക്കലും നേരിടാൻ ഇടയായിട്ടില്ലാത്ത അതിശക്തമായ അംഗീകാരം

പരീക്ഷകളെ അതിജീവിച്ചു വളർന്ന് അനശ്വര വ്യക്തിത്വ മാർജ്ജിച്ച മഹാപ്രതിഭാശാലിയാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി. ആശ്രമങ്ങളിൽ ജീവിക്കാനും, കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിക്കാനും, സാധുക്കളെ സ്നേഹിക്കാനും, ഉച്ചനീചത്വഭാവം വെടിയാനും തയ്യാറായ ആദ്യത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തയെന്ന നാമം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയെ വിശേഷിപ്പിക്കണം. മുൻവിധികൾ കൂടാതെ ചിന്തിക്കാൻ, സമതന്ത്രമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ, ധീരമായിത്തന്നെ നടപ്പാക്കാൻ അദ്ദേഹം അനന്യസഹജയായ പാടവം പുലർത്തിയിരുന്നു. തിരുമേനിയുമായി അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ട ആളുകളുടെ സാക്ഷ്യം നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇഷ്ടമല്ലാത്തത് ആണെങ്കിൽപോലും താല്പര്യപൂർവ്വം കേൾക്കാനും, വക്താവിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ മാനിക്കാനും, നടപ്പാക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ക്രമേണ ശക്തമായി നടപ്പാക്കാനും, എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്വന്തം യശസ്സോ, സുഖമോ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വയം ഒരു ദീപമായി കത്തിയെരിഞ്ഞു മററുള്ളവരെ അദ്ദേഹം പ്രകാശത്തിന്റെ പാതയിൽ എത്തിച്ചു. ജീവിതത്തെ മഹത്തായ സ്നേഹാഗ്നിജ്വാലയാക്കി അദ്ദേഹം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. എളിയവരിൽ എളിയവനായി കഴിയാൻ ഉറച്ച ആ മഹാപുരുഷനെ കാലത്തിന്റെ വിധി ലോകാരാധനയായി ഉയർത്തുകയായിരുന്നു. സമകാലികജീവിതത്തിന്റെ നിർലക്ഷ്യപ്രവാഹത്തെ അദ്ദേഹം തടഞ്ഞുനിർത്തി മനുഷ്യാപകാരപ്രദമായ പുതിയ ചാലുകളിലൂടെ നയിച്ചു. കുറവിടയ്ക്കായില്ലാത്ത സത്യദീക്ഷയും മനുഷ്യസ്നേഹവും മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയെ യുഗാന്തരങ്ങളുടെ ചൈതന്യമാക്കിത്തീർത്തു.

ഞാൻ കണ്ട മാർ ഈവാനിയോസ്യൂ പിതാവു്

—ബനഡിക്ടൂ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്യൂ
മെത്രാപ്പോലീത്താ

അഭിവന്ദ്യ മാർ ഈവാനിയോസ്യൂ തിരുമേനിയെ ശൈശവകാലം മുതൽതന്നെ കാണുന്നതിനും ബന്ധപ്പെടുന്നതിനും എനിക്ക് ഇടയായിട്ടുണ്ട്. കല്ലുപ്പാറ പ്രദേശത്തു് ഒരിക്കൽ ഈവാനിയോസ്യൂ പിതാവു് ക്രിസ്തുമസ്സു് ആഘോഷത്തിനായി വന്ന അവസരത്തിൽ എന്റെ വത്സലപിതാവു് എന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയതും ആ ക്രിസ്തുമസ്സു് ശുശ്രൂഷയിൽ ഞാൻ സംബന്ധിച്ചതും, പിതാവു് അന്നു ചെയ്ത പ്രസംഗം കേട്ടതും എല്ലാം ഇന്നലെ എന്നവണ്ണം ഞാൻ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പിതാവിനോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും ബന്ധപ്പെടുന്നതിനു് എനിക്ക് ഇടയായി; അവസാനം ആ പിതാവിനാൽ മെത്രാനായി അഭിഷിക്തനാകുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും, എന്റെ കൈകളിൽ വെച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹം ദിവംഗതനാകുന്നതിനുമിടയായി. ഇതു് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹം ആയി ഞാൻ കരുതുകയാണ്. ജീവിതത്തിൽ ധാരാളം വ്യക്തികളുമായി ഇടപെടുന്നതിനെനിക്കിടയായിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിൽ, സഭയുടെ പല മണ്ഡലങ്ങളിൽ, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു്, സാമൂഹ്യരംഗത്തു്, ഇവിടെങ്ങും ഇത്രമാത്രം സ്വാധീനശക്തി എന്റെ മേൽ ചെലുത്തിയ വേറൊരു വ്യക്തിയും ഇല്ല എന്നു് എനിക്കാത്മാർത്ഥമായി പറയുവാൻ സാധിക്കും.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മശതാബ്ദി നാം മാവേലിക്കരവെച്ച് വളരെ ആർഭാടമായ രീതിയിൽ, എല്ലാ ആളുകളുടേയും ഹൃദയപൂർവ്വകമായ സഹകരണത്തോടെ ആഘോഷിച്ചു. ബഥനി സമൂഹങ്ങളുടെ നാമത്തിൽ ഇതിന്റെ സമാപ്തി ആചരിക്കുന്നത് എത്രയും ഉചിതമാണ് എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഈ വാനിനോസ്യ പിതാവിനെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ശബ്ദമായിട്ടാണ്, ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ വക്താവായിട്ടാണ്. അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ അനേക നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞു മാത്രമേ നാം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ. തത്പ്രശസ്തത്തിൽ ഒരു തത്വം ഉണ്ട്. അത് ഗഹനമായ ചിന്തകൂടാതെതന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാണ്; അതായത് ദൈവവരപ്രസാദം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ പ്രകൃതിയുടെ മേൽ ആണ്. വരപ്രസാദം ദൈവത്തിന്റെ ദാനം ആണ്. ദൈവം നമ്മെ അത്ഭുതകരമായി സൃഷ്ടിച്ചു. അത്ഭുതകരമായി വീണ്ടെടുത്തു. ഇവിടെ ഒരു തുടർച്ച ഉണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ മേൽ ആണ് വരപ്രസാദം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എന്ന തത്വം വ്യക്തികളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല സമൂഹജീവിതത്തിലും, ജനതകളുടെ ജീവിതത്തിലും ശരിയാണ്. ഓരോ ജനതയ്ക്കും ഓരോ വൈവിധ്യം ഉണ്ട്. ഓരോ ജനതയ്ക്കും ഒരോ വൈശിഷ്ട്യം ഈശ്വരൻ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ദൈവം ഈ ലോകത്തെ എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് അതിനെ അവലോകനം ചെയ്തു പറയുന്നത്: 'വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു' എന്നാണ്. നിത്യമായ, അനന്തമായ അങ്ങേപരിപാലനയിലാണ് വ്യക്തികളെയും സമൂഹങ്ങളെയും അവിടുന്ന് നടത്തുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്.

യഹൂദജനത്തിനും ഗ്രീക്കുകാർക്കും റോമാക്കാർക്കും അവരവരുടേതായ പ്രത്യേകമായ ഒരു സംസ്കാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇ

വെല്ലാം ക്രിസ്തുഭക്ത്യം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവർ്ക് സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാരങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചില്ല. അതേസമയം ആ സംസ്കാരത്തിന്മേൽ ആണ് ക്രിസ്തുഭക്ത്യത്തിന് ക്രിസ്തുശിഷ്യർ അടിത്തറ പാകിയത്. ഭാരതത്തിനും അതിന്റേതായ ഒരു പ്രത്യേക സംസ്കാരം ഉണ്ട്. ആത്മീയമായ ആഭിമുഖ്യവും ധ്യാനാത്മകജീവിതവുമാണ് ആഷ് ഭാരത സംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. ശ്രീകൃഷ്ണകാതം റോമാക്കാതം അവരുടേതായ സംസ്കാര സംഭാവനകൾ സഭയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഭാരതം അതിന്റേതായ സംഭാവന സഭയ്ക്കു ഇതുവരെ നല്കിയിട്ടില്ല. ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ. കർത്താവു മരിച്ചു ഉയർന്നപ്പോഴുനിന്നു 20 വർഷങ്ങൾ തികയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ക്രിസ്തുഭക്ത്യം ഭാരതം സ്വീകരിച്ചു എന്നിരുന്നാലും ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കു ഭാരതത്തിന്റേതായ ഒരു പ്രത്യേക സംഭാവന ഇനിയും നാം നല്കിയിട്ടില്ല. സഭയുടെ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ ഏഷ്യാമൈനർ, അറേബ്യ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സന്നയാസികളാകുകൊണ്ടു സന്നയാസ സമൂഹങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ 2000 കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യമുള്ള ഭാരതത്തിൽ സന്നയാസജീവിതത്തിനു ക്രിസ്ത്യാനികൾ വേണ്ട ഗൗരവവും പ്രാധാന്യവും നല്കിയിട്ടില്ല എന്നതു് ഒരു ദുഃഖ സത്യമാണ്.

യേശുനകാലത്തുതന്നെ മാർ ഇസ്രായാലിയോസു തിരുമേനി ആഷ്ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാരം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുകയും, സമകാലീകമായ നേതാക്കന്മാരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുകയും ക്രിസ്തുമതത്തിനു, ഭാരതത്തിന്റേതായ പ്രത്യേക സംഭാവനകൾ നല്കുവാനുണ്ടു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. മാർ ഇസ്രായാലിയോസു പിതാവിനു് ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി, ക്രൈസ്തവസഭയെപ്പറ്റി

ഉണ്ടായിരുന്ന ഭർത്താവും, ആർക്കുവേണ്ടുന്നതിന്റെ ദാർശനികമായ, ആദ്ധ്യാത്മികമായ ആഭിമുഖ്യമുള്ള പ്രേഷിമാരുടെ പൈതൃകം സ്വാംശീകരിച്ച് സഭയ്ക്ക് പ്രത്യേകമായ ചൈതന്യവും, സവിശേഷതയും നൽകണം എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഈ ദുരവസ്ഥകൾക്കുമാണ് അദ്ദേഹം ഭാരത സഭയ്ക്ക് നൽകിയ പ്രത്യേകമായ സംഭാവന എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. സഭയുടെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും ഉന്നതമായ സ്ഥാനം കൈവരിച്ച അദ്ദേഹം, അവയെല്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞ്, ആർക്കുവേണ്ടുന്നതിന്റെ ആ സംസ്കാരം, ആ പാരമ്പര്യം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് സന്നദ്ധതയോടെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സന്നദ്ധതയോടെ ജീവിച്ച് രണ്ടു സന്നദ്ധസമൂഹങ്ങൾക്ക് ജന്മം നൽകി. സന്നദ്ധസമൂഹങ്ങളുടെ സ്ഥാപകൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം; സന്നദ്ധസമൂഹങ്ങൾക്ക് എല്ലാവിധത്തിലും മാതൃകയും ആയിരുന്നു. സഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ സന്നദ്ധപാരമ്പര്യങ്ങൾ എല്ലാം അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളുകയും, അതിൽ അടിയുറച്ചു നിന്നുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിനു ചേർന്നതായ ഒരു സന്നദ്ധസമൂഹജീവിതത്തിന് രൂപം നൽകുകയും ചെയ്തു.

സന്നദ്ധസമൂഹജീവിതത്തിൽ കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം വഴിയായി മറ്റു അനേകം നന്മകൾ സഭയ്ക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ ശതാബ്ദിയുടെ സമാപ്തി സന്നദ്ധസമൂഹങ്ങളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്നത് ഉചിതമാണ് എന്നു ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചത്. പ്രാർത്ഥനാജീവിതം വഴി സമ്പാദിച്ച നന്മകൾ അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകുന്നതിന് പരിശ്രമിച്ചു. വളരെ തിടുക്കമുള്ള ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മാതൃക അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് രാത്രിയുടെ ദീർഘമായ യാമങ്ങളിൽ, ഏകാകിയായി നെടുവീർപ്പോടുകൂടി, നെഞ്ചത്തിടിച്ചുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ഞങ്ങളിൽ ചിലരെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മരിക്കു

ന്നതിനു വളരെ മുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കല്ലറയുടെ മുൻപാകെ പോയിനിന്നു ദീപ്തനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രോഗിയായിരുന്ന സമയത്തു് എന്നെയും മറ്റു് വൈദികരേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ആ കല്ലറയുടെ മുൻപാകെ നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു് ഇപ്പോഴും ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ടു്. മരണസമയത്തും പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത, “ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെന്നതിനുശേഷം, ക്രിസ്റ്റിയനെപ്പറ്റിയും പുത്തിയാകുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കും” എന്നദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. സർവ്വോപരി പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആഷ്ടാദശതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയും, വിലമതിക്കുകയും, സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു മഹാൻ. അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കുനല്ലിയിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പൈതൃകം ഈ സന്നദ്ധമാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും, ഈ പൈതൃകം ആത്മാർത്ഥമായി തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനും, സന്നദ്ധസി, സന്നദ്ധസിനികളായ നിങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഏതൊരു കാലത്തെയും അപേക്ഷിച്ചു് പ്രാർത്ഥന ആവശ്യം ഉള്ള ഒരു കാലഘട്ടം ആണിതു്. പ്രവർത്തി പ്രാർത്ഥനയാണെന്നു കരുതുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഇന്നു് സഭയിൽ തന്നെയുണ്ടു്. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥനക്കു് അതിന്റേതായ പ്രാധാന്യം ഉണ്ടു്. പ്രാർത്ഥനയിൽ കൂടി മാത്രമേ മരണത്തെക്കുറിച്ചും നന്മ കാംക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു് മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി സ്പഷ്ടമായി വിശ്വസിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ഒരു ഭാഷയും ആയിരുന്നില്ലതു്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശംതന്നെ ആയിരുന്നു ഇതു്. ഇന്നു് യൂറോപ്പിൽനിന്നു് ധാരാളം ആളുകൾ യുവതീയചാക്കന്മാർ ഭാരതത്തിലേക്കു കടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. യഥാർത്ഥമായ

ശാന്തിയും സമാധാനവും അവർക്കുവേണ്ടി ലഭ്യമാകാൻ ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർ പ്രത്യേകമായി ഭാരതത്തിലേക്ക് വരികയാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ കണ്ടെത്തുന്നതിന് നമ്മുടെ സംസ്കാരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്, നമ്മുടെ പ്രത്യേകതയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനാണ് അവർ ഇൻഡ്യയിലേക്ക് വരുന്നത്. എന്നാൽ അവർ എവിടെനിന്നാണ് സംസ്കാരം, ആർക്കാണ് ഭാരത ചൈതന്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്? ഹൈന്ദവ ആശ്രമങ്ങളിലേക്കും ഹൈന്ദവ സമൂഹങ്ങളിലേക്കും കടന്നുചെല്ലുന്ന അവർ പലപ്പോഴും അതിഭയങ്കരമായി വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ഇങ്ങനെ ശാന്തിയും, സമാധാനവും, ആദ്ധ്യാത്മികതയും അനേകമായി കടന്നുവരുന്ന അനേകായിരം ആളുകൾക്ക് ഒരു സങ്കേതം നല്ലവാൻ നമുക്ക് കടമയില്ലേ?

പ്രിയ സന്യാസി സന്യാസിനികളേ, 2000 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും, ഇൻഡ്യയുടെ സംസ്കാരവും, ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തസ്സത്തയും സമ്മേളിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ജീവിതപരിപാടി തയ്യാറാക്കുന്നതിന് നമുക്കിനിയും സാധിച്ചിട്ടില്ല. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി ഇതിനു മുൻകൈയെടുത്തു ഒരു മാറ്റം നമുക്ക് കാട്ടിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യയുടെ സംസ്കാരത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ഉടലെടുത്ത ഒരു സന്യാസജീവിതം ആണ് മലങ്കരസഭ ഭാരതത്തിന്, സാമൂഹിക സഭയ്ക്ക് നല്ലൊരു ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന. മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ ആദർശം അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ സന്യാസജീവിതം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ ജീവിക്കുകയും, അതു മറുപടുവെക്കുകയും ചെയ്യുകയും അതിലേക്ക് മറുപടുവരെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ്. ഈ ജന്മശതാബ്ദിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സ്തൂരണിക.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ക്രിസ്താനുകരണാഭിവാഞ്ഛ

ഐസക്കു മാർ യൂഹാനോൻ മെത്രാപ്പോലീത്ത

ഒരു വർഷത്തിലേറെയായി വന്ദ്യനായ മാർ ഈവാനിയോസു തിരുമേനിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി നാം ആചരിക്കുകയായിരുന്നു. ശതാബ്ദിയുടെ ഭാഗമായി പല നല്ല പരിപാടികളും നമ്മൾ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കി. ഈ പരിപാടികളുടെ എല്ലാം ലക്ഷ്യം തിരുമേനിയുടെ അത്രപിയെ ഉൾക്കൊള്ളുക, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതശൈലി സ്വാംശീകരിച്ചെടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ഒരു പുതിയ ഉണർവ്, ഒരു പുതിയ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള അവസരം ആയിരുന്നു ഈ ശതാബ്ദിവർഷം. നമ്മൾ മറുത്തു വെക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു എന്നതിലുപരി, നമ്മിൽ ഈ ശതാബ്ദി ആഘോഷം കൊണ്ടു എന്തു സാധിച്ചു? എന്തു പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് ഈ ആഘോഷം കൊണ്ടു നമുക്കു ലഭിച്ചത്?

അഭിവാന്ദ്യ മാർ ഈവാനിയോസു തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ പാടില്ലാത്ത അനുഭവങ്ങൾ തിരുമേനിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവർക്കു പറയാനുണ്ട്. ഞാൻ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി വായിച്ചപ്പോൾ എന്നെ കൂടുതലായി സ്തബ്ധിച്ചത്, എനിക്ക് വളരെയധികം പ്രചോദനം തന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രിസ്താനുകരണത്തോടുള്ള അടങ്ങാത്ത അഭിവാഞ്ഛയെയാണ്. ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുക, ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ഭാസനായി തീരുക, പ്രാർത്ഥനയുടെ മനഃശ്യാനായിതീരുക, ആ പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ചൈതന്യം പ്രവർത്തിമണ്ഡലത്തിൽ കൊണ്ടു വരിക-അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തിയും സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയ മഹാനായ ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു പിതാവു. അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ ആ പ്രാർത്ഥന ശരിക്കു

ജീവിതത്തിലിറങ്ങിവന്നതിന്റെ, പ്രാർത്ഥനാജീവിതം ഉൾക്കൊണ്ടതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചത്. പ്രാർത്ഥനാരൂപിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്, ജീവിതംതന്നെ പ്രാർത്ഥനകളേണ്ടി മാറിവരുന്നതിനാണ് എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു മുണ്ടൻമലയിൽപോയി വനപ്രദേശത്തു് സ്വസ്ഥമായി ജീവിക്കുന്നതിനും, അതിലൂടെ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തി, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറുന്നതിനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായത്. അങ്ങനെ ആ മുണ്ടൻമലയിൽ ഏകാന്തതയിൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഏറ്റവും വലിയ മനുഷ്യനായി മാറിക്കൊണ്ടു്, ആരാധനാക്രമം കർമ്മമായി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു് തപശ്ചര്യകൾ പാലിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മലങ്കരയിൽ ഒരു പുതിയ പാത വെട്ടിതുറന്നു. ഇതിനദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് മലങ്കരസഭയോടുള്ള നിസ്വാർത്ഥസ്നേഹം ഒന്നുമാത്രമാണു്. അതിലൂപരി മലങ്കരസഭയിലെ അന്നത്തെ ദയനീയമായ അവസ്ഥയാണു് അദ്ദേഹത്തെ ഈ ജീവിതശൈലിയിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടതു്.

നമുക്കു് തിരുമേനിയുടെ സന്ദേശം ഉൾക്കൊണ്ടു ജീവിക്കുവാൻ, അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലേക്കും, ആരാധനാപരമായിട്ടുള്ള ജീവിതങ്ങളിലേക്കും കടന്നുചെല്ലുവാൻ ശ്രമിക്കാം. വന്ദ്യതിരുമേനി നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ ചൈതന്യം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്നതിനായി നമുക്കുമാർഗ്ഗമായി പരിശ്രമിക്കാം. ആ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടു് പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവത്തിനു നമ്മെതന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കുണു് തിരുമേനി നമ്മെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതു്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും, അനുഗ്രഹവും; പ്രചോദനവും ഈ ശതാബ്ദി ആഘോഷത്തിലൂടെ നമുക്കു ലഭിക്കട്ടെ.

വിശ്വാസധീരനായ മാർ ഈവാന്റിയോസ് —പൌലോസ് മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

പുനരെക്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജനയിതാവു മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ പ്രഥമ മേലദ്ധ്യക്ഷനുമായിരുന്ന ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമനസ്സിലെ ജന്മ ശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുകയാണല്ലോ നാം ഇപ്പോൾ. മാവേലിക്കര പണിക്കര വീട്ടിൽ കൊച്ചുകീവറച്ചൻ, പണിക്കരശെമ്മാശൻ, എം. എക്കാരനച്ചൻ, ബഥനി മെത്രാച്ചൻ, ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാന്റിയോസ്, ഭാരതന്യൂ മാൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അഭിവന്ദ്യ പിതാവു പലകാര്യങ്ങളിലും അഭിപ്രീതിയനായിരുന്നു; യുഗപ്രഭാവനായിരുന്നു. മലങ്കര യാക്കോബായസഭയുടെ സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കും അഭ്യുന്നതിക്കുംവേണ്ടി അഹോരാത്രം അദ്ധ്യപനിച്ചു. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത. സംഭവബഹുലമായ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പല സംഭവങ്ങളും കേവലം യാദൃച്ഛികങ്ങളായിരുന്നില്ല. യഥാർത്ഥ വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ സഭ്ഫലങ്ങളായിരുന്നു അവ. ഒരു വിശ്വാസധീരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. “വിശ്വാസമെന്നത് പ്രത്യംശിക്കുന്നവ ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പും, കാണപ്പെടാത്തവ ഉണ്ടു് എന്ന ബോധ്യവുമാണു്” (എബ്രായ 11-1) എബ്രായലേഖനത്തിലെ കർത്താവിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ മാർ ഈവാന്റിയോസ് പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വളരെ അനൗപമമാണു്; പ്രത്യംശിക്കുന്നവ ലഭി

കുടമെന്ന ഉറപ്പോടുകൂടിയുള്ള പ്രവർത്തനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം കാണുവാൻ കഴിയും. കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കുതന്നെ വിശ്വാസദാർഢ്യം അദ്ദേഹത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു.

“ഒരവസരത്തിൽ ജപരബാധ മൂലം കീവറച്ചൻ കിടപ്പിലായി. പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി അടുത്തുള്ള ദേവാലയത്തിൽ ആ സന്ദർഭത്തിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിവരം എങ്ങിനെയോ അറിഞ്ഞ ബാലൻ രോഗക്കിടക്കയിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് സ്വപിതാവിനോടു പറയുകയാണ്: “അപ്പച്ചാ, എന്നെ പള്ളിയിലേക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടു പോകണം. പരുമലതിരുമേനി എന്റെ തലയിൽ കൈവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കണം. എന്നാൽ എന്റെ സുഖക്കേട് ഭേദമാകും”. കുട്ടിയുടെ നിബ്ബന്ധം മൂലം തോമാപണിക്കർ മകനേയും എടുത്തുകൊണ്ട് ദേവാലയത്തിലേക്കുപോയി. പ്രാർത്ഥനയിൽ ബാലനുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിൽ അതീവ സത്തുഷ്ടനായിതീർന്ന തിരുമേനി ബാലനെ പ്രശംസിക്കുകയും തലയിൽ കൈവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. താമസിയാതെ സുഖക്കേടു് ഭേദമാകുകയും ചെയ്തു.” (ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മാർ ഇഴവാറിയോസ് Vol.I Page 33) ബാലനായ മാർ ഇഴവാറിയോസിന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ നിദർശനമാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥനയിൽകൂടി, വിശേഷിച്ചു ജീവിതവിശുദ്ധി ആർജിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥതയിൽകൂടി ദൈവത്തെ സമീപിക്കുമ്പോൾ ദൈവം കരുണയോടെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ വർഷിക്കുമെന്ന ഉറപ്പു വിശ്വാസമാണ് ബാലനിൽ പ്രകടമായത്.

പിതാവിന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തുണ്ടായ മരൊരാൾ സംഭവം സ്മരണീയമാണ്. മലങ്കര യാക്കോബായ സഭയുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന പുലിക്കോട്ട് യൗസേഫ് മാർ ദീവനാ

സ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരിക്കൽ മാവേലിക്കര പുതിയ കാവുപള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു ഇവേകാംഗങ്ങളായ വളരെപേർ തിരുമേനിയെ കാണുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനും പള്ളിയിൽ തടിച്ചുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഭയങ്കരമായ കൂരിരുട്ട്, ശക്തിയായ കാറ്റ്, കോരിച്ചൊരിയുന്ന പേമാരി. ഈയവസരത്തിൽ തിരുമേനി ചുറ്റും നിന്നവരോടു ചോദിക്കുകയാണ്: “ഇവിടെ നിന്നും വഴുവാടിക്കു് എത്രമൈൽ ദൂരമുണ്ടു്.” കൂട്ടത്തിൽ നിന്നവരിൽ ഒരുവൻ മറുപടി നൽകി “ഒരു മൈലോളം വന്നേക്കും” തൽക്ഷണം തിരുമേനി കല്പിക്കുകയാണ് “നമ്മുടെ വീട്ടിനാൽ ശെമ്മാശനെ കണ്ടിട്ടു് ഒരു അത്യാവശ്യമുണ്ടു്. അയാളെ ഇത്രുംവരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ആക്കെങ്കിലും വഴുവാടിവരെ പോകുവാൻ സാധിക്കുമോ? കുറെ സമയത്തേക്കു് ആ സദസ് മൗനനിർഭരമായി. ആരോഗ്യവശഗാത്രരായ ഒട്ടനേകർ അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ചോരത്തിളപ്പുള്ള നിരവധി യുവാക്കൻമാർ അവിടെ സന്നിഹിതരായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, അവർക്കും ആ സമയത്തു വഴുവാടിവരെ പോകുവാനുള്ള ധൈര്യം ഉണ്ടായില്ല. ഒരുവന്റെയും നാവിൽനിന്നും സമ്മതസ്വരം പുറപ്പെടുന്നുമില്ല. തൽക്ഷണം ആരെയും അതടുതപരതയ്ക്കുരാക്കിതീർക്കുമാറ് ഒരു ചെറുബാലൻ ആളുകളെ തള്ളിമാറി കൊണ്ടു് മുമ്പോട്ടുവന്നു് തിരുമേനിയുടെ കൈമുത്തിയശേഷം പറയുകയാണ് “തിരുമേനി അടിയൻ പോകാം” (ആർച്ചുബിഷപ്പ് മാർ ഈവാന്റിയോസ് (Vol I Page 36, 37) സന്തോഷത്തോടും വിസ്മയത്തോടുംകൂടെ തിരുമേനി ബാലനെകുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ഒരു കുടയും വീളുക്കും കൊടുത്തു് അവനെ യാത്രയാക്കി. ഒരു മൈൽ ദൂരത്തുള്ള വഴുവാടിയിൽ പോയി ശെമ്മാശനെയും വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ബാലൻ വന്നുചേർന്നു. ഇതിൽ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായ തിരുമേനി ബാ

ലനെ പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിച്ചു. ഏതു ഭയങ്കരമായ പെമർ
 റിയിലും കൊടുങ്കാറ്റിലും പോയാലും താൻ ആശ്രയം വെ
 ച്ചിരിക്കുന്ന സർവ്വശക്തനായ ദൈവം തന്നോടുകൂടെയുണ്ടെ
 ന്നും, ഏതു ആപത്തുകളിൽ നിന്നും അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും
 സംരക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുമെന്നുള്ള അഭിയുറ
 ച്ച വിശ്വാസവും ആത്മധൈര്യവുമാണ് ആ ബാലനെ
 ആ സാഹസത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. “കൂരിരുർ താഴ്വര
 യിൽ കൂടി നടന്നാലും നീ എന്നോടുകൂടി ഉള്ളതുകൊണ്ട്
 ഞാൻ യാതൊന്നർത്ഥവും ഭയപ്പെടുകയില്ല, നിന്റെ വടിയും
 ദണ്ഡും എനിക്കാത്മധൈര്യം നൽകുന്നു.” (സങ്കീർത്തനം
 23-4) എന്ന സങ്കീർത്തനവാക്യം ബാലന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉ
 ള്ളിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു.

ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ ദൈവാശ്രയത്തിലും പ്രാർത്ഥന
 യിലും അതീവ തല്പരനായിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ്
 പിതാവു എന്നതിനു ഇതാ മറ്റൊരു ഉദാഹരണം: “സഭ
 വനത്തിൽനിന്നു പ്രതിദിനം രാവിലെ സ്തുതിലേക്കു പോക
 ന്നോഴം അവിടെനിന്നു മടങ്ങുമ്പോഴും പുതിയകാവു ദേവാല
 യത്തിൽ കയറി കുറെ സമയം പ്രാർത്ഥിക്കുക പതിവായിരു
 ന്നു.” (Mar Ivanos Vol. I. Page 32.) കളിതമാശകളിൽ
 മാത്രം തല്പരരായ സമപ്രായക്കാരും സഹപാഠികളുമായ കുട്ടി
 കൾ കീവറിച്ചനെ ഈ പ്രാർത്ഥനാ പരിപാടിയിൽ കളിയാ
 ക്കിയിരിക്കാം. അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രശ്നമായിരു
 ന്നിരിക്കില്ല.

തന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനമായ ഓരോ സംഭവ
 തേയും സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിൽ അഭി
 യുറച്ച വിശ്വാസത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ ദൈവകരങ്ങളിലേക്കു
 പൂണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നതു കാണാം. പ്രത്യാശീർക്കുന്നവ
 ലഭിക്കുമെന്നുള്ള ഉറപ്പ്-അതെ, ആഴമേറിയ വിശ്വാസം ത

നിക്കണ്ടു്. കോട്ടയത്തു M. D. സെമിനാരിയിൽ പ്രിൻസിപ്പലായി അതിന്റെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന കാലം, എന്തെല്ലാം ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളുമാണു് മലങ്കര സഭയെപറ്റി തനിക്കണ്ടായിരുന്നതു്. സഭയിൽ സമാധാനവും ഐക്യവും കൈവരണം. വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ഒരു തലമുറയെ വാർത്തെടുത്തു് സഭയെ ഉദ്ധരിക്കണം. അതിനു് M. D.യെ ഒരു കോളേജായി ഉയർത്തണം. ഒരു വൈദിക കോളേജു് സ്ഥാപിച്ചു് വൈദികരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം ഉയർത്തണം. ഇതെല്ലാമായിരുന്നു എം. എ. ക്കാരനച്ചന്റെ ചിന്ത. ഇതിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകയോടെ നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കർക്കത്തയ്ക്കു സമീപമുള്ള സെറാമ്പൂർ കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായ Dr. ഹർപ്പൽസുമായ പരിചയപ്പെടുന്നതു്. എം. എ. ക്കാരനച്ചന്റെ പാണ്ഡിത്യവും വാചിതപവും ഡാക്ടർ ഹർപ്പൽസിനെ അത്യന്തം ആകർഷിച്ചു. അതുരകാണ്ടു് പ്രസ്തുത കോളേജിലെ ഒരു പ്രൊഫസറായി അച്ചനെ നിയമിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിനായി ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രൊഫസർ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചു് സെറാമ്പൂർ പോകുന്നതിനു് രണ്ടുമൂന്നു കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു വിഘാതമായി തോന്നി. തന്റെ ഗുരുവായ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദിവന്യാസിയോസു തിരുമേനിയുമായി വേർപെട്ടു നില്ക്കുന്നതിനുള്ള വിഷമം. വ്യവഹാരവും മത്സരവും വർദ്ധിച്ച വിഷമഘട്ടത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തന്റെ സഭയുടെ സമാധാനത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കുംവേണ്ടി സഭാകേന്ദ്രത്തിൽതന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു് പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം. എം. ഡി. സെമിനാരിയെ യഥോചിതം ഉയർത്തി കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള അത്യാംകാംക്ഷ.

അതേസമയം സെറാമ്പൂരിൽ പോയാലുള്ള സാദ്ധ്യതകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ചിന്തിക്കാതിരുന്നില്ല. സമുദായ

ത്തിൽപ്പെട്ട സമത്വരായ അനേകം കുട്ടികളെകൊണ്ടുപോയി കോളേജിൽചേർത്തു ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനു കഴിയും. തന്റെ വരുമാനംകൊണ്ടും തന്റെ സ്വാധീനം ഉപയോഗിച്ചും ആർജിക്കാവുന്ന സ്കോളർഷിപ്പുകൾകൊണ്ടും അവരെ സഹായിക്കാം. അവരിൽനിന്നു ഏതാനും ഉന്നതബിരുദധാരികളായ വൈദികരെ സമുദായത്തിനു ലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും അവസാനം ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ അദ്ദേഹം നന്നേ വിഷമിച്ചു. പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും പല നാളുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. “എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, ദൈവഹിതം അതായിരിക്കണമെന്ന് നാം ഒട്ടവിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.” (ഗിരി ദീപം Page 64) അങ്ങനെ സെറാസൂരിൽ പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ദൈവഹിതത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടുക എന്നുള്ളതത്രെ ഇവിടെ നാം കാണുന്നത്.

ഇനി അതിപ്രധാനമായ മറ്റൊരു മഹൽസംഭവംകൂടി നമ്മുടെ സ്മരണയിൽ ഓടിയെത്തും—ആശ്രമസ്ഥാപനം— സെറാസൂർ കോളേജിലെ പ്രൊഫസർ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചു അവിടെ താമസമാക്കി സമത്വരായ ഒട്ടനവധി വിദ്യാർത്ഥികളെ നാട്ടിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോയി കോളേജിൽ ചേർത്തു പഠിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പ്രതീക്ഷയ്ക്കൊത്തു യുവാക്കളെല്ലാം ഉത്സാഹപൂർവ്വം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെയാണ് മലങ്കരസഭയുടെ ഉന്നതി ആത്മീകനവോത്ഥാനത്തിൽകൂടിയേ കൈവരുത്താൻ സാധിക്കൂ എന്ന ഒരു വബോധവും ദർശനവും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടാകുന്നത്. ആയതിനു എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവകരങ്ങളിൽ ഏല്പിച്ച സമർപ്പിതരായ സന്നദ്ധീകളുടെ ഒരു സമൂഹവും ആശ്രമവും ഉണ്ടാകണമെന്ന് മനസ്സിൽ ഉറച്ചു. അതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും തുടങ്ങി. സന്നദ്ധസജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യപാഠങ്ങൾ തല്ലരായ അനുയായ

കൾക്ക് സെറാനൂരിൽവെച്ചുതന്നെ ആരംഭിച്ചു. ലളിതമായ ഏതാനും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും വ്രതങ്ങളും മാത്രമെ ആദ്യം തുടങ്ങിയുള്ളൂ—കൃത്യസമയങ്ങളിലുള്ള നമസ്കാരം, ധ്യാനം, ആത്മപരിശോധന, മൗനം മുതലായവ. എവിടെയാണ് ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കേണ്ടത് എന്ന ചിന്തയായി പിന്നീട്. ജനത്തിരക്കും പ്രാപഞ്ചിക ശബ്ദകോലാഹലങ്ങളുമുള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ വേണ്ട-പ്രകൃതിരമണീയവും പ്രശാന്ത ഗംഭീരവുമായ വിദൂരവനാന്തരങ്ങൾ തന്നെ ആയിരിക്കണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. സ്ഥലം വാങ്ങണം-കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയണം-ആശ്രമസ്ഥലരുടെ അഹോവൃത്തി കഴിയണം-ഇതിനെല്ലാം പണമെവിടെ എങ്ങനെയുണ്ടാവും. ഈദൃശചിന്തകളും അദ്ദേഹത്തിൽ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. “എങ്കിലും സകലവും ദൈവം നോക്കിക്കൊള്ളും എന്ന ദൃഢമായ വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്റേതും നല്ലി” (Arch Bishop Mar Ivanios Vol. I P.145) തുടന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും മൂലം പെരുന്നാട്ടിലെ മുണ്ടൻമലയിൽ ആശ്രമം സ്ഥാപിതമായി. സന്നയാസികൾ ഇടവകകളിൽ പോയി പ്രവർത്തിച്ച ജനങ്ങളിൽ ആത്മീകമായ ഉണർവ് ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മലങ്കരസഭയിൽ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒരു നവചൈതന്യം പ്രസരിച്ചു.

ദൈവപരിപാലനയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ദൃഢമായവിശ്വാസം വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഭവംകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയുള്ളൂ. മുണ്ടൻമലയിൽ ആശ്രമം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. അന്തോവാസികളായി ആശ്രമസ്ഥലം അനാഥ കുഞ്ഞങ്ങളുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം ആശ്രമസ്ഥലിൽ ഒരാൾ ഉച്ചഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കേണ്ടസമയത്തുവന്നു ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനായ അദ്ദേഹത്തോടു പറയുകയാണ്. ‘അന്തോഴത്തിൻ വളരെ കുറച്ചു അരിയെയുള്ളൂ. മൂന്നാഴി

പോലുമില്ല. എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷണത്തിനു തികയുകയില്ല.” “ഉള്ള അരികൊണ്ടു” അനാഥകുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് കഞ്ഞിവെച്ചു കൊടുത്തേക്ക. നമുക്ക് കപ്പയുണ്ടല്ലോ അതുമതി.” അപ്പോഴാണ് കപ്പയും ഇല്ലെന്ന കാര്യം അറിയിക്കുന്നത്. “എന്നാൽ നമുക്കു പട്ടിണികിടക്കാം. ഇതു് ദൈവത്തിന്റെ കരുണയാണെന്നു വിചാരിച്ചാൽ മതി” (Girideepam Page -103) ഇതും കേട്ടു അരിയില്ലെന്നു അറിയിച്ച ആശ്രമസ്ഥൻ മടങ്ങിപ്പോയി. ഉച്ചനമസ്കാരത്തിനുള്ള സമയമായപ്പോൾ പതിവുപോലെ എല്ലാവരും ചാപ്പലിൽകൂടി. പ്രാർത്ഥനകഴിഞ്ഞു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അതാ കുശനയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ നില്ക്കുന്നു. തലയിൽ ഒരു വലിയ ചുമടുണ്ടു്. എന്താണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ആശ്രമസ്ഥർക്കായി കുറെ വെള്ളയപ്പം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുകയാണെന്നായിച്ചു. എല്ലാവരും കൃത്യസമയത്തുതന്നെ ഭക്ഷണശാലയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പം തിന്നു തൃപ്തരായി. സന്ധ്യയോടുകൂടി മറ്റൊരാൾ പിടിയറിയും കൊണ്ടുവന്നു. അങ്ങിനെ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാൽ ആർക്കും പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടി വന്നില്ല. “എന്തെന്നാൽ അവിടുന്ന് ദാഹാത്തൻ തൃപ്തിവരുത്തുകയും, വിശപ്പുള്ളവൻ വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങൾ കൊണ്ടു് സംതൃപ്തി വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.” (Psalm 107-9) എന്ന തിരുവചനത്തെ ഓർത്തു അവർ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം മാർ ഇഴുവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ ദൈവത്തിലുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസവും ദൈവപ്രാപ്തിപാലനയിലുള്ള ആഴമായ ആശ്രയവും തെളിയുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ഒരു വിശ്വാസവിരനായിരുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസ് വിജാതിയക്സ് വെളിപാടിന്റെ പ്രകാശം

—ലോറൻസ് മാർ അപ്രേം മെത്രാപ്പോലീത്ത

“സകല ജനതകൾക്കുംവേണ്ടി അങ്ങ് ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന രക്ഷ ഞാൻ കണ്ടു. അതു വിജാതിയക്സ് വെളിപാടിന്റെ പ്രകാശവും അവിടുത്തെ ജനമായ ഇസ്രായേലിന്റെ മഹിമയും ആണ്.” (Lk, 2/30-32) ലോകരക്ഷകന്റെ വരവനുവേണ്ടി കാത്തിരുന്ന ശൈമയോൻ ഉണ്ണിയേശുവിനെ കണ്ടെളിപ്പെടുത്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണിത്. രക്ഷ യഹൂദരിൽനിന്നും ആയിരിക്കണമെന്ന് യഹോവയായ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചു. ലോകരക്ഷകൻ ഒരു യഹൂദനായി ജനിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ ആ യഹൂദൻ യഹൂദജനത്തിന്റെ രക്ഷകൻ മാത്രമല്ല സർവ്വലോകത്തിന്റേയും രക്ഷകനായിരുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് ഒരു സ്വറിയാനി കുടുംബത്തിൽ, സ്വറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്ന മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നും ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്വറിയാനി സഭയിലെ ഒരു മേലദ്ധ്യക്ഷനായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം സകല മനുഷ്യർക്കുംവേണ്ടി ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്ത ആയിരുന്നു.

യേശു ലോകരക്ഷകനും എല്ലാവ് മനുഷ്യരുടേയും വിമോചകനുമാണ്. അവിടുന്ന് ഈ രക്ഷണീയകർമ്മം കാലാകാലങ്ങളിൽ മറ്റു മനുഷ്യരിൽ കൂടെയാണെന്ന് നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഓരോ തലമുറയിലും അവിടുന്ന് തനിക്കിഷ്ടമു

ഉളവരെ വിളിക്കുകയും തന്റെ ഭൗത്യനിർവ്വഹണത്തിന് അവരെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പഴയ നിരമകാലത്തു് അബ്രഹാമിനെ അവിടുന്ന് വിളിച്ചു് ഗോത്രപിതാവായ കവാൻ നിയോഗിച്ചു. മോശയെ വിളിച്ചു് തന്റെ ജനത്തിന്റെ വിമോചകനാകുവാൻ കല്പിച്ചു. പുതിയ നിരമകാലത്തു് അപ്പസ്തോലന്മാരെ വിളിച്ചു് സുവിശേഷകരാകുവാൻ കല്പിച്ചു. ഈ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യാത്മത്തിൽ ദൈവജനത്തിനു വെളിച്ചം നല്കുവാനും ഭിന്നിച്ചു നിന്നിരുന്ന ദൈവജനത്തെ ഒന്നിപ്പിക്കുവാനുമായി ദൈവം ഒരു അപ്പസ്തോലനെ അയച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു് യോഹന്നാൻ (ഈവാനിയോസ്) എന്നു് ആയിരുന്നു.

അദ്ദേഹം തന്റെ ജനമായ സുറിയാനി സമുദായത്തിന്റെ 'മഹിമ' ആയിരുന്നു—ലൗകികതലത്തിലും ആധ്യാത്മികതലത്തിലും സ്വന്തം സമുദായത്തിലെ പ്രഥമ M.A. ബിരുദധാരി, ബഥനി സന്യാസസഭാസമാഹകൻ, യാക്കോബായ സഭാ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹകൻ—ഈ പിതാവിനെ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിജാതീയർക്കു വെളിച്ചാടിന്റെ പ്രകാശമായി ദൈവം നിയോഗിച്ചു.

മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ അദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യം വളർന്നു പുഷ്പിച്ചതാണു് ബഥനി.

ബഥനിയും വിജാതീയരും.

സ്വന്തം സമുദായമായ യാക്കോബായ സഭയുടെ നവോത്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയാണു് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവു് വനാന്തരത്തിൽ ബഥനി സ്ഥാപിച്ചതു്. എങ്കിലും ആരംഭംമുതലേ അവിടുത്തെ അന്തോവാസികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിജാതീയരും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ആ പിതാവിനു് നിശ്ചിന്ധമായിരുന്നു. അങ്ങനെ വളർന്നു പരിശീലനം ലഭിച്ചു

വർ പീൽക്കാലത്തു വിജാതിയരുടെ ഇടയിൽ ഫലപ്രദമായി സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്ന അപ്പസ്തോലന്മാരായി മാറി.

കല്ലുമല പള്ളിയും വിജാതിയരും

മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് യാക്കോബായ സഭയിലായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ ബഥനിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച പള്ളികളിലൊന്നാണ് കല്ലുമലപള്ളി. കാലാന്തരത്തിൽ പിതാവ് കാത്തോലിക്കാസഭയുമായി പുനരെ കൃഷ്ണദേശം അവിടെ വെച്ചാണ് 1930 സെപ്: 21-ാം തീയതി തന്റെ മാതാപിതാക്കളെ കാത്തോലിക്കാസഭയിലേക്ക് സ്വീകരിച്ചത്.

ആ ഇടവകയിലേയ്ക്ക് പഴയ സുറിയാനി സമുദായത്തിൽ ജനിച്ചവരെ മാത്രമല്ല ഒപ്പം ഹരിജനവിഭാഗത്തിലുള്ളവരെയും പിതാവ് സ്വീകരിച്ചു. ഇന്നും ആ ഇടവകയിൽ വിവിധ സമുദായാംഗങ്ങൾ ഒരു സഭയായി കഴിയുന്നു.

തിരുവനന്തപുരവും വിജാതിയരും

ദൈവത്തിന്റെ പരിപാലനയിൽ പുനരെകൃ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആസ്ഥാനം തിരുവനന്തപുരത്താണ് സ്ഥാപിതമായത്. തിരുവനന്തപുരം “വിജാതിയരുടെ” പ്രദേശമാണ്. “വെളിപാടിന്റെ പ്രകാശവുമായി” മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. സുവിശേഷ പ്രകാശം വിതറി. വിജാതിയർ ആ പ്രകാശം കൈക്കൊണ്ടു. “അവന്റെ നാമത്തിൽ വിശ്വസിച്ചവർക്കെല്ലാം ദൈവമക്കളാകുവാൻ അവൻ കഴിവു നല്കി.”

മാവേലിക്കരയിൽ ഉദിച്ചുയന്ന ജനതകൾക്കുള്ള പ്രകാശം വിദൂരത്തിലുള്ളവർ കണ്ടു നീത്യജീവനിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്നു തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയിലെ അംഗ

ങ്ങളിൽ മൂന്നിലൊരു ഭാഗമെങ്കിലും വിജാതിയരിൽനിന്നും ഉള്ളവരാണ്.

കേരള സുറിയാനിസഭ ഒരു ജാതിയെമാത്രമേ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുള്ളൂ എന്നും “എല്ലാ ജാതികളോടും സുവിശേഷം അറിയിക്കുക” എന്ന ചുമതല അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ലെന്നും വേണ്ടത്ര അറിവില്ലാത്തവർ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ആരോപിച്ചു കേൾക്കാറുണ്ട്.

മാർ ഈവാനിയോസു പിതാവു കേരള സുറിയാനി സഭയുടെ യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതസ്വഭാവം ആധുനിക ലോകത്തിനു തന്റെ ജീവിതവും, പ്രവർത്തനവും, പ്രസ്ഥാനവും വഴി വളരെ സ്പഷ്ടമായി കാണിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്.

“മാർ ഈവാനിയോസു തിരുമേനി ഐക്യത്തിന്റെ പ്രവാചകനായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശരിയായ വ്യഖ്യാതാവായിരുന്നു; സൗഹൃദത്തിന്റെ പ്രേഷിതനായിരുന്നു. കത്തോലിക്കസഭ തന്നെ അദ്ദേഹത്തോടു നന്ദിയുള്ളവളാണ്”.

—ബിഷപ്പ് ജോസഫ് ഫെർണാണ്ടസ്

മലങ്കരസഭയിൽ ബഥനിയുടെ സ്ഥാനവും ദൗത്യവും

—സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത

മലങ്കര മക്കളായ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം 1981-1982 വളരെ സുപ്രധാനമായ ഒരു വർഷം ആയിരുന്നു. മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭാശിപ്ലിയായ അഭിവന്ദ്യ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി ആചരിച്ച ഈ വർഷത്തിൽ മലങ്കരസഭയിലെ നമ്മുടെ യഥാർത്ഥമായ പങ്കിനെ പറ്റി, മലങ്കരസഭയിലെ സന്യാസി-സന്യാസിനികളുടെ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരാകുന്നത് വളരെ ഉചിതമാണ്.

സുപ്രസിദ്ധമായ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പ്രത്യേകമായ വിധത്തിൽ ഇന്ന് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ സഭയിൽ സന്യാസികൾ ആരായിരിക്കണമെന്നും എന്തായിരിക്കണം അവരുടെ പ്രത്യേകമായ ചുമതലയും കർത്തവ്യവുമെന്നും വളരെ വിദഗ്ദ്ധമായി, വിശദമായി, രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ പ്രമാണരേഖകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രഹസ്യം തുടരുകയാണ് എന്ന് സുന്നഹദോസ് വളരെ പുതുമയോടുകൂടിതന്നെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സന്യാസികൾ സഭയിൽ ആരു എന്തുള്ള സത്യം അവരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ വിളിയും, ആ വിളിയുടെ അടിസ്ഥാനവും, ലക്ഷ്യവും, സ്വഭാവവും, പ്രകൃതിയും, പ്രസക്തിയും

യുദ്ധമല്ലാം സുനഹദോസ്സിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രഹസ്യമാണ് എന്ന് കൗൺസിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ആ ക്രിസ്തുരഹസ്യം എങ്ങനെയാണ് ദൈവജനത്തിന്റെ ജീവിത ആഭ്യുദയങ്ങളിൽ പ്രായോഗിക കാര്യക്ഷമത കൈവരുന്നതു് എന്നും കൗൺസിൽ വളരെ വ്യക്തമായി, വിശദമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സഭയുടെ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിന് യേശുക്രിസ്തു ഒരു പദ്ധതി തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്. യേശു തന്റെ ദൗത്യം തുടരുന്നതിന് സഭയെ സ്ഥാപിച്ചു. സഭയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു, സഭയെ ശക്തിയുള്ളവളാക്കി, ധന്യയാക്കി, അലങ്കരിച്ചു. ഒരു ദൈവജനം എന്ന സങ്കേതത്തിലൂടെയാണ് സഭയെ അവിടുന്ന് രൂപീകരിച്ചതു്, വീക്ഷിച്ചതു്. ഈ ദൈവജനത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ കേന്ദ്രമായി അവിടുന്ന് തെരഞ്ഞെടുത്തതു് ശ്ലീഹന്മാരെയാണ്; അപ്പസ്തോലന്മാരെയാണ്. ഈ അപ്പസ്തോലികവൃന്ദം ആണ് സഭയുടെ അടിസ്ഥാനം ആയി നിലകൊള്ളേണ്ടതു് എന്ന് അവിടുന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. ഈ അപ്പോസ്തോലിക ശ്ലീഹന്മാരോടുകൂടി ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാർ ചേർക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം 72 ശിഷ്യന്മാരെ അവിടുന്ന് തെരഞ്ഞെടുത്തതായി സുവിശേഷകർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ ക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലികവൃന്ദം കൂടെ വ്യാപകമാക്കി ശിഷ്യവൃന്ദം ആക്കി രൂപീകരിച്ചു. ആ ക്രിസ്തുശിഷ്യവൃന്ദത്തോടു ചേർക്കപ്പെട്ട ജനസമൂഹങ്ങൾ ആണ് അപ്പസ്തോലിക സമൂഹങ്ങൾ ആയി, 'അപ്പസ്തോലിക സഭകളുടെ' മുന്നോടികളായി ചെറിയ ചെറിയ സമൂഹങ്ങൾ ആയി നിലകൊണ്ടതു്.

സഭയുടെ കാതലും കേന്ദ്രവും ഈ ക്രിസ്തുശിഷ്യസമൂഹങ്ങളാണ്. ഇവക്ക് കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു ഒരു ജീവിത

ശൈലീ രൂപീകരിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി ഒരു സന്ദേശം നല്കി. ആ സന്ദേശത്തിന്റെ പൊരുൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ അനപതമാക്കണമെന്നും അവിടുന്ന് പഠിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുസന്ദേശം ഉൾക്കൊണ്ടു് അതു് പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു് അയക്കപ്പെട്ട അപ്പസ്തോലികവൃന്ദവും, അതോറുവാങ്ങി. എവിടെയും, ഏവക്കും പങ്കിടുന്നതിനുള്ള ക്രിസ്തുശിഷ്യസമൂഹവും രൂപീകൃതമായി. ക്രിസ്തുസഭയുടെ ആദ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ ഇപ്രകാരം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ കേന്ദ്രങ്ങൾക്കു് ചരിത്രപരമായ ഒരു പങ്ക് ലഭിച്ചു; യേശുവിന്റെ സന്ദേശം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനു്, പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു്, വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു്, യേശുവിന്റെ സന്ദേശം കൂടുതൽ കൂടുതൽ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് യേശുവിനോടുകൂടി ജീവിച്ചു് ശിക്ഷണം പ്രാപിച്ച ശിഷ്യസമൂഹത്തിനു് പ്രത്യേക കടമയുണ്ടു്. ഇതു് അവരുടെ ദൗത്യമണു്. പ്രത്യേകമായി അവർക്കുമാത്രം ചരിത്രപരമായി ലഭിച്ച പദവിയാണു്. ക്രിസ്തുശിഷ്യർ എല്ലാവർക്കും, ക്രിസ്തുശിഷ്യസമൂഹത്തോടു് ചേർക്കപ്പെട്ടവരായ എല്ലാവർക്കും ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം ലഭിക്കുകയും അതു് പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള ദൗത്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, അതു് യേശുവിൽനിന്നു് നേരിട്ടു് സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനുമുള്ള ചരിത്രപരമായ പങ്ക് ആദ്യ അപ്പോസ്തോലികവൃന്ദത്തിനും, ശിഷ്യസമൂഹത്തിനും മാത്രമാണു് ലഭിച്ചതു്. ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ആ പദവി പിൻതുടരുന്ന എങ്കിൽ അതു് അപ്പസ്തോലികവൃന്ദത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരിലൂടെയാണു്. എങ്കിലും ചരിത്രപരമായ പ്രത്യേക പദവി മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കു് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തിനു് ശേഷം യേശുവിന്റെ സന്ദേശത്തോടു് എന്തെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നതിനു് ആർക്കും അവകാശമില്ല എന്നു് സഭ വിവക്ഷി-

കുന്നതു്. ഇപ്രകാരം ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാർ, യേശുവിന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാർ, ക്രിസ്തുസന്ദേശം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും, പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും, വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനുമുള്ള പ്രത്യേകമായ പദവി, ദൗത്യം സാർവ്വത്രികസഭയിൽ സ്വീകരിച്ചു.

മലങ്കരസഭ സാർവ്വത്രിക സഭയിലെ സഭയുടെ യഥാർത്ഥ്യം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഒരു പ്രാദേശികസഭയാണ്. മലങ്കര സഭയിൽ സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, സന്ന്യാസ ദൗത്യം എന്ന ആ പ്രത്യേകമായ പങ്ക് നിർവ്വഹിക്കുന്നതോടൊപ്പം, ചരിത്രപരമായി മലങ്കരസഭയോടുള്ള പ്രത്യേകമായ പങ്ക് എന്താണെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബഥനി സന്ന്യാസി-സന്ന്യാസിനീ സമൂഹങ്ങൾക്കു മലങ്കരസഭയിൽ ഒരു പ്രത്യേകമായ സ്ഥാനവും, പങ്കും ഉണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിമതം. കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലിക വൃന്ദത്തെ എങ്ങനെ തന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ, സഭയുടെ യഥാർത്ഥ്യം അനപത്ഥമാക്കുന്നതിനും, തന്റെ സന്ദേശം വ്യഖ്യാനിക്കുന്നതിനും, തന്റെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകമായ പങ്കും ദൗത്യവും, ചുമതലയും നല്കി തിരഞ്ഞെടുത്തുവോ ഏതാണു് അതുപോലെ ഒരു ദൗത്യം മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയും, അതു് രൂപവും, ഭാവവും ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിൽ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ ബഥനി സന്ന്യാസി, സന്ന്യാസിനീസമൂഹങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്, സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി, സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയിലേക്കു് മലങ്കരസഭയെ ആനയിച്ചു എങ്കിൽ, അങ്ങനെ മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു് കാനോനികമായ ഒരു അസ്തിത്വം സഭയിൽ ഉറപ്പിച്ചു എങ്കിൽ അതിനു് അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊണ്ട ആ ഘടകങ്ങൾക്കു് ആ സഭയോടു് അടിസ്ഥാനപരമായ, ബന്ധം ഉണ്ടു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം അപ്പസ്തോലികവൃന്ദം പ്രസംഗി

ക്ഷേത്രവും വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേക
 ദൗത്യം സ്വീകരിച്ചു എന്നു നാം കണ്ടു. ക്രൈസ്തവ ജീവിത
 ത്തിന്റെ ശൈലിയും, ജീവിത നിയമങ്ങളും എന്താണെന്ന്
 മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിന് അന്നത്തെ അപ്പസ്തോലിക
 സമൂഹങ്ങൾക്ക് കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവജീവിത
 ത്തിന് പുതിയ പുതിയ ഭാഷ്യങ്ങൾ നൽകുന്നതിന് അവർ
 ക്ക്ക് ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയമായ ജീവിത നിയമ
 ങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിന്, ആ നിയമത്തിന്റെ അടി
 സ്ഥാനങ്ങൾ എന്താണെന്ന് വ്യഖ്യാനിക്കുന്നതിന് അവർക്ക്
 കഴിവുണ്ടായിരുന്നു, നിയോഗം ഉണ്ടായിരുന്നു, ക്രിസ്തുതന്നെ
 കല്പിച്ചതുമായി അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അ
 ത്തിന് ആധികാരികതയും ഉണ്ടായിരുന്നു:

ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന് നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുക മാത്രം
 ആയിരുന്നില്ല, ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട
 ജീവിതനിയമങ്ങൾ കൂടെകൂടെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുക മാത്രമാ
 യിരുന്നില്ല ആ ക്രിസ്തുസമൂഹങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന കർത്ത
 വ്യം. നേരെമറിച്ചു, അവർ ആയിരുന്നു, ആ ക്രൈസ്തവ സ
 മൂഹങ്ങൾ ആയിരുന്നു നിയമം. പില്ലാലത്തുണ്ടായ ക്രൈസ്തവ
 സമൂഹങ്ങൾക്ക് നിയമമായി നിലകൊണ്ടത് ഈ ആദ്യത്തെ
 സമൂഹങ്ങൾ ആയിരുന്നു. അവർ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത നിയ
 മങ്ങൾ അല്ല; അവർ എഴുതികൊടുത്ത അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അല്ല;
 അവർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു സന്ദേശങ്ങൾ മാത്രം ആയിരുന്നില്ല; നേ
 രെമറിച്ചു അവർതന്നെ ആയിരുന്നു നിയമം. യേശുവി
 ന്റെ ആദ്യസമൂഹം ആയിരുന്നു നിയമം. അവരുടെ ജീവ
 തമായിരുന്നു ദൈവജനത്തിന് സഭയുടെ നിയമം. അപ്പ
 സ്തോലിക സമൂഹത്തിന് എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകപങ്കും
 പദവിയും അവർക്കു മാത്രമായി സഭയിൽ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു
 യെങ്കിൽ അത് ഇതായിരുന്നു,

മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭ അതിന്റെ ഭാവവും രൂപവും കൈക്കൊണ്ടപ്പോൾ, മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്ക് ക്രൈസ്തവചൈതന്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ജീവിതശൈലി പകർന്നു കൊടുക്കുന്ന, ഏതാനും നിയമങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ചെറിയ സമൂഹം ആയിരുന്നില്ല ബഥനി സമൂഹം. ആ സഭയിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട നിയമങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുക, പാരമ്പര്യങ്ങളും ആചാരങ്ങളും വ്യാഖ്യാനിച്ചു അതു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുക; യേശുവിന്റെ ദൗത്യം പ്രസംഗിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം ഈ സന്യാസി-സന്യാസിനീ സമൂഹങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക പദവി അവർ കൈയ്യേല്ക്കേണ്ടതായിവന്നു. മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭ പുതുതായി രൂപംകൊണ്ടപ്പോൾ ഒരു പുതുചൈതന്യത്തോടു കൂടി ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന് ഒരു പുതിയഭാഷ്യം നല്കുന്നതിന് കഴിവുറാവരായി. സാർവ്വത്രിക കുട്ടായ്ക്കിൽ കടന്നുവന്നപ്പോൾ ക്രൈസ്തവജീവിതശൈലി എന്താണെന്ന് ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സമൂഹം ആയിരുന്നു ബഥനിസമൂഹം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മലങ്കരസഭയുടെ ജീവിതനിയമം ഈ സമൂഹങ്ങൾ ആയിരുന്നു. മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ക്രൈസ്തവ ജീവിതഭാഷ്യത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ ആധികാരികമായ, മിഴിവുറവ്, അടിസ്ഥാനമുൾക്കൊണ്ട ഒരു ജീവിതശൈലി, നിയമമായി ജീവിക്കുന്നതിന്, ജീവിതമായി നിയമമാക്കുന്നതിന്, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹമാണ് ബഥനി സന്യാസി-സന്യാസിനീ സമൂഹം.

മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ആദ്യത്തെ വിശ്വാസികൾ, സന്യാസിമാർ ആയിരുന്നു, വിശ്വാസിനികൾ സന്യാസിനികൾ ആയിരുന്നു. അത്രമാത്രം ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ മിഴിവുറവ് പ്രകാശനം നല്കുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹം ആയിരുന്നു ബഥനി. അത്രമാത്രം ഉയർന്ന ഒരു ജീവിതനിലവാരം ആയിരുന്നു മലങ്കര കത്തോലിക്കാ

സഭയുടേതു്; സന്നദ്ധസത്തോളം ഉയർന്ന ക്രൈസ്തവജീവിതം: അതാണോ ഇന്ന് മലങ്കരസഭയിൽ നാം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്. അതിന്റെ തുടക്കം അതായിരുന്നു. ചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. ഏതാണോക്കെ പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുള്ളതല്ല, ഏതാണോക്കെ നേടി എന്നുള്ളതല്ല, ബഥനി സമൂഹം മലങ്കരസഭയ്ക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നത്.

മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയ്ക്ക് മലങ്കരസഭയിൽ സന്നദ്ധസം ആവശ്യമാണ് എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് ചില അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി സാമൂഹിക സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയിലേക്ക് മലങ്കരസഭയെ ആനയിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ആദ്യവിശ്വാസികളായി, ആദ്യവിശ്വാസിനികളായി ഒരുക്കും സന്നദ്ധസികളെയും സന്നദ്ധസിനികളേയും, സാമൂഹിക സഭയ്ക്കും, മലങ്കരസഭയ്ക്കും പ്രദാനം ചെയ്തു എങ്കിൽ ഇന്നത്തെ മലങ്കരസഭയിൽ ഇതിൽതന്നെ ഒരു ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിനു സ്ഥാനം ഇല്ല.

മലങ്കരസഭയിലെ ദൈവജനം സന്നദ്ധസികളുടെ-സന്നദ്ധസിനികളുടെ പിൻതുടച്ചുകാരാണ്. അവരുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്ക് അവരുടെ കുടുംബങ്ങളിലേക്ക് നാം കടന്നുചെല്ലുന്നു എങ്കിൽ സന്നദ്ധസത്തിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നിനും അവിടെ സ്ഥാനം ഇല്ല. ഇന്നത്തെ ബഥനി സന്നദ്ധസികളും, സന്നദ്ധസിനികളും ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണിതു്. നമ്മൾ 'അതു' ചെയ്തു 'ഇതു' ചെയ്തു എന്ന് സാധാരണ പറയും. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന് നിയമമായി കടന്നുവരുന്നതിന്, ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി മുൻപോട്ടു കടന്നുവന്ന് തങ്ങളെതന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇന്നത്തെ ബഥനിസമൂഹങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ നാം നമ്മുടെ ദൗത്യം നിറവേറുകയില്ല. നമ്മൾ മല

കുരസഭയുടെ ജീവിതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ പഠഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലേണ്ട. കാരണം നമ്മെക്കാൾ മെച്ചമായി അതവർക്കറിയാം എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. നമ്മുടെ ജനതതിയാണ് ഇന്ന് മലങ്കര സഭയുടെ ചൈതന്യം. ഇന്ന് മലങ്കരസഭയിലെ സന്നയാസികളും, സന്നയാസിനികളും നമ്മുടെ ജനമദ്ധ്യത്തിലേക്ക് കടന്നുവരണം എങ്കിൽ അവരായിരിക്കണം ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ നിയമം; ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം. എങ്കിൽമാത്രമേ ഇന്ന് നമ്മുടെ ഭൗത്യം നിറവേററുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

നമ്മുടെ ജനത്തെക്കാൾ ഉപരിയായി ക്രൈസ്തവജീവിത മാനദണ്ഡമായി നമുക്ക് എന്ത് ഇന്ന് അവകാശപ്പെടുവാനുണ്ട്? നാലുനേരവും ഏഴുനേരവും പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കഷ്ടിച്ച് രണ്ടു നേരം പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ സമയം ഇല്ലാത്ത സന്നയാസികൾ, സന്നയാസിനികൾ എവിടെയാണ് സ്ഥാനം? ആഴ്ചയിൽ, അല്ല-ദിവസത്തിൽ ഉപവസിക്കുന്നതിലൂടെയും പ്രാർത്ഥിതങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലൂടെയും തീർത്ഥാടനം നടത്തുന്നതിലൂടെയും ഈശ്വരസായുജ്യം പ്രാപിക്കുന്നതാണ് മഹത്തായ തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം എന്നു കരുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു ജനമദ്ധ്യത്തിൽ; ഇതൊന്നും, ക്രൈസ്തവമായ ഈ മുല്ലപ്പൂങ്ങൾ ഒന്നും, ജീവിതമുല്ലപ്പൂങ്ങളായി, ജീവിതാദർശങ്ങളായി കരുതപ്പെടാത്ത ഒരു സന്നയാസാത്തരീക്ഷം എന്തു പ്രസക്തിയാണ് നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്? അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മനവീകരണം നമ്മുടെ ക്രൈസ്തവജീവിതശൈലി, നമ്മുടെ ക്രൈസ്തവചൈതന്യം നാം അളന്നുനോക്കുക.

മലങ്കരസഭയിൽ ഒരു സന്നയാസദർശനം ഉണ്ട്. ഭാരതസഭയിൽ ഒരു സന്നയാസദർശനം ഉണ്ട്. ഭാരതജനതീക്ക് ഒരു ജീവിതദർശനം ഉണ്ട്. തന്റെ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തന്നെ

തന്നെ ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത മഹാത്മജിയുടെ നാട്ടിൽ തന്റെ സഹോദരനുവേണ്ടി, സഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു നിസ്സാര കാര്യം ചെയ്യുന്നത് വലിയ ഒന്നായി കരുതുന്ന ഒരു സന്യാസത്തിന് ഇവിടെ സ്ഥാനം ഇല്ല. സർവ്വലോകവും പിടിച്ചടക്കിയ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണപ്പെട്ട അശോകൻ എല്ലാം തിരുസന്നിധിയിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിന്, സന്യാസിയാകുന്നതിനുള്ള പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട ഭാരതത്തിൽ എല്ലാം കൈയ്യടക്കിക്കൊണ്ടു് സകലതും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു് സന്യാസം നയിക്കുന്ന ഒരു സന്യാസവൃന്ദത്തിന് സ്ഥാനം ഇല്ല.

നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഇനിയും മങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഇനിയും മങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ല. ആ ജനങ്ങൾ സന്യാസത്തിന്റേതായ ചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ, ആഷ്ടഭാരതത്തിന്റേതായ സംസ്കാരചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുതന്ന ക്രൈസ്തവജീവിതനേയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്; അങ്ങനെയുള്ള ഒരുജനതതിയ്ക്ക് സന്യാസികളായി-സന്യാസിനികളായി നാം പ്രസക്തരായിരിക്കണം. ഇതാണ് ഇന്ന് ബലനീസമൃദ്ധം മലങ്കരസഭയിൽ നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളി. ഇവിടെ ഉപാധോപാധങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനം ഇല്ല; തർക്കത്തിന് സ്ഥാനം ഇല്ല; വാഗ്വാദങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനം ഇല്ല; അർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിന് ദൈവതിരുസന്നിധിയിൽ തങ്ങളെ തന്നെ പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വിളി സ്വീകരിക്കുക എന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ആണെന്നും, അതിനായി സകലവും നിഷേധിക്കുക പരമാനുഭവമാണെന്നും കരുതുന്ന, വിശ്വസിക്കുന്ന, ഒരു സന്യാസസമൂഹത്തിനു മാത്രമേ ഇന്ന് മലങ്കരസഭയിൽ സ്ഥാനമുള്ളൂ.

ഈ വെല്ലുവിളി നേരിടുന്നതിനുള്ള അടിത്തറകൾ നമുക്കുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ അടിത്തറകളിൽ നാം പണിയുയർത്തുന്ന സൗധങ്ങൾ, ഒരുപക്ഷേ ആ അടിസ്ഥാനചൈതന്യത്തി

ന്റെ ശക്തി ആജ്ജിച്ചുകൊണ്ടല്ല. ഇവിടെയാണ് നമുക്ക് പാളിച്ചകൾ വരുന്നത്. ഇവിടെയാണ് ആത്മപരിശോധനയുടെ ആവശ്യം.

സാമൂഹികസഭയിൽ ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാർക്ക് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആദിമ അപ്പസ്തോലികസമൂഹത്തിന് ഒരു സന്ദേശം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ ഭാഷ്യമായി, മാനദണ്ഡമായി, ആധികാരികമായി കടന്നുചെല്ലാൻ അവർക്ക് അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ മലങ്കര കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ആദിമസമൂഹങ്ങൾക്ക് മലങ്കര സഭാജീവിതത്തിന്റെ ക്രൈസ്തവ മാനദണ്ഡമായി, അടിസ്ഥാനമായി, ജീവിതനിയമമായി ആധികാരികമായി കടന്നുവരുന്നതിന് സാധിക്കണം. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ സന്നയാസദർശനവും, ലക്ഷ്യവും ഇതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എല്ലാം വിറുപ്പ്, എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഏറ്റുവാങ്ങിയ ആ വലിയ നിധിയും ഇതായിരുന്നു. അതിനു പിൻതുടർച്ചക്കാരായി അവകാശികളായി നമ്മെതന്നെ നാം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിൽ നമ്മുടെ പാത മററാനല്ല. ഈ പാതയിൽ, വ്യക്തികളായി, സമൂഹങ്ങളായി മുന്നേറുന്നതിനുള്ള ഒരു ആഹ്വാനം നാം സ്വീകരിക്കണം: ഈ ആഹ്വാനം സ്വീകരണമാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി ആചരണത്തിൽ അനുഗ്രഹപ്രദവും, പ്രസക്തവുമായിട്ടുള്ളത്. ആ പുണ്യാത്മാവ് അതിനുള്ള പ്രേരണയും, പ്രചോദനവും അനുഗ്രഹവും നമുക്ക് വാശാനം ചെയ്യും എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

മാർ ഇസ്രായീലിനോട്—

ഒരു പ്രതിഭാസം

—ഏബ്രഹാം ജോസഫ്

ഭൗതിക വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന ഉന്നത ശ്രേണികളോടൊപ്പം ആദ്ധ്യാത്മിക മേഖലകളിലെ ഉന്നത ശൃംഗങ്ങളും പിടിച്ചടക്കിയ ഒരു സാധാരണ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു മാർ ഇസ്രായീലിനോട് തിരുമേനി.

മലങ്കര സുറിയാനിസഭയ്ക്ക് പ്രത്യേകമായും കേരളീയർക്ക് പൊതുവെയും അഭിമാനിക്കാവുന്ന ആ ബഹുമുഖ പ്രതിഭ ഇക്കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളം ജന്മംനല്കിയ മഹാനാഥിൽ പലതുകൊണ്ടും അപ്രീതിയനായിരുന്നു.

മലങ്കര യാക്കോബായസഭയിൽ ജനിച്ചവളെന്ന് മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടുവെന്നതോ, ആ സമുദായത്തിൽ ആദ്യമായി എം.എ. ബിരുദം നേടിയ വൈദികനായിരുന്നുവെന്നതോ, സെറാംപൂർ വൈദികവിദ്യാപീഠത്തിൽ പ്രൊഫസറായിരുന്നുവെന്നതോ ഒന്നും ആ മഹാപ്രതിഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ നേട്ടങ്ങളായി പരിഗണിക്കാൻ പറ്റാത്തവിധം ദീർഘവീക്ഷണത്തോടും സഭയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും മൊത്തത്തിലുള്ള റാളച്ചുക്കും വികാസത്തിനും വേണ്ടി അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നു.

ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ സ്വസമുദായത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ അടിഞ്ഞുകൂടി സഭാഗാന്ത്രത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തിവന്ന അധികാരമേടോ, അഹന്ത, ദുർവാശി, നിഗളം, അക്ഷമ, പ്രതികാരബുദ്ധി, ദുരാഗ്രഹം, അക്രൈസ്തവമായ മറ്റു ദുർവാ

സനകൾ തുടങ്ങിയവ കണ്ടും അനുഭവിച്ചും മനംനൊന്തു അവയിൽനിന്നും സ്വസമുദായത്തെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വതേ കമ്മ്യോഗിയും പ്രായോഗികബുദ്ധിയുമായിരുന്നു തിരുമേനിക്കണ്ടെത്തിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കാലോചിതമായി പ്രയോഗിക്കുമാകാനും തയ്യാറായി. സഭയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാവശ്യമായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അന്ത്യോഖ്യയുടെ ആധിപത്യം ഒരുതരത്തിലുള്ള പുരോഗതിക്കും അവസരമുണ്ടാക്കുന്നതല്ലെന്നും അതിൽഭേദം റോമുമായി സഹകരിക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. അനുയായികളും സഹപ്രവർത്തകരും ആ വഴിക്കു നിങ്ങളുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

ബഥനി സന്നയാസ സമൂഹത്തിന്റെ രൂപവത്കരണം ആദ്ധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തമായ അലകൾ ഉയർത്തി. ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പവിത്രീകരണത്തിനും ക്രിസ്തുവിന്റെ ചൈതന്യം സഭയിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതിനും അതുവഴി സഭയുടെ സാമൂഹികധർമ്മം നിറവേറ്റുന്നതിനും സന്നയാസസമൂഹങ്ങൾക്കുള്ള കഴിവിനെക്കുറിച്ച് വളരെനേരത്തേതന്നെ അദ്ദേഹം ബോധവാനായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ ക്രിസ്ത്യാനുഭവ സന്നയാസസമൂഹവും സന്നയാസിനീസമൂഹവും ആരംഭിക്കാതെ യാക്കോബായസഭയിലും പിന്നീട് മലങ്കര സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ സഭയിലും ഉണർത്തിവിട്ട ആദ്ധ്യാത്മിക പുരോഗതിയുടെ പുതിയ ചലനങ്ങൾ യാക്കോബായ സഭയിൽ ഇന്ന് ഏതാണ്ട് വിസ്മൃതമായിക്കഴിഞ്ഞെങ്കിലും മലങ്കര സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ നവോന്മേഷം പകർന്നു പരിലസിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനുഭവ സന്നയാസസമൂഹവും ബഥനിആശ്രമവും സ്മര്യപുരുഷന്റെ ഒരു ജീവിതസ്വപ്നത്തിന്റെ യാഥാത്മ്യവത്കരണ

വും ജീവിതദർശനത്തിന്റെ പ്രകടനാത്മകമായ ഒരു വെല്ലുവി
 ളിയുമായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യസഭകളിൽനിന്നും ഏതാണ്ടു പൂർണ്ണ
 മായിത്തന്നെ തിരോടവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന സന്നയാസപ്ര
 സ്ഥാനത്തിന്റെ പുനരോവിഷ്കരണമായിരുന്നു അദ്ദേഹം
 ലക്ഷ്യമാക്കിയത്. അതിൽ ക്രൈസ്തവമായ മുഖ്യങ്ങളും
 ഭരതീയമായ അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങളും യഥാഭൗതികം സമ്മേളി
 പ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ക്രി
 സ്താനുരൂപം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യ ജീവിതാഭിലാഷമാ
 യിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിലേക്കുള്ള ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ള മാർഗ്ഗം
 മറിയത്തിൽക്കൂടിത്തന്നെയാണെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. കുട്ടി
 ക്കാലത്തുതന്നെ പരിശുദ്ധ മാതാവിലുണ്ടായിരുന്ന അഭ്യന്തര
 യ ഭക്തി ക്രിസ്തുവിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹത്തിലേക്കു് അ
 ദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. ആകർഷണം ആദരവായും, ആദര
 വു് അനുരൂപമായും, അനുരൂപം സ്വാംശീകരണമായും,
 സ്വാംശീകരണം താദാത്മ്യമായും പരിണമിക്കും. ക്രിസ്താ
 നുരൂപം അതിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ സ്വാംശീ
 കരിക്കുന്നതായി മാറി. പുത്രസ്വീകാരത്തിന്റെ ഒരു ഉദാ
 ത്താവസ്ഥ. അതു് അടുത്തഘട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുവുമായി താ
 ദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുക എന്ന അത്യന്തകരമായ അനുഭവ
 ത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിച്ചു. ഈ താദാത്മ്യപ്രാപ്തി സാധാരണ
 മനുഷ്യചേതനയ്ക്കു് താങ്ങാൻ കഴിയുന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു
 ശയമായി തോന്നാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ
 ആളത്തത്തിൽത്തന്നെയുള്ള മനുഷ്യഭാവം മനുഷ്യക്കു പ്രാ
 പ്യമായ ഒന്നാണ്. ആ മനുഷിക ഭാവവുമായി താദാത്മ്യം
 പ്രാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു വിജയിക്കുന്ന ഒരുവനു് ക്രിസ്തുവിലെ
 മനുഷികഭാവത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ലാതെ വർത്തിക്കുന്ന ദൈ
 വികഭാവത്തോടും താദാത്മ്യപ്പെടുവാൻ അവസരം ലഭിക്കുക
 സ്വഭാവവികമാണ്. എന്നാൽ, ഏവക്കും അതു് കഴിഞ്ഞു
 വെന്നുവരില്ല. ദൈവത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കും

ദൈവനിയോഗത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവർക്കും അവർ നീ
 യോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിന് അവശ്യം
 വേണ്ട വരപ്രസാദം ഏറിയോ കുറഞ്ഞോ ആ ദൈവികഭാ
 വത്തിൽനിന്നും പ്രസരിച്ചു അവരെ ആവരണം ചെയ്തു
 കരുത്തുള്ളവരാക്കും. മോശയ്ക്കും, അഹരോനും, യോശുവയ്ക്കും
 ദാവീദിനും, ദബോറയ്ക്കും, എലിയാവിനും, യേശുയ്ക്കും,
 ആമോസിനും എല്ലാം ഇങ്ങനെ അവർ നിറവേറാനിരുന്ന
 ദൗത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു ഈ വരപ്രസാദം ലഭി
 ച്ചിരുന്നു. പുതിയനിയമകാലത്തു സവിശേഷമായ അള
 വിൽ പരിശുദ്ധ മാതാവിനും എലിസബത്തിനും യോഹ
 ന്നാൻമംബ്ബാനയ്ക്കും ലഭിച്ചിരുന്നു. പിന്നീടു പത്രോസിനും
 പൗലോസിനും ബെർണാസിനും ശീലാസിനും യോഹന്നാനും
 മറ്റു ശിഷ്യന്മാർക്കും ഈ അനുഗ്രഹം അവർ അർഹിക്കുന്നത്ര
 ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു നേരിട്ടു ലഭിച്ചിരുന്നു. ആ നിലക്ക് മാർ
 ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനി മറ്റൊരാളും നിറവേറപ്പെ
 ടാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേക ദൗത്യം നിർവ്വഹി
 ക്കുവാനായി ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അഭിഷിക്ത
 നായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഇത്തരത്തിൽ ദൈവിക വരപ്രസാദം
 കൂടാതെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു ദൗത്യമായിരുന്നില്ല
 അദ്ദേഹത്തിൽ ചുമത്തപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്നതുകൊണ്ടും ആ
 ദൗത്യത്തിന്റെ ഔന്നത്യവും അത് നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേ
 ഹം നേരിടേണ്ടിവന്ന പ്രതികൂലങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും കണ
 ക്കാക്കുമ്പോൾ തീച്ചയായും ക്രിസ്തുവുമായുള്ള താദാത്മ്യം പല
 അംഗങ്ങളിലും അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നുവെന്നു ബോ
 ദ്ധ്യമാവും.

അനുസർന്നുകേട്ടും, അഹിന്ദിയും, ദൂരാഗ്രഹവും ദൂർ
 മോഹവുംകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തിനു പാത്രമാ
 യി ഏദനിൽനിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ട ആദാമിനെയും സന്ത

തികളെയും മോചിപ്പിക്കുന്നതിനായി ആദാമിന്റെ സന്തതികളിൽ ഒരുവനായി ജനിക്കുകയും ആത്മബലിയിൽ കൂടി തന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റി ആദാമ്യരെ ദൈവവുമായി രണ്ടിപ്പിച്ചു സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയുമായുള്ള പുനരൈക്യം സാധിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുകയും സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്ത മാർ ഇസവാനിയോസ് തിരുമേനി തന്റെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനായി മാതൃസഭയിൽനിന്നു് എന്തു കാരണംകൊണ്ടോ തെറ്റിപ്പിരിഞ്ഞ മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരുവനായി ജനിച്ചു വളർന്നു് മേല്പട്ടക്കാരനായിത്തീർന്നശേഷം മലങ്കരസഭയെ മാതൃസഭയുമായി രണ്ടിപ്പിച്ചു് റോമും മലങ്കരയുമായി പുനരൈക്യം സാധിതപ്രായമാക്കിത്തീർത്തു. അവസാനനിമിഷത്തിൽ അതുവരെ കൂടെ നില്ക്കുകയും പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത വർ കൈയൊഴിഞ്ഞിട്ടും താൻ നിർവ്വഹിക്കാൻ നിയുക്തനായിരുന്ന ദൗത്യത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാതെ അതുവരെ മലങ്കരസഭയിൽ പലവിധത്തിലുള്ള എതിർപ്പുകളെയും ജീവാപായംവരെയുള്ള ഭീഷണികളെയും നേരിട്ടു് നേടിയതത്രയും ഉപേക്ഷിച്ചു് തികച്ചും നിസ്വനായി തന്റെ വാചുപോലും അഴിച്ചുവെച്ചിട്ടു് ഇറങ്ങിപ്പോയ ആ പോക്കു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആത്മത്യാഗത്തിനു സമാനമായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണു്. ഇവിടെ തുലനാത്മകമായ ഒരു പഠനത്തിനു മുതിരുക അപ്രസക്തമാണു്. ക്രിസ്തു സാധിച്ച പുനരൈക്യവും മാർ ഇസവാനിയോസ് തിരുമേനി നിർവ്വഹിച്ച പുനരൈക്യവും വ്യക്തിയിലും പാരീമാണികമായും കടലും കൈക്കമ്പിളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമുള്ളവയാണു്. എന്നാൽ സാരാംശത്തിൽ അവ ഒന്നാണു്.

ഭയത്തിൽനിന്നും പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നും നിമ്നക്തനായിരുന്ന മാർ ഇസവാനിയോസ് തിരുമേനിയെ സത്യത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുവാൻ ആർക്കും

തന്നെ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഏതു കാര്യത്തിലും സുചി
 ന്തിതമായ അഭിപ്രായമായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുണ്ടാ
 വുക. അതു ശരിയായിട്ടുള്ള നിഗമനാധിഷ്ഠിതമാണെന്നു
 ബോധ്യമായാൽ അതിൽനിന്നും ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം പി
 ന്നാറുകയില്ല. മലങ്കരസഭയിലെ വഴക്കുകൾക്കും ഇടയ്ക്കുകൾ
 ക്കും വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും വിരാമമിട്ട് ക്രൈസ്തവ ധർമ്മപരി
 പാലനത്തിനു സ്നേഹത്തിലും സർവ്വസാഹോദര്യത്തിലും അ
 ധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പുതിയ അന്തരീക്ഷം സംജാതമാക്കുന്നതി
 നു പഠനീയ ഏകമാർഗ്ഗം മാതൃസഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെട്ട
 ക മാത്രമാണെന്നു് സ്വയം ബോധ്യമായതോടുകൂടി ആ വി
 ശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുകയും അനുയായികളെയും സഹപ്ര
 വർത്തകരെയും ആ വിശ്വാസത്തിലേക്കു് ആകർഷിക്കുകയും
 ചെയ്തു. അവരുടെയെല്ലാം താല്പര്യപൂർവ്വകമായ പിന്തുണയോ
 ടുകൂടി ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മലങ്കരസ
 ഭയുടെ അന്തസ്സിനു അല്പംപോലും മങ്ങലേല്ക്കാതെയും അതി
 ന്റെ പരിപാവനമായ പാരമ്പര്യത്തിനു് ഒട്ടും ഉഴനം തട്ടാ
 തെയും അതിന്റെ ആഭിജാത്യത്തിനും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ
 ക്കും കൂടുതൽ തെളിയും മിഴിവും കൈവരുത്തിയും അതിനു്
 സാർവ്വത്രികാംഗീകാരം ലഭിക്കത്തവിധത്തിലും ആഭ്യന്താ
 സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തിയും കൊണ്ടുതന്നെ മാതൃസഭയുമായി
 രഞ്ജിപ്പിലും ഐക്യത്തിലും ഒന്നായിതീർന്നു് ദൈവികമാ
 യ വരപ്രസാദത്തിന്റെ മൗലികധാരകൾക്കു തുല്യപങ്കാളിക
 ളാകത്തക്കവണ്ണം പുനരൈക്യം സുസ്ഥാപിതമാക്കുവാനുള്ള യ
 ത്നത്തിന്റെ വിജയപരിസമാപ്തിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നപ്പോഴേ
 ക്കും കൂടെനിന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവരും പ്രേരിപ്പിച്ചുവരും
 ചില താല്ക്കാലികലക്ഷ്യത്തിന്റെ അർപ്പണപ്പണങ്ങൾ കണ്ടു് മ
 നംമയങ്ങി അദ്ദേഹത്തെ കൈയ്യൊഴികയും എതിർക്കുകയും
 ചെയ്തിട്ടുപോലും ദൈവനിയോഗത്താൽ താൻ ചെയ്യാൻപെട്ട
 മാർഗ്ഗം സത്യത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമാണെന്നുള്ള ആത്മവിശ്വാസം

കൈവിടാതെ ആ മാർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഉറച്ചുനിന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അന്നുവരെ നേടിയ ഭൗതികസമ്പത്തുകൾ എല്ലാംതന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഭീഷണികളെയും അപായകരമായ എതിർപ്പുകളെയും നേരിട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മുന്നേറി. പൂർവ്വിതാവായ അബ്രഹാമിനെപ്പോലെ ദൈവപരിപാലനയിൽ മാത്രം ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ആരംഭിച്ച ആ തീർത്ഥയാത്ര കാലംചെല്ലുന്തോറും അനുഗ്രഹപ്രദവും അഭികാമ്പ്യവുമായി അനേകരെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നും തുടരുകയാണ്; വ്യക്തിപരമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽപ്പോലും. ഇന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ തുടക്കത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നതും നഷ്ടപ്പെട്ടതും എത്രയോ നിസ്സാരം. നേട്ടവാൻ കഴിഞ്ഞതോ എത്രയോ വിപുലം; എത്രയോ അപാരം. ഇതു് ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതെങ്കിൽ ആർക്കും ഇതിനെ തകർക്കുവാനാവില്ല. മനുഷ്യരിൽനിന്നുള്ളതെങ്കിൽ അതു സ്വയം നശിച്ചുകൊള്ളും എന്ന് വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന ഗമാലിയേൽ പറഞ്ഞ് ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറ് ഇന്നു മലങ്കരസുറിയാനി കത്തോലിക്കാസഭ ദൈവനിയോഗത്താൽ ഉണ്ടായതാണെന്ന് തെളിയിച്ചുകൊണ്ടും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ലഭ്യമായ പുനരുകൃത്തിന്റെ മധുരഫലങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചു് ആത്മനിവൃതി അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും തീരുസഭയുടെ മാറിൽ ഒരു മരതകമതല്ലികയായി പ്രശോഭിക്കുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ ആദികാലംതൊട്ടുള്ള ചരിത്രം പഠിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും മാർ ഇസ്രായേലിയോസ് തിരുമേനിയീൽ കൂടി നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ട ദൗത്യം ചരിത്രപരമായ രൊവശ്യത്തിന്റെ നിറവേറൽ മാത്രമായിരുന്നവെന്നും അദ്ദേഹം ആ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിനായി ഒരുക്കപ്പെട്ട അഭിഷിക്തനായിരുന്ന

നവെനും ബോധ്യമാകും. ചെറുപ്പകാലത്ത് അന്ധയോടെപ്പോലും ഒരു കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയിൽകയറി പ്രാർത്ഥിച്ചിറങ്ങിവരുമ്പോൾ “മകനെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പള്ളി ഇതാണ്” എന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ആഞ്ഞുപതിച്ചിരുന്നുവെന്നും പില്ലാലത്ത് ആ വാക്കുകളുടെ സഹായം അദ്ദേഹത്തെ സത്യമാർഗ്ഗത്തിലെത്തിക്കുന്നതിൽ നല്ലൊരു പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പറയാതെ തരമില്ല. “ഞാൻ സ്വന്തമായതിലേക്കു വന്നു, സ്വന്തമായതോ എന്നെ കൈക്കൊണ്ടില്ല” എന്ന തിരുവചനം തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ചും അനർത്ഥമായിരുന്നു. പ്രിയപ്പെട്ടവരും ആദരണീയരുമായവരെയെല്ലാം വിട്ടിട്ട് സത്യാനുപാധിനവ്യക്തനായി കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്ക് തിരിച്ചും നിസ്വപനായി കടന്നുവന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മപരിത്യാഗമല്ലയായ പ്രവൃത്തി സന്ദേഹബുദ്ധിയോടെ വീക്ഷിച്ചു പരിഭ്രമിച്ചവരും സങ്കോചിച്ചവരും ദുഃഖിച്ചവരുമുണ്ട്. എങ്കിലും പില്ലാലത്ത് അവരിൽ പലരും ധൈര്യസമേതം അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിക്കുകയും പുനരൈക്യത്തിന്റെ ആശിഷ്മാരിയിൽ ആത്മനിർവൃതി കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പ്രായംകൊണ്ടും സ്ഥാനമഹിമകൊണ്ടും അടുക്കുവാനാകാത്ത അകലത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹം രൂപം നല്കിയ പ്രസ്ഥാനത്തേയും നോക്കിക്കണ്ടവർപോലും അത്ഭുതാവഹമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിവിലാസത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹവായ്പും ഔദാര്യവും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു വലിയ മനുഷ്യനായിട്ടുതന്നെയാണനുസ്മരിക്കുക. സാമ്പത്തികഭദ്രത ഒട്ടുമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തുപോലും അദ്ദേഹം അത്യുദാരനായിരുന്നുവെന്ന് അനുഭവസ്ഥർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആശ്രമത്തിൽ കിട്ടുന്ന അരികൊണ്ട്

കുട്ടികൾക്ക് കൺതിവച്ചു കൊടുക്കും. ആശ്രമവാസികൾക്ക് കപ്പയുണ്ടല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ വിശാല ഹൃദയത്തോടു് താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ പററിയ മറ്റു ഹൃദയങ്ങൾ ഇനി കണ്ടെത്തേണ്ടതായി ട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

എതു്കൊണ്ടെന്നറിയില്ല, ഒരു ദിവസം നിനച്ചിരിക്കാത്ത നിമിഷത്തിൽ ഞാനും പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി വിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന വിശാലമായ വലയിൽ അദ്ദേഹം പോലും അറിയാതെ ചെന്നു ചാടിക്കൊടുത്തു. അതേത്തുടൻ്റെ എന്റെ യുള്ളിൽ അങ്കുരമിട്ടു വളൻവന്ന ഒരാഗ്രഹമായിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിവിലാസത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചിന്താസരണികളെക്കുറിച്ചും ദാർശനികഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ചും പഠിച്ചൊന്നു വിലയിരുത്തുക എന്നതു്. അതിനൊരവസരം അടുത്തകാലത്തു് കരഗതമായി. ക്രിസ്ത്യനകരണ സന്നയാസസമൂഹമാണു് അതു് എനിക്കൊരുക്കിത്തന്നതു്. തെല്ലൊരു സന്ദേഹത്തോടുക്കൂടിയാണെങ്കിലും പറഞ്ഞിനൊരുങ്ങി. അതിനു പകരിക്കാവുന്ന ഒട്ടേറെ വസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, പഠിക്കാൻ മാത്രം കഴിഞ്ഞില്ല. ശേഖരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ പയുടെ ആഴവും പരപ്പും എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. തിരുമേനി രചിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പ്രബന്ധങ്ങൾ, കത്തുകൾ, നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തമെന്നു കരുതാവുന്ന വാക്കുകളും വാക്യങ്ങളും തെരഞ്ഞുപിടിച്ചു് ക്രമീകരിച്ചപ്പോഴാണു് ആ മഹാമതിയുടെ ചിന്താമണ്ഡലം എത്ര വിപുലമായിരുന്നുവെന്നു് ബോദ്ധ്യമായതു്. ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തെക്കുറിച്ചോ, സഭാചരിത്രത്തേക്കുറിച്ചോ, ആരാധനക്രമ

ങ്ങളുടെയും ധ്യാനകൃതികളുടെയും പ്രാർത്ഥനാ വാക്യങ്ങളുടെയും സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ചോ മാത്രമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസം, രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹികനീതി, സാമൂഹികബന്ധങ്ങൾ, സാംസ്കാരികകാര്യങ്ങൾ, ഭരണകൂടത്തെ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ, ദേശീയത, കുടുംബബന്ധങ്ങൾ അന്താരാഷ്ട്രീയ വീക്ഷണങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള നീരീക്ഷണങ്ങളും നിഗമനങ്ങളും അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിലയിരുത്തലുകളും എല്ലാം കൂടി നോക്കുമ്പോൾ അപാരമായ അറിവിന്റെയും അനുഭവജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഉടമയായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നു വ്യക്തമാകും. അസാധാരണ പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും അപ്രാപ്യമായ പല മേഖലകളിലും ഉറച്ചു നിന്നഭിപ്രായം പറയുവാനുള്ള കരുത്തു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസരംഗം കലോചിതമായി പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്ന അദ്ദേഹം അതേ ശബ്ദത്തിൽത്തന്നെ താണവനെന്നും ഉയർന്നവനെന്നുമുള്ള വിവേചനത്തിന്റെ അശാസ്ത്രീയതയെക്കുറിച്ചും ആധികാരികമായി സംസാരിക്കും. വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയെക്കുറിച്ചും കുബസാരത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്ന അതേ സ്വരത്തിൽത്തന്നെ കോമൺവെൽത്തിൽ ഇന്ത്യ തുടരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതെപ്പറ്റിയും പറയും. ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഒറ്റക്കൊറ്റയ്ക്കു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവ ഓരോന്നും മുത്തുമണികളുടെ ശോഭയും വജ്രത്തിന്റെ ഉൾക്കരുത്തും ഉള്ളവയാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. ബൈബിളിലെ സദുശവാക്യങ്ങൾപോലെ സരളവും സാരഗർഭങ്ങളുമായ ഇത്തരം സൂക്തങ്ങൾ മുഴുവൻ തെരഞ്ഞെടുത്തു് ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ നല്ലൊരു കാര്യമായി എനിക്കുതോന്നി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കുട്ടികൾക്കു് കൂടുതൽ സുഗ്രാഹ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാവുന്നവ ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ തെരഞ്ഞെടുത്തു് ക്രൈസ്തവേതരനായ ഒരു സുഹൃ

ജനീന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടുത്തീയപ്പോൾ ഈ ചിന്താരത്നങ്ങൾ നീതിസാരം പോലെയോ, ബൈബിൾപോലെയോ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതോ, വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിനോസ്, വിശുദ്ധ അമ്മ ത്രേസ്യ, വിശുദ്ധ ജോൺ ഭക്രൂസ് തുടങ്ങിയ ഭാഗ്നികരുടെ കൃതികളിൽനിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതോ ആയിരിക്കുമെന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ലോകഗുരുക്കന്മാരുടെ മൊഴികൾ കുട്ടികൾക്കുടീ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം അത്ര ലളിതങ്ങളായിരിക്കും. ലക്ഷണം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ഈ സൂക്തങ്ങൾക്കും അവകാശപ്പെടാവുന്നതാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും പുനരൈക്യപ്പെട്ട് മാത്രസഭയുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയിൽ എത്തിച്ചേരവോളം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ദൗത്യം പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തുടങ്ങിവെച്ചത് പൂർത്തിയാക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ ധർമ്മമാണ്. എളിമയുടെ ആത്മാവ്, ഐക്യത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും അരൂപി നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കാത്തീടത്തോളം നാം ഒന്നോടെ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന വിപത്തുകൾ പലതും കഴിഞ്ഞിന്റെ കലവറയിൽ സന്ദർഭം പാർത്തു കഴിയുന്നുണ്ട്. അവസാന നിമിഷത്തിൽ സംഭവിക്കാനുള്ളത് സംഭവിക്കുകഴിയുമ്പോൾ വിലപിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. അപ്പോൾപോലും രക്ഷയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും മാറ്റം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി തുറന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള പകപതയും ആ മാറ്റത്തിൽകൂടി രക്ഷ നേടുന്നതുകൊണ്ട് അന്തസ്സിന് ഇടിവു പറ്റിപ്പോകുമോ എന്ന ആശങ്കനിമിത്തം ആത്മഹത്യാപരമായ നിശ്ചലതപം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള വിവേകവും ദൈവ പരിപാലനയിൽ അകത്തോലിക്കരായ മലങ്കര സുറിയാനി ക്രൈസ്തവർക്കു എല്ലാവർക്കുമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ സ്തുരണകളുമുഖിൽ ഞാൻ എന്റെ ആദരാജ്ഞലികൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏക്യമെനിസത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ

ഫാ. ജയിംസ് മാമ്മൂട്ടിൽ ഒ.ഐ.സി.

പുണ്യശ്ലോകനായ മാർ ഇവാന്റിയോസ് വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഭാരതത്തിൽ ഏക്യമെനിസത്തിന്റെ മാറ്റുഭരണവും പ്രഥമസുന്നയാസ പിതാവും ഭാരതമാനസാന്തരം ലക്ഷ്യമായിക്കരുതിയ മിഷനറിയുമായിരുന്നു. ഒരാൾ യുഗപ്രഭാവനോ ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ളയാളോ ആകുന്നത് കുറ്റകരമെങ്കിൽ മാർ ഇവാന്റിയോസ് ഒരു കുറ്റവാളിയാണ്. ബഥനിയെന്ന പദം മാർ ഇവാന്റിയോസ് എന്ന മഹാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നാമരൂപമാണ്.

ബഥനിയുടെ ആവിർഭാവത്തിന്റെയും വളച്ചുയരെയും ഓരോ രംഗത്തിലും അനിതരസാധാരണമായ ഒരു ഭർന്നത്തിന്റെ പിൻബലം ദൃശ്യമായിരുന്നു. ആകമാന മലങ്കര സഭകണ്ടിട്ടുള്ളതിൽവെച്ചൊന്നും വലിയ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു ബഥനി. ബഥനി സ്റ്റർക്കിയാത്ത തലങ്ങളിലു, വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ, സഭാജീവിതത്തിന്റെ, സർവ്വം സ്റ്റർകിയായ ഒരു സമുദായം ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ട് ആരംഭിച്ചതുകൊണ്ടോ, അതല്ലെങ്കിൽ അത്തരമൊരു സ്വഭാവം സ്വന്തമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടോ ഏതായാലും ബഥനി പുത്തൻകൂർ വിഭാഗങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു സവിശേഷ ചൈതന്യമായി വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു. പുണ്യശ്ലോകനായ മാർ ഇവാന്റിയോസ് വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താസ്സു സമരീഷനായ ഒരു വ്യക്തിയെ സംഭാവന ചെയ്യാൻ മലങ്കര സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഇന്നും (അത് ഏതു വിഭാഗത്തിലാകട്ടെ) കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കേരളത്തിൽ ഏക്യമെനിസത്തിന്റെ മാറ്റുഭരണവും മലങ്കരസഭകളിലെ പ്രഥമ സുന്നയാസ പിതാവുമായിരുന്നു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

എക്യുമെനിസം അഥവാ സഭൈക്യരംഗം

1912-ൽ തന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന വട്ടശ്ശേരിത്തിരുമേനി ക്ക് വന്നുചേർന്ന പാത്രീയാക്സീസിന്റെ മൂടക് എന്ന ദുര്യോഗത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തെ കൈകൊടുത്തുയർത്താൻ മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവു് (അന്നു് ഫാ. പി. റി. ഗീവർഗീസ്) മനംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു. തല പുകഞ്ഞു് ആലോചിച്ചും സാധിത പ്രായമാക്കിയതാണു് തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞെങ്കിലും രണ്ടു വിഭാഗം യാക്കോബായ ഓർത്തഡോക്സുകാരും ഇന്നു് സംപൂജ്യമായിക്കരുതുന്ന കാതോലിക്കസ്ഥാനം. ആ മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവു് 1925-ൽ തന്റെ മെത്രാഭിഷേകാനന്തരം രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കായ വാക്താനത്തു് ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് പ്രഥമനെയും അന്നു സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റു രണ്ടു സഹമെത്രാപ്പോലീത്താമാരെയും ജനങ്ങളെയും അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടു് നടത്തിയതായ ഒരു പ്രസംഗമുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷെ 1982-ൽ കാതോലിക്കസ്ഥാന പുനസ്ഥാപന സപ്തതിയാലോചനാവസരത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ മാത്യുസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ നടത്തിയ എക്യുമെനിസ ആഹ്വാനത്തെ (സഭൈക്യാഹ്വാനം) ക്കാൾ ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു സഭൈക്യാഹ്വാനം ആണു് 1925-ൽ മാർ ഈവാനിയോസ് വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ നടത്തിയതു്. ചുരുക്കത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സു സഭയ്ക്കു് ആ സഭയുടെതന്നെ ഒരുത്തമ സന്താനമായ മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിനോളം വളരാൻ ആ പിതാവിന്റെ കാലശേഷം കാൽ ശതാബ്ദത്തിലധികം വേണ്ടിവന്നു. പാത്രീയാക്സീസ് വിഭാഗവുമായി ഒന്നാമതായും മാർത്തോമ്മാക്കാരുമായി രണ്ടാമതായും എല്ലാവരും യോജിച്ചു് കത്തോലിക്കാസഭയുമായി ഐക്യപ്പെട്ടു് ഒരു സഭയാകണമെന്നു് ആ പിതാവു് പ്രസംഗിച്ചു; ആഹ്വാനം ചെയ്തു.

**ഓർത്തഡോക്സസഭ പാത്രീയർക്കീസു വിഭാഗവു
(യാക്കോബായക്കാർ)മായി യോജിക്കണം**

“മലങ്കരയിൽ ഇപ്പോഴുണ്ടായിട്ടുള്ള ഇരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ യോജിച്ചു കത്തോലിക്കാസിംഹാസനത്തെ ആദരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് സംഗതിയാവാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. നമ്മോടു അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങൾ നമ്മുടെ മുഖത്തു തുല്യബോൾ നമുക്കവരെ ചുംബിക്കാം. അവർ നമ്മെ ശപിക്കുമ്പോൾ അവരോടു ദൈവം ക്ഷമിപ്പാനായി നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യാം.

**മാർത്തോമ്മാക്കാരു (നവീകരണക്കാർ) മായി
ഓർത്തഡോക്സുകാർ യോജിക്കണം.**

“ഏകദേശം അൻപതു വർഷം മുമ്പു് നമ്മിൽനിന്നു പിരിയുന്നതിനു് നിർഭാഗ്യമുണ്ടായ മാർത്തോമ്മാ സമുദായവുമായി യോജിപ്പാൻ നാം സർച്ചാത്തനാ പരിശ്രമിക്കണം. നമ്മിൽനിന്നു വേർപെടുവാൻ അവർക്കു നിർഭാഗ്യമുണ്ടായി. സത്യംതന്നെ. അവരെ പിരിച്ചുവിട്ടവരായ നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യമാണു അവരുടേതിനേക്കാൾ കൂടുതലായ നിർഭാഗ്യമെന്നും ദൈവമുമ്പാകെ അതു കുറാകരുമെന്നും ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അവരിൽ എന്തെല്ലാം കുറവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അവരുടെ നേരെ നാം പ്രവർത്തിച്ച സമ്പ്രദായം സ്നേഹരഹിതവും തന്നിമിത്തം അക്രൈസ്തവവുമായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അവരെ സംബന്ധിച്ചു് നാം പ്രസ്ഥാവിച്ച പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളും അസത്യങ്ങളും ആയിരുന്നു എന്നതും നാം ഓർക്കേണ്ടതാണു്. അപ്പസ്തോലികവും കത്തോലികവുമായ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിൽ നിന്നും ഏറെക്കുറെ വ്യതിചലിച്ചാൻ അവർക്കു സംഗതിയായതു് കത്തോലിക സ

ഭാരതപങ്ങൾ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കിയെടുത്ത് വാൻ ദൈവം ലോകത്തിനു ഭരമേല്പിച്ചിട്ടുള്ള സത്യങ്ങൾ നമ്മുടെ സഭയുടേയും സഭാംഗങ്ങളുടേയും ജീവിതത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ച് ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചുകൊടുപ്പാൻ സഭയായി നമ്മെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാതെ പോയതു കൊണ്ടാണ്.”

**കത്തോലിക്കരുമായി ഐക്യപ്പെടണം
ഓർത്തഡോക്സുകാർ**

“മലങ്കരസഭയിലുള്ള ഭിന്നത അവസാനിപ്പിക്കുകയും കത്തോലിക്കരായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ, മാതോമ്മാ സഭയുമായി പുനരൈക്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം നാം സംതുഷ്ടിപ്പെടുകയാ. കേരളീയ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ സർവ്വലോക വ്യാപകതമുള്ള റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നവരാണ്. ഇവരും നമ്മുടെ അസ്ഥിയിൽനിന്നുള്ള അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽനിന്നുള്ള മാംസവുമാകുന്നു. പഴയകൂറുകാർ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഈ വലിയ ജനസമുദായവും പുത്തൻ കൂറുകാർ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ശേഷം സുറിയാനിക്കാരും തമ്മിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാകുക എന്നുള്ളതു ഏറ്റവും ആവശ്യമാണ്.”

**ഐക്യമെന്നിടയിൽ കത്തോലിക്കാ
മുൻകൈ എടുക്കണം**

“പിതാവേ ഞാനും നീയും ഒന്നായിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഇവരും നമ്മിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നതിനു സംഗതിയാക്കേണമേ.” ഈ പ്രാർത്ഥന ഈ രാജ്യത്തും നമ്മുടെ ഈ തലമുറയിലും ഫലിച്ചുകാണുന്നതിനു് ദൈവവിശ്വാസത്തോടെ താഴ്മയോടുകൂടി കത്തോലിക്കാ ബാവാ തീരുമെന്നിയും ഇവിടുത്തെ മാനുഷമഹാജനങ്ങളോടുകൂടി കത്തോലിക്കാ മുമ്പെഴുന്നതായാൽ

അതിൽപ്പരം ഒരു ഭാഗ്യം കേരളീയരായ നമുക്കുണ്ടാകാ
നാണോ?

കേരളത്തിലുള്ള സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാവരും
പഴയ കാലത്തു് ഒരു സഭയായിരുന്ന പ്രകാരം വീണ്ടും യഥാ
ർത്ഥമായ ഐക്യം പ്രാപിച്ചു് ഒരു സഭയും ഒരു ഇടയനും എ
ന്ന വി. വേദോക്തിയെ കേരളീയ സുറിയാനിക്കാരെ സംബ
ന്ധിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും യഥാർത്ഥീകരിക്കാൻ കാതോലി
ക്കാ ബാവാ തിരുമേനി ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്.

ജനങ്ങളും സഭൈക്യത്തിനായി യത്നിക്കണം.

“സഭൈക്യ വിഷയത്തിൽ മഹാജനങ്ങളേ നിങ്ങൾക്കു്
ഗൗരവയുക്തമായ ചൂണ്ടലയുണ്ടു്. സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ, രാ
ഷ്ട്രീയ ചൂണ്ടലകൾ, പൂർവ്വചരിത്രം, സാംസാരഭാഷ, വൈദിക
ഭാഷ, മുതലായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് കേരള ക്രിസ്ത്യാ
നികൾ എല്ലാവരും തമ്മിൽ ഐക്യമുണ്ടു്. അ പർ യഥാർത്ഥ
ത്തിൽ ഒരു സമുദായമാണു്. മതസംബന്ധമായ വിഷയത്തിൽ
മാത്രം ഭിന്നതയും പിരിച്ചിലും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മത
സംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽകൂടെയും എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനി
കളും തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടാകുവാൻ തക്കവണ്ണം വന്ദ്യതിരു
മേനിമാരും അവരോടു ചേർന്നു മഹാജനങ്ങളും മനപൂർവ്വമായി
പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

**മിഷനറി ദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ
കാതോലിക്കാസ്ഥാനം**

കാതോലിക്കാസ്ഥാപനംകൊണ്ടു് ഈ ഭാരതഭൂമിയിൽ
സാധിക്കേണ്ടതായ വേറൊരു കാര്യമുണ്ടു്. ഈ ഭാരതഭൂമി
യിൽ ഏകദേശം പത്തൊൻപതു ശതവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു്
ക്രിസ്തുമതം സ്ഥാപിച്ചതായി നാം അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ?
ഇത്രദീർഘകാലമായിട്ടും നമ്മുടെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം പലേ വിഷ

യങ്ങളിൽ പരദേശീയായിട്ടാണ് ഇവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. സ്വദേശീയമായ അവസ്ഥ ക്രിസ്തുമതത്തിനു വരാത്തതിടത്തോളംകാലം ഭാരതഖണ്ഡത്തിലുള്ള ഹിന്ദു-മുസ്ലീം ജനസമുദായങ്ങളെ ക്രിസ്തുവിലേക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ പ്രയാസമാണ്. പുരാതനമായ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ അപ്പസ്തോലികവും കാരോലികവുമായ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾക്കു് ലവലേശംപോലും ഭേദം വരുത്താതെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ഭാരതത്തിൽ സ്വദേശീയമാക്കി ചെയ്യാൻ സാധിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ സഭയെന്തും മുന്നോട്ടുവന്നു് പ്രവർത്തിക്കയും ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷപ്രചരണത്തിനുവേണ്ട സർവ്വപ്രയത്നങ്ങളും ചെയ്തു് സർവ്വാത്മനാ ഉദ്യമിക്കയും ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതു് പൗരസ്ത്യ കാരോലിക്കാസ്ഥാപനംകൊണ്ടു് ഭാരതഭൂമിക്കുണ്ടാകേണ്ട അനുഗ്രഹമാണ്.

സന്നയാസപിതാവു്, സന്നയാസദർശനം.

യാക്കോബായ, ഓർത്തഡോക്സു്, മാർത്തോമ്മാ, തോഴിയൂർ, സി. എസ്. ഐ. സഭകളെ ആകെ എടുത്തുനോക്കിയാൽ മാർ ഈവാ.നിയോസു് വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ മാത്രമാണ് ഒരു സന്നയാസപിതാവായി നാം കാണുന്നതു്. 1920-ൽ താൻ സ്ഥാപിച്ച ബഥനി സന്നയാസ സമൂഹത്തിലെ പ്രഥമാംഗങ്ങളുടെ സന്നയാസ പ്രതിഷ്ഠാവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ബഥനയാശ്രമങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠാകർമ്മത്തിന്റെ ഗൗരവം ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കി: “സന്നയാസിയെ ഒരു യാഗപശുവിനോടുപമിക്കാം. യാഗപശു നാലു് അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിൽ കൂടി കടന്നു പോകേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി യാഗപശുവിനെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി അതിനെ ദേവാലയത്തിനു പുറത്തു കെട്ടുന്നു. മൂന്നാമതായി യാഗദിവസത്തിൽ ആരാധകൻ വന്നു് അതിന്റെ കഴുത്തു വെട്ടി തോലുരിച്ചു് പല കഷണങ്ങളായി അതിനെ ഖണ്ഡി

ക്കുകയും അതിൽനിന്നും ചീത്തഭാഗങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും രക്തം ഒരു പ്രത്യേക പാത്രത്തിലാക്കി ആചാര്യനെ ഏല്പിക്കുകയും മാംസവും രക്തവും ദേവാലയത്തിലുള്ള യാഗപീഠത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. നാലാമതായി ആചാര്യൻ മാംസക്കഷണങ്ങളെ യാഗപീഠത്തിൽ വെച്ചു ഹോമിക്കുകയും രക്തത്തെ പീഠത്തിൻമേൽ ഒഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“യഹൂദന്മാർക്കു പല യാഗങ്ങളുള്ളതിൽ അതിശ്രേഷ്ഠമായതു സർപ്പാഗ ഹോമയാഗമത്രേ. മറ്റുള്ള യാഗങ്ങളിൽ ആരാധകനും മറ്റും ചില ഓഹരികളുണ്ട്. ഒരു ഭാഗം മാത്രമെ യാഗപീഠത്തിൽവെച്ചു ഹോമിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ സർപ്പാഗ ഹോമയാഗമെന്നതു അങ്ങനെയല്ല. എല്ലാം ദൈവത്തിനു മാത്രമായി ഹോമിക്കപ്പെടുന്നു. അതത്രേ സന്നയാസം”.

“യാഗപശുവിനു” തുല്യനായ സന്നയാസി സ്വയമേവ വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നു. സ്വയമേവ അയാൾ ദേവാലയത്തിന്റെ പരിസരപ്രദേശമെന്നു പറയപ്പെടാവുന്ന ആശ്രമത്തിലേക്കു വന്നുചേരുന്നു. അവിടെ അയാൾ യാഗദിവസത്തെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു ദിവസംതോറും തന്റെ മാലിന്യങ്ങളെയെല്ലാം കണ്ണനീരിൽ കഴുകിക്കൊണ്ടു താമസിക്കുന്നു. യാഗദിവസത്തിൽ സന്നയാസി ദൈവാലയത്തിന്റെ വാതുക്കൽവെച്ചു കണ്ഠചേദം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. അയാളുടെ കഴുത്തിനെ അയാൾ തന്നെ ചേർത്തിട്ടു കളയുന്നു. വെട്ടുകത്തി പ്രതരായങ്ങളത്രേ. അനന്തരം ആചാര്യനാകുന്ന ധർമ്മാലയക്ഷൻ അയാൾ തന്നെത്തന്നെ എല്പിക്കുകയും ധർമ്മാലയക്ഷൻ അയാളെ ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിച്ചു ദൈവനാമത്തിൽ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സന്നയാസിയുടെ തോൽ ഉരിയപ്പെടണം; ദേഹം പലപല കഷണങ്ങളായി ഖണ്ഡിക്കപ്പെടണം. അതിൽ ചീത്തയാകുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അറുത്തുനീക്കണം. പ്രതാനുഷ്ഠാന നിർവ്വഹണങ്ങളാൽ മാത്രം ഓൾ പരിപൂർണ്ണ

സന്നയാസിയായിത്തീരുന്നില്ല. സന്നയാസി യാഗപീഠത്തിൽ കിടന്നു ഹോമിക്കപ്പെടുകതന്നെ വേണം. അയാൾ യേശുവിനെ ശിഹിയോടൊപ്പം യാഗപീഠത്തിൽകിടന്നു ആയുഷ്കര്യം ഈ യാഗം അർപ്പിക്കുന്നു.

താൻ തുടങ്ങുന്ന സന്നയാസ സംഘത്തിന്റെ നാമം സന്നയാസവസ്ത്രം, സ്ഥലം, സ്വഭാവം, ലക്ഷ്യം തുടങ്ങി സമ്യകമായ ഒരു ദർശനധാരയുടെ പരിണതഫലമായി ആവിർഭവിച്ച അത്യപൂർവ്വസവിശേഷതകളുടെ സമ്മേളനമായിരുന്നു ബഥനിയും ബഥനീപ്രസ്ഥാനവും. സന്നയാസജീവിതത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളോരോന്നും തപോധനനം പുണ്യശ്ലോകനുമായ മാർ ഈവാന്റിയോസ് വലിയ ക്രൈസ്തോലീത്താർക്കിദീംഖദീംഖമായ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആത്മാർത്ഥമായ ആലോചനയുടെയും ഫലമായി നിശ്ചയിക്കുകയും തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

“ധീരതയും ക്രാന്തദർശിത്വവും ഒഴിയാതെമിച്ചിണങ്ങിയ ഒരു മനുഷ്യൻ. മാതേന്താമ്മാക്കാരനായ ഞാൻ മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനിയെ കാണുന്നതു് വേറെ ഒരു തിരുമേനി ആയിട്ടില്ല. എന്റെ തിരുമേനി ആയിട്ടാണ്. അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ എല്ലാം, നേടിയിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ എല്ലാം എന്റെ സഭയുടെ മനോഹരങ്ങൾ ആയി ഞാൻ കാണുകയാണ്”.

—വി. സി. വറുഗീസ്, കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി റൈസു് ചാൻസിലർ.

മാർ ഈവാനിയോസ്യ് എന്റെ സ്മരണകളിൽ

—മഹാകവിപുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ

ഞങ്ങളുടെകുടുംബാംഗം എന്ന നിലയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനി ആയിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ്യ്. എന്റെ അമ്മയുടെ ഭവനം തിരുമേനിയുടെ ഭവനത്തിനു സമീപമായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മയുടെ കുടുംബവും തിരുമേനിയുടെ കുടുംബവും വളരെ അടുത്ത ബന്ധത്തിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്നതായിരുന്നു. മാത്രമല്ല എന്റെ വന്ദ്യതാതാവ് കൊച്ചുകീവറിച്ചനും ഒരു കുടുംബത്തിലെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരെപ്പോലെ ഈ മണ്ണിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവരാണ്. ആ സ്തുരണ എന്നെ രോഗാഞ്ചവജ്ജിതനാക്കുകയാണ്. ഞങ്ങൾ പുത്തൻകാവിലേക്കു താമസം മാറ്റിയതിനുശേഷം, മാർ ഈവാനിയോസ്യ് തിരുമേനി സന്നദ്ധസഹായത്തോടെ. മേല്പട്ടക്കാരസ്ഥാനത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടതിനുശേഷവും തിരുമേനി പുത്തൻ കാവിൽ വരികയും എന്റെ വീട്ടിൽ വന്ന് അമ്മയെ സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. എന്റെ പിതാവിനെ 'മാത്തൻ' എന്നാണ് തിരുമേനി വിളിക്കാറുള്ളത്. വളരെയധികം സ്നേഹത്തോടുകൂടിയുള്ള ഒരു സംബോധന ആയിരുന്നു അത്. അമ്മയെ 'മറിയമ്മ' എന്നാണ് പിതാവു സംബോധന ചെയ്യാറുള്ളത്. കേവലം ശൈശവം, പുരോഹിതൻ, തിരുമേനി എന്നുള്ള നിലയിലല്ല കുടുംബത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കേറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു പിതൃസഹോദരൻ എന്നുള്ള നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചുപോകുന്നത്.

എന്റെ പിതാവിനെയും മാതാവിനെയും അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്ന ആ ശബ്ദം എന്റെ ചെവികളിൽ ഇപ്പോൾ മുഴങ്ങ

ന്നു. അത്ര സ്നേഹസമ്പന്നമായ രീതിയിലുള്ള ബന്ധമായി
 തന്നു തിരുമേനിക്കു് ഞങ്ങളുമായി ഉണ്ടായിരുന്നതു്. തിരു
 മേനി പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു് കൽക്കട്ടയിൽ
 പോയി എം. എ. ബിരുദം നേടിവന്ന സന്ദർഭത്തിൽ എല്ലാ
 വരും എം. എ. അച്ചൻ എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു
 വന്നതു്. കാരണം സുറിയാനിസഭയിൽ ആദ്യമായി ഏറ്റവും
 ഉന്നതമായിട്ടുള്ള ഒരു ബിരുദം സമ്പാദിക്കുന്ന ഏക പുരോ
 ഹിതൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സമു
 ദായം മുഴുവൻ ആദരിക്കുകയും സമുദായത്തിന്റെ ശക്തനായ
 ഒരു വക്താവായി അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തി
 തന്നു. അക്കാലത്തു് സമുദായവഴക്കു് അതിന്റെ മുഖ്യാ
 വസ്ഥയിൽ എത്തിയിരുന്ന കാലഘട്ടമാണു്. ബാവാകക്ഷി
 യും, മെത്രാൻകക്ഷിയും എന്നും പറഞ്ഞു് വളരെയധികം
 കേസുകൾ തുടർച്ചയായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരം. അ
 ന്വേദനയുടെ കീഴിൽ സഭയുടെ ഒരടിമതപുള്ള സഭയായി
 കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് വൈമുഖ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന വട്ടശ്ശേ
 രിൽ മാർ. ദിവാന്നുായോസു് തിരുമേനിഎം.എ. അച്ചനെ
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഉപദേശകനായി അതിലുപരി പുത്ര
 നായി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും,
 ലൗകികനിയമത്തിലും, സഭാ സംബന്ധമായ, കാനോനിക
 വിഷയങ്ങളിലും അഗ്രഗണ്യനായ എം. എ. അച്ചൻ വടശ്ശേ
 രിൽ തിരുമേനിയുടെ വലംകൈയായി, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേ
 നിയുടെ ആത്മാവും ശരീരവും മനസ്സുമായി പഴയ സെമി
 നാരിയിലും M.D. സെമിനാരിയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടി
 രുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു അവസരത്തിലാണു് എന്റെ പി
 താവു് അതിപ്രശസ്തമായ പുത്തൻ കാവു് സെന്റ്. ജേരീസു്
 യാക്കോബായ പള്ളിയുടെ ഏറ്റവും ശക്തനായ ഒരു ഭരണക
 ത്താവായി 17 വർഷം പള്ളിയുടെ ഭരണം നിർവ്വഹിച്ചിര

നതും. ഈ അവസരത്തിലാണ് എം. എ. അച്ചൻ, മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കയർത്തപ്പെട്ടതും. പലപ്പോഴും പിതാവുപുത്തൻകാവിൽ വരികയും, എന്റെ പിതാവുമായി പള്ളിയുടെ ഭരണകാര്യങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുകയും, എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ മുതിരുകയും ചെയ്ത അനേകം സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ പലതരത്തിലുള്ള ബന്ധങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയാണ്.

സഭയുടെ ഈ മലീമസമായ കലഹകലാപ സംഘടനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു്, സഭയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള അവ്യക്തമായ നില കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു് ഒരു പുതിയ രംഗത്തേക്കു തിരുമേനി പ്രവേശിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി കൽക്കട്ടയിലെ ജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായി വിശ്വഭാരതി സന്ദർശിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, ട്രാൻസിന്റെ ഗിതാജ്ഞലി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിജയപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി, ഒരു പുതിയ ജീവിതപാത അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഒരു പരമ സന്നയാസി ആയി. കിഴക്കൻ പ്രദേശത്തു് ശബരിമലയുടെ ഓരങ്ങളിൽ ശബരിമലപോലെതന്നെ പരിശുദ്ധമായ ഒരു മലയിൽ, ആകാശഭേരിയായ വൃക്ഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരു മലയിൽ ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു്, ശരീരത്തേയും മനസ്സിനേയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന, ശരീരം നിസ്സാരമായ പരിഗണിക്കുന്ന ഒരു പരമ സന്നയാസി യായി തീർന്നു.

സാധാരണക്കാർക്കു് പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു രംഗമാണു് സന്നയാസം. സന്നയാസം എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണു്? ഒരു വലിയ മേൽപ്പട്ടക്കാരൻ സഭയുടെ ഭരണം കൈയ്യടക്കാൻ ശക്തനായ, സഭയുടെ ഏറ്റവും പരമോന്നതമായ സ്ഥാനത്തേക്കു നിദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തിരുമേനി, സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായി വിജനമായ ഒരു സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്തു്

ആ സ്ഥലത്തു പരമ സന്നയാസിയായി പരമഹംസനായി ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്നതു് ഒരു ചെറിയ കാര്യം അല്ല. സന്നയാസത്തെപറ്റി വലിയ പ്രതീക്ഷകൾ ഉണ്ടു്. സാധാരണക്കാർക്കു് പ്രാപിക്കാവുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം അല്ല സന്നയാസം. പഴയ സന്നയാസിമാർ ഭാരതീയരായിട്ടുള്ള സന്നയാസിമാർ ഉണ്ടു്. അവരുടെ ജീവിതരീതികളെപറ്റി ഒക്കെ നമുക്കറിയാം. ആരും കാണാതെ ലോകത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്നു് മനുഷ്യനു കഴിയും. പുലിയുടെ വായ് കെട്ടാൻ കഴിയും. മറ്റൊരാൾ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയും. വെള്ളത്തിൽകൂടി നടക്കാം തീയിൽ ഇരിക്കാം, വിഷദ്രാവകം പേണമെങ്കിൽ കുടിക്കാം. എങ്കിലും ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിക്കുക എന്നതു് അസാധാരണമായ ഒരു കാര്യമാണു്. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്നു് ആർക്കും കഴിയുകയില്ല. നമ്മുടെ മനസ്സു് ലൗകികമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുപ്പു് വിവിധങ്ങൾ ആയ പാപമലിമസമായ തെരുവീഥിയിൽകൂടിയും, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽകൂടിയും, നമുക്കു കണ്ടാൽ വെറുപ്പുതോന്നുന്ന കേട്ടാൽ ദുസ്സഹവ്യമായ രംഗങ്ങളിൽ കൂടി കടന്നു പോകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ആർക്കു സാധിക്കും? ആത്മാവിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് മനുഷ്യനു സാധ്യമായ ഒരു കാര്യമാണു്. സന്നയാസം അത്ര ചെറിയ കാര്യം ഒന്നും അല്ല. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുക ചെറിയ കാര്യമാണോ?

ഒരിക്കൽ ഒരു സന്നയാസി പ്രാർത്ഥിച്ചു “ഭഗവാനേ ഈ ലോകത്തിൽ കീടന്നു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഏനിസ്തു് ഇനിയും സാധിക്കുകയില്ല. ആരോടൊക്കെ ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യണം. ഏതെല്ലാം വിഷയങ്ങളെ അസ്തീദാക്കി യുദ്ധം ചെയ്യണം. ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചു” അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഏനിക്കിനിയും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല. ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചു ഞാൻ അനുഭവിച്ചതെല്ലാം മതി. എന്റെ

ഉടലിനേയും, ഉയിരിനേയും, ആവിയേയും, നീ എടുത്തുകൊണ്ടു നിന്റെ ഉടലിനെയും, ഉയിരിനേയും, ആവിയേയും ഈ മകന്മാരേണമെന്നു്. അതെ ലൗകികമായ, മാംസളമായ ശരീരത്തെയും, മാംസളങ്ങളായ നയനങ്ങളേയും, മാംസമായ നാവീനേയും പരിത്യജിച്ചു്, ദൈവത്തിന്റെ ശരീരത്തേയും, ആത്മാവിനേയും, മനസ്സിനേയും സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യക്തികളെ തപോവൃത്തി നടത്തി കൊണ്ടു പോവുകാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണു ഭാരതത്തിലെ, യോഗൈക നിരതന്മാർ, ധ്യാനനിരതായിരുന്നിട്ടു്, ലൗകികസുഖങ്ങളിൽ ആഗ്രഹം ഇല്ലാത്ത പരായട്ടു് ജീവിച്ചതു്. അവരുടെ സമ്പാദ്യം ത്യാഗമാണു്. അവർ കൂടിയിൽ താമസിക്കുകയാണു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുപിന്തയിലേക്കു് പിതാവിന്റെ മനസ്സു കടന്നു ചെന്നതുകൊണ്ടാണു് ഒരു സന്നയാസീയായി ക്രൈസ്തവ സന്നയാസീയായി ജീവിച്ചതു്. ക്രിസ്തു സർവ്വസംഗ പരിത്യാഗിയായി ഏതുതരത്തിൽ ജീവിച്ചുവോ ആതേ ജീവിതംതന്നെ കൈവരിക്കുന്നതിനു്, ഒരു മലയിൽ പോയി വനാന്തരത്തിൽ ഒരാശ്രമംകെട്ടി അവിടെ താമസിച്ചു്.

സന്നയാസ ക്രമം ആരംഭിച്ചു. ജീവിച്ച കാലയളവിൽ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്നിടത്തു വരികയും ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു് എന്റെ പിതാവിനെയും, മാതാവിനേയും കണ്ടു് കുശലപ്രശ്നം നടത്തുകയുമുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവവിശ്വാസിയായ എന്റെ ഭാര്യ ദിവസവും 5 നേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു വളർന്ന എന്റെ ഭാര്യ ഗർഭിണിയായി തിരുവല്ലായിലാണു് താമസിച്ചിരുന്നതു്. ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി തിരുവല്ലയിൽ ബഹുനിയോഗത്തിൽ താമസിക്കുന്ന അവസരമാണതു്. തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം എന്റെ ഭാര്യ 10 ദിവസം തുടർച്ചയായി പള്ളിയിൽ താമസിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചതിന്റെ ഫലമായി സുഖമായ രീതിയിൽ

പ്രസവകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതായി എന്റെ ഭാര്യ പലപ്പോഴും പറയും. ഇന്ന് മലയാള മനോരമ വീക്കിലിയുടെ ചിഫ് എഡിറ്റർ ആയ K.M. തരകൻ, ഗർഭസ്ഥനായിരുന്നപ്പോഴാണ് എന്റെ ഭാര്യ തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു സുഖമായ പ്രസവത്തിനുവേണ്ടി ബഥനിപള്ളിൽ 10 ദിവസം വൃതാനുഷ്ഠാനം നടത്തിയത്.

തിരുമേനി ബഥനി ആശ്രമത്തിൽ ആയിരുന്ന കാലത്തു് ഞങ്ങൾ പുത്തൻകാവിൽനിന്നും സ്നേഹിതരോടുകൂടികഷ്ടാനുഭവാഴ്ചയിൽ ബഥനി ആശ്രമത്തിൽപോയി താമസിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ മക്കളെ പോലെ ഞങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന പരമപരിശുദ്ധരായ സന്ന്യാസിമാരുടെ ദീപ്തനാളത്തെ തപസ്സിനുശേഷം, ദീപ്തനാളത്തെ ഏകാന്തമായ ധ്യാനത്തിനുശേഷം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു് വക്ത്രത്തിൽ കൂടി ഒഴുകിവന്ന വാക്കുകൾ ആണു്. ഒരിക്കൽ പത്മല സെമിനാരിയിലെ പുനന്തസ്സ് റമ്പാച്ചൻ, പിന്നീടു് കാതോലിക്കാബാവാ ആയ തിരുമേനി, പണിക്കരച്ചൻ ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തതായി ചില രേഖകളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അതു സത്യവുമാണു്. ഒരു പ്രാർത്ഥനാഗ്രന്ഥം. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “അച്ചൻ ഈ പുസ്തകം എപ്പോഴും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അനേകരെ ഭക്തരാക്കിത്തീർത്ത ഒരു പുസ്തകമാണിതു്. ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിലെ അൻമായരേയും വൈദികശ്രേഷ്ഠരേയും പരമഭക്തരാക്കിത്തീർത്ത പ്രാർത്ഥനകൾ അടങ്ങിയ ഒരു പുസ്തകമാണിതു്”. ഈ പ്രാർത്ഥനകൾ രാത്രിയുടെ മദ്ധ്യയാമങ്ങളിൽ ആരും അറിയാതെ പണിക്കരച്ചൻ പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ പരമസന്ന്യാസികളായ മാർ അപ്രേമിന്റെയും, മാർ യാക്കോബിന്റെയും പ്രാർത്ഥനകൾ ആയിരുന്നു അതു്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും താണ നിലയിലുള്ള അവസ്ഥയിൽ ന്ന

ന്നു് ഉയന്നുയന്നു് കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ എത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനകളാണതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ആണു് തിരുമേനി ചൊല്ലിയിരുന്നതു്.

പരമ വിശുദ്ധരുടെതായ ഈ പ്രാർത്ഥനകൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നമ്മിൽ പലരും പല ചിന്തകളോടുകൂടിയായിട്ടുണ്ടു്. നാം പ്രാർത്ഥന കാണാതെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്; പക്ഷേ നാം ഇവ ഉച്ചരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയവും ഈ പ്രാർത്ഥനകളുമായി ബന്ധം ഇല്ല. നമുക്കു് പ്രാർത്ഥനാവേളകളിൽ ഏകാഗ്രതയില്ല. എന്നാൽ പരമ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകളോടു് താതാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ പിതാവു് ആ ഭക്തരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു കടക്കുകയാണു്. ഇതാണു് ഈവാനിയോസു് തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത. ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായിട്ടില്ല, മാർ അപ്രേമം, മാർ യാക്കോബും അതുപോലെ പരമ വിശുദ്ധരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ അവർ തന്നെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്ന ബോധ്യത്തോടുകൂടി, അവരായി രൂപം പ്രാപിച്ചു് ഐക്യം പ്രാപിച്ചു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു അതാണു് മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥന ഇന്നു് ഇപ്രകാരം എത്രപേർക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ കഴിയുമെന്നെന്നിക്കറിയില്ല.

ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നല്ല, മറിച്ചു് പ്രാർത്ഥനകളുടെ ആശയമെന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി ആ പ്രാർത്ഥനയിലേക്കു് ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി കടക്കുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈവാനിയോസു് തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥനയും കുർബ്ബാനയിലും സാക്ഷാൽ ഹൃദയങ്ങൾ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെ കയററിയിട്ടു് ദൈവത്തിൽ എത്തിചേരുന്ന ഒരനുഭവം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേ

ഹരത്തിന്റെ കർണ്ണാനയിൽ ആരും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നോക്കുകയില്ല പരമ നിശബ്ദതയാണവിടെ. ഞങ്ങൾ ബഥനി ആശ്രമത്തിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ തിരുമേനിയുടെ പ്രാത്ഥനകളിൽ പരമ നിശബ്ദതയോടെ ഏകാഗ്രതയോടെ പങ്കുപറ്റുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ പ്രാത്ഥന തുടങ്ങിയാൽ അവിടെയെല്ലാം പരമനിശബ്ദതയാണ്. ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച പ്രഭാതം മുതൽ ക്രൂശാരോഹണവും നമ്മുടെ കത്താവിന്റെ കബറടക്കവുംവരെയുള്ള ശുശ്രൂഷകൾ ആയിരമായിരം ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചും കണ്ണനീരാൽ കുളിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ശുശ്രൂഷകൾ അക്രൈസ്തവരെ ക്രൈസ്തവരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ആരാധനാ സംബ്രദായത്തിന്റെ പാവനരീതി എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന ശുശ്രൂഷകളായിരുന്നു അത്. അതുപോലെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചകൾ വേണ്ട രീതിയിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് അപ്രകാരം ശരിയായ രീതിയിൽ പിന്നീട് ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. കത്താവു ഗോശുൽത്താ മലയിൽ ഭാരമേറിയ കുരിശും വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നയാത്ര, ആ യാത്രയുടെ ഇടയിൽ ജറുസലേം പുത്രിമാരെ എന്നു വിളിക്കുന്ന ആ വിളി മാർ ഇസവാനിയോസ് തിരുമേനി ആശ്രമവെള്ളിയുടെ ചുറ്റും കുരിശും വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യാത്രയുടെ ഇടയിൽ വിളിക്കുമ്പോൾ ആയിരമായിരം ആളുകൾ കണ്ണനീർ പൊഴിക്കുകയാണ്. അവരുടെ ശബ്ദം ആ കാശത്തു് എത്തിച്ചേരത്തക്കവണ്ണമുള്ളതായിരുന്നു. ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി കത്താവിന്റെ കുരിശു് കത്താവു് ഏതു ചിന്തയോടുകൂടി വഹിച്ചുവോ അതേ ചിന്തയോടുകൂടി വഹിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു പുരോഹിതനും ഇന്ന് ആ രീതിയിൽ കുരിശു ചുമക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ക്രിസ്തു ഗോ

ഗുൽത്താമലയിലേക്ക് ആയിരമായിരം അടികൾവെച്ചു രക്ഷ
 ന്തിൽ കുളിച്ചു ഓരോ അടിയിലും അടിയേറു മുൻപോട്ടു
 പോകുന്ന രംഗം തിരുമേനിയുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഞാൻ ദൾ
 ക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ ശുശ്രൂഷ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ അതാതു
 വൃക്ഷചുവടുകളിൽ പോയി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നാണു നീബ
 ഡന. അവിടെ ആരും സംസാരിക്കാറില്ല; അവിടെ കൂടിയി
 രിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ മുഴുവൻ ഗോഗുൽത്താമലയിലും കുരിശി
 ന്റെ ചുവട്ടിലുമാണെന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണമു
 ള്ള പ്രാർത്ഥനകളും അന്തരീക്ഷവും ആയിരുന്നു. ഈ അനുഭ
 വങ്ങൾ ഇപ്പോഴും എന്റെ സ്്മരണകളിലൂടെ ഒരനുഭവം
 ആയി കടന്നുപോകുന്നു. ഈ ശുശ്രൂഷകൾ എല്ലാം കഴി
 ഞ്ഞു എല്ലാപതം കപ്പയും കണ്ടതിയും നിലത്തുകഴികഴിച്ചു
 തേക്കിലയിൽ കഴിച്ചതിനുശേഷം പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. അ
 താണ് സാക്ഷാൽ കഷ്ടാനുഭവാഴ്ച.

അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനിയെ സഭയുടെ അതീഭയങ്കരമായ
 ദുർവ്വചമായ, അനന്തമായ കേന്ദ്രങ്ങൾ ദുഃഖിതനാക്കി. യാ
 തൊരു തരത്തിലും, ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഈ കേ
 സ് അവസാനിക്കുമോ എന്നു സംശയം; സംശയം അല്ല, ദുഃഖ
 വിശ്വാസം തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഏകാഗ്രമായി ദൈവ
 രാധാന നടത്താൻ കഴിയാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതി കർബ്ബാന ന
 ടക്കമ്പോൾതന്നെ കലാപങ്ങൾ! ഇത്തരത്തിലുള്ള നിരവധി
 സംഭവങ്ങൾ തിരുമേനിയെ വളരെയധികം വേദനിപ്പിച്ചി
 രുന്നു. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാൻ കഴിയാതെ വളരെ ദിവ
 സം ആലോചിച്ചു രാത്രിയും പകലും വളരെ തീവ്രമായി
 വേദന അനുഭവിക്കുന്ന കാലം. മാനസികമായ വേദന. ഹാം
 ലെറ്റിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ. "to be or not to be"- ജീ
 വിക്കണമോ, മരിക്കണമോ?" എന്നുള്ള ചിന്ത! സഭയുടെ സ
 മാധാനത്തിനുവേണ്ടി പരമശാന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ദൈ
 വപുമായി സമ്പർക്കത്തിലേപ്പെട്ടുന്നതിനു രാത്രികാലങ്ങളിൽ

കർത്താവു പ്രാർത്ഥിച്ചതുപോലെ വളരെയധികം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദൈവം സഭയെ സഹായാനുഭൂതനായില്ല. സഭയിൽ സമാധാനം സംജാതമായില്ല. ഈ അവസരത്തിലാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ സകല വിശ്വാസങ്ങളും അണുപോലും കോട്ടംതട്ടാതെ കാത്തുപരിപാലിക്കണം എന്ന നിർബന്ധത്തോടുകൂടി തീരുമനസ്സുകൊണ്ട് കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചത്.

അക്കാലത്തു കത്തോലിക്കാസഭയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭക്തിയുടെ സഭയെന്നല്ല ആഡംബരത്തിന്റെ സഭയെന്നാണർത്ഥം. സാമ്പത്തികമായി പരമോന്നത സ്ഥാനത്തെത്തിയിരിക്കുന്ന സഭ. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്ന സഭ. ഇപ്രകാരം കത്തോലിക്കാസഭയെപ്പറ്റി ഒരു ധാരണ മറ്റു സഭാംഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ത്യാഗസമ്പുണ്ണമായ ഒരു സഭയല്ല കത്തോലിക്കാസഭയെന്നും, വിശ്വവ്യാപകമായ ഒരു സഭയിൽ അതിന്റെ പരമോന്നതസ്ഥാനത്തു പാപ്പാതിരുമനസ്സുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സഭയിലാണ് തിരുമേനി ചെന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള ഒരു ചിന്താഗതി, ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ പെട്ടവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ തിരുമേനിയെ അടുത്തു പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമേ, തിരുമനയെ വേദനയുടെ ഫലമായിട്ടു സപീകരിച്ച ഒരു വസതി ഒരു സമ്പ്രദായമാണിതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു കടുംബംപോലെ നിന്ന ഞങ്ങൾക്കു ഇതുവളരെ ഹൃദയവേദനയുണ്ടാക്കി. വളരെ വേദനയോടുകൂടിയാണ് ആ രാത്രിയും പകലും ഞങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്.

ഈ അവസരത്തിൽ, ശതാബ്ദിആചരണാവസരത്തിൽ ദൈവം തമ്പുരാന്റെ അതിവിശാലമായ മുററത്തു വളർന്നു നില്ക്കുന്ന ഫലംതരുന്ന ഫലസമ്പുണ്ണങ്ങളായ മൂന്തിരി ചെടി

കളെപ്പോലെ മനുഷ്യസമൂഹം ഒന്നിക്കുന്നതിന് അങ്ങനെ ഒരു ഏകലോക വ്യവസ്ഥിതി ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. മാനുഷികമായ വൈകല്യങ്ങൾ പ്രാപിച്ചു, സഭ ചിതറിവിതറി, കാനോനും, സഭയുടെ പ്രമാണങ്ങളും പാക്യങ്ങളും യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത അക്രൈസ്തവർ ഇരിക്കുന്ന കോടതികളുടെ ബന്ധുകളിൽ കോടതികളുടെ സിംഹാസനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പരിതസ്ഥിതിയോടു യോജിക്കുന്നതിന് വളരെ പ്രയാസം ആണ്. എങ്കിലും ലോകം ആ രീതിയിൽതന്നെ മുൻപോട്ടു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു വലിയ പ്രാർത്ഥന, ഹൃദയദ്രവീകരണമായ പ്രാർത്ഥന, കണ്ണിരോടുകൂടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന, സർവ്വസമുദായങ്ങളും ഒരുമിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനാഘോഷമാണിനാവശ്യം. ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തെ ആത്മീകമായിട്ടുള്ള കലഹകലാപങ്ങളിൽനിന്നു മാറ്റി, ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു തിരിയ്ക്കുക വേണ്ടി ഒരു റായന സമ്പ്രദായവും, ഗാനസമ്പ്രദായവും, ശുശ്രൂഷാസമ്പ്രദായവും ക്രൈസ്തവജനതയ്ക്കുണ്ടാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുകയാണ്. ബഥനിസന്യസ സമൂഹം, പരിപൂർണ്ണമായ ത്യാഗം, മാനസികമായ എല്ലാ ശക്തികളേയും നിയന്ത്രിക്കുക വേണ്ടി, ദൈവശക്തിയോടുകൂടിയ, ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിച്ചു വളർത്തിയെടുത്ത തിരുമേനിയുടെ ദീർഘചിക്ഷണത്തെ എത്രകണ്ടു പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാവുകയില്ല. എന്റെ പിതൃസദശ്യനായ, എന്റെ പിതാവായി ഞാൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആ തിരുമേനിയുടെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി നേരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തെ പിൻതുടരാനുള്ള ശക്തി മലങ്കരസഭാ മക്കൾക്കുണ്ടാവട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.

ഹിന്ദു സന്നയാസധർമ്മം

—സപാമിജൈത്രാനന്ദ

വൈദിക കാലം മുതൽ ഹിന്ദു സമുദായത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നതാണ് സന്നയാസവൃത്തി. സന്നയാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ജനനമരണമാകുന്ന സംസാരത്തിൽനിന്നും മോചനം നേടുക എന്നതു തന്നെ. മോചനം അല്ലെങ്കിൽ മോക്ഷം നേടുന്നതിനു് പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗവും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും വേദപുരാണാദികളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ നിദ്ദേശിക്കുന്നത് വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങളാകുന്നു; അതായതു് ബ്രഹ്മചര്യം, ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്നയാസം എന്നിങ്ങനെ നാലു് ആശ്രമങ്ങളിൽകൂടിയുള്ള ജീവിത ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ. നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം ലൗകികവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തനായി ആത്മീയോൽക്കർഷ്ണത്തിനായി മാത്രം ജീവിക്കുകയാകുന്നു. ഈ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യം ഈ ശ്വപരസാക്ഷാത്ക്കാരം സിദ്ധിക്കുക മാത്രമാണെന്നു കാണാം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തി മാർഗ്ഗമാണു് എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും അനുഷ്ഠിക്കാവുന്ന എളുപ്പമാർഗ്ഗം. ബ്രഹ്മചര്യശ്രമക്കാലത്തു തന്നെ നേരിട്ടു് തുടച്ചയായി സന്നയാസത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് വേദവിധിയുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള സന്നയാസജീവിതത്തിനു് നിത്യാനിത്യ വസ്തുവിവേകം, ഇഹാമുത്രാതമഭോഗവിരാഗ്, ശമം, ദമം, ഉപരതി, തിതിക്ഷ, ശ്രദ്ധ, സമാധാനം, മുമുക്ഷുതപം എന്നീ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. ഈ മഹത്ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ഇനി ചിന്തിക്കാം.

നിത്യാനിത്യ വസ്തുവിവേകം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ നാം നിത്യമായതിനേയും അനിത്യമായതിനേയും വേർതിരിച്ചറിയുന്നു. ഇഹാമൃതാത്മ ഫലഭോഗം എന്നാൽ ഇഹലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും ലഭിക്കാവുന്ന സുഖഭോഗങ്ങളെ ക്ഷണികങ്ങളെന്നു കണ്ടു പരിത്യജിക്കുക എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ശമദമാദി ഗുണങ്ങൾ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളേയും ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളേയും നിയന്ത്രണാധീനമാക്കി നിരന്തരം സാധനചെയ്തു മോക്ഷസിദ്ധി ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു.

ശമദം. മനോവികാരങ്ങളെ ബഹിർമുഖമാകാതെ നിയന്ത്രിക്കലാണ്.

ദമം. കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളെ സിന്ധന്ത്രിക്കൽ.

ഉപരതി. ഞാനെന്നും എന്റേതെന്നും ഉള്ള വിചാരമില്ലായ്മ.

തിതിക്ഷ്ഠി: സഹനശക്തി.

സമാധാനം. ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടാനുള്ള ധൈര്യം.

ശ്രദ്ധ. ഭക്തിവിശ്വാസം.

മുക്തിശ്രദ്ധം. മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനവും പുനർജന്മമില്ലായ്മയും.

‘ഏകം ഏവം അഭിപ്രീയം’ അതായതു് ഒന്നുമാത്രം; രണ്ടില്ല. ജീവാത്മാ പരമാത്മാക്കൈക്യം സമുദ്രജലവും അലമാലകളും പോലെയാണ്. പശ്യാത്തലം ജലംതന്നെ. തിരമാലകൾ നാമരൂപങ്ങളും.

ലൗകിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ വിരക്തി വരികയാണെങ്കിൽ ഏതാശ്രമ ധർമ്മത്തിൽനിന്നും സന്നയാസത്തിലേക്കു് വ

രാവുന്നതാണ്. പുരാതന കാലങ്ങളിൽ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യദശകങ്ങളാണ് സന്യാസത്തിന് സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. പുത്രൻ, അത്ഥം, ലോകസുഖം ഇത്യാദികളെ വെടിഞ്ഞു് സന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നു എന്ന് ബൃഹദാരണ്യ ഉപനിഷത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

ഹിന്ദുധർമ്മം സാമൂഹ്യ ചൂതലകളിലും, ആദ്ധ്യാത്മിക പുരോഗതിയിലും ക്രമീകൃതമായ കാഴ്ചപ്പാടോടു കൂടിയതാണ്. അതിന്റെ ചട്ടങ്ങളു് വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങളിൽ അടിയുറച്ചതുമാണ്. ഗൃഹധർമ്മവും സാമൂഹ്യധർമ്മങ്ങളും നിവൃ്ഹിക്കുന്നതാണ് വർണ്ണധർമ്മം. ആദ്ധ്യാത്മിക സാധനകളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു് ജീവിതം നയിക്കുമ്പോൾ ആശ്രമധർമ്മമാകുന്നു. ഒരു മനുഷ്യജീവിതം നൂറുവർഷമാണെന്ന് കരുതുക. അതിൽ ആദ്യത്തെ കാൽ ഭാഗം ഗൃതവിൽനിന്നും അടിയുറച്ചു ജ്ഞാനം നേടാനുള്ളതാണ്. ഈ സമയത്തു് അച്ചടക്കവും അനുസരണയുമുള്ള ജീവിതം നയിച്ചു് ഗൃതവിനെ സേവിക്കുകയും വേണം. ഗൃത എന്നുദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ നിലയല്ല. മോക്ഷമാഗ്ഗ്തിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്ന ഗൃതവിനെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആത്മീയവും ലൗകികവും ആയ വിദ്യ ഗ്രഹിച്ചശേഷം ഗൃഹത്തിലെത്തുന്ന ബൃഹചാരി വിവാഹിതനായി ഗൃഹസ്വാശ്രമിയാകുന്നു. ഭാര്യ പുത്രാദികളോടുള്ള കടുപ്പാടുകൾ നിർവ്വഹിച്ചശേഷം ഏതാണ്ടൻപതോടുത്തു് വാനപ്രസ്ഥത്തിലേയ്ക്കു മാറുന്നു; അതായതു് ജപധ്യാനാദി-ളിൽ മുഴുകുന്നു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം സർവ്വലൗകിക വ്യവഹാരങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു് പരിശുദ്ധ ഹൃദയനായി സന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നു.

‘കാമധാനം കർമ്മണാമന്യാസം സന്യാസം ഭവയോവി
രൂ-ഭഗവദ്ഗീത പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം രണ്ടാം ശ്ലോകം;

കാമ്യകർമ്മങ്ങളുടെ പരിത്യാഗത്തെ സന്നദ്ധനും എന്ന് പ
ണ്ഡിതന്മാർ അറിയുന്നു. സർവ്വ കർമ്മങ്ങളുടേയും പരിത്യാ
ഗത്തെ ത്യാഗമെന്നു നിപുണന്മാർ പറയുന്നു.

ഹിന്ദുചരം ലൗകിക ജീവിതത്തെ പരിത്യജിക്കണമെ
ന്നുപറയുന്നില്ല. ലൗകികമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിർ
വ്വഹിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഈശ്വര ദർശനം കൈവരിക്കാമെ
ന്നു പറയുന്നുണ്ട്. സന്നദ്ധനാണ് ഏറ്റവും ഉൽക്കൃഷ്ടമായ
ജീവിതദർശനം. പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തെ അനുകരിക്കുന്നവരും നി
വൃത്തിമാർഗ്ഗത്തെ അനുകരിക്കുന്നവരും അതാതു ആശയാ
ദർശനങ്ങൾ നിഷ്കർഷയോടു പിന്തുടർന്നാൽ മോക്ഷപ്രാപ്തി
യാകും.

ഓം തത് സത്.

“പശ്യസെമിനാരിയിലെ അഭ്യസനംകൊണ്ട് പശു
സ്ത്യസഭയിലെയും, സെറാംപൂർ കോളജിലെ അഭ്യസനം കൊ
ണ്ട് പാശ്ചാത്യ സഭകളുടേയും അന്തസ്സത്ത കണ്ടറിഞ്ഞു”
വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹ്യ സഭാരംഗങ്ങളിൽ ദൈവികവും, വി
പ്ലവാത്മകവുമായ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു പുണ്യാത്മാവു.”

—എം. സി. മാണി, സി: എസ്സ്. ഐ. ബിഷപ്പ്

ക്രൈസ്തവ സന്നദ്ധതയുടെ സമഗ്ര ചിത്രണം

— തോമസ് ഐക്കര, സി.എം.ഐ.

വളരെ ധീരനായ ഒരു മനുഷ്യൻ. സഭയെ അഗാധമായി സ്നേഹിച്ച ഒരു മനുഷ്യൻ. ദൈവവുമായി അഗാധമായി ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ. സഭയുടെ ഭാവിയെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് പ്രവാചകരുടേതുപോലെ സഭയ്ക്ക് ഭൗതികം കൊടുക്കുവാനുള്ള, സന്നദ്ധതയുള്ള സ്ഥാപനം കൊടുക്കുവാനുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ. സ്നേഹസ്തുരനാകാനായ ഓർ ഇസ്രായേലിയാസ് തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ വിനീതമായ ഉൾക്കാഴ്ച ഇതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മശതാബ്ദിയോടു അനുബന്ധിച്ചു “സന്നദ്ധതയുടെ സമഗ്ര ചിത്രണം” എന്ന വിഷയം തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് അർത്ഥവത്താണ്; അതുപോലെതന്നെ പ്രസക്തവുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ദീർഘ പീക്ഷണവും ധൈര്യവും, സഭാസ്നേഹവും, സന്നദ്ധതയുടെയും നമ്മിൽ നിറഞ്ഞുള്ള ന്യായം എന്ന് ഞാൻ ആശംസിക്കുകയാണ്; പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്. ക്രൈസ്തവ സന്നദ്ധതയുടെ ചിത്രണം എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഒരു പുത്തൻ ഭാഷ്യം ഒന്നും ഞാൻ അവതരിപ്പിക്കാൻ മുതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും നമുക്കറിയാവുന്ന ചില ചിന്തകൾ, ക്രൈസ്തവ സന്നദ്ധതയുടെ ചിത്രണത്തിന്റെ ചില അടിസ്ഥാന ചിന്തകൾ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുവാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

സന്നദ്ധതയുടെ സിദ്ധിബലമായിട്ടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു സമൂഹമാണ്. ക്രിസ്തുവിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ക്രിസ്തുവിനെ ആധാരമാക്കിയുള്ള സ്നേഹബലമായ സമൂഹം

Achamsmatic Community of love centered on Christ.

ക്രിസ്തുബദ്ധമായിട്ടുള്ള, ക്രിസ്താനുഭവം ആധാരമാക്കിയുള്ള സ്നേഹം ആണ് സന്നയാസ സമൂഹത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പ്. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്നയാസ സമൂഹത്തിന്റെ സജീവ സംപൂർണ്ണ മാതൃക യേശുക്രിസ്തുവാണ്. ആ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്നയാസ പ്രക്രിയയാണ് നമ്മുടെ സന്നയാസപ്രക്രിയയിലേ പടികൾ. എങ്ങനെ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സംപൂർണ്ണസ്നേഹം ഉറങ്ങുകൂടി ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി നമുക്ക് സംലഭ്യമായോ, എങ്ങനെ മനുഷ്യരൂപത്തിലൂടെ നമുക്ക് സംലഭ്യമായോ, എങ്ങനെ ഒരു ക്രിസ്തു ആ വചനം പിതാവായ ദൈവത്തിന് സംപൂർണ്ണമായി സമർപ്പിച്ചുവോ, അതാണ് സന്നയാസികളായ നമ്മുടെ ജീവിതമാതൃക. തന്നെതന്നെ മറന്ന്, സ്നേഹത്തിലൂടെ, സ്നേഹത്താൽ നിറഞ്ഞു എങ്ങനെ യേശുക്രിസ്തു പിതാവിന് സംപൂർണ്ണമായി കാഴ്ചവച്ചുവോ, അതുപോലെ നാമും ഈ ക്രിസ്താനുഭവസ്നേഹത്താൽ നിറഞ്ഞു നമ്മെതന്നെ ദൈവത്തിനായി സംഭാവനചെയ്യുക, കാഴ്ചവയ്ക്കുക, സമർപ്പിക്കുക, ഇതാണ് ക്രിസ്തുവിനെ ആധാരമാക്കിയുള്ള സന്നയാസത്തിന്റെ ആകെ ശുഭം.

കൈസ്സവ സന്നയാസദർശനത്തിന്റെ ആദിമലയാളങ്ങൾ ക്രിസ്തുനാഥൻ തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ സന്നയാസസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ ഒരേ കാരണം ക്രിസ്തുവാണ്. ഈ ക്രിസ്തു പിതാവിന്റെ വചനത്തെ സദാപി ശ്രവിച്ചു, പിതാവിന്റെ ചിത്തത്തെ, സത്തയെ ധ്യാനിച്ചു സ്വയം സ്നേഹത്താൽ നിറഞ്ഞുവോ, സ്നേഹാവതാരമായി മാറിയാ. അതുപോലെ നാമും ഈ പിതാവിന്റെ സ്നേഹമാകുന്ന വചനത്തെ, ക്രിസ്തുവാകുന്ന വചനത്തെ ശ്രവിച്ചു മനനം ചെയ്തു നമ്മുടേതാക്കിത്തീർക്കുക. അങ്ങനെ ശ്രവിച്ചു, സാംശീകരിച്ചു ജീവിതഭാഗമാക്കിത്തീർത്ത വചനത്തെ നമ്മുടെ ജീവിത

ത്തിലൂടെ പ്രവർത്തിവഴി അവതരിപ്പിക്കുക; ഇതാണ് വചന ബലമായ സന്നയാസം. വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്രകാരം വചന ബലമല്ലാത്ത ഒരു സന്നയാസത്തിന് ഇന്ന് അർത്ഥമില്ല.

സന്നയാസത്തിന്റെ സുപ്രധാനവശം പ്രവർത്തിയെ ക്കാൾ കൂടുതൽ നാം ആയിരിക്കുന്നതിലാണ് - *In Being than in Be*. പിതാവിന്റെ വചനത്തെ ക്രിസ്തു സംവഹിച്ചതു പോലെ നാമും ക്രിസ്ത്യാനുഭവസംവാഹകരായി, സദാപിന ഷൈതനെ ഇന്ദ്രവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സഹോദര ങ്ങൾക്ക് സംലഭ്യമാക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനുഭവം, സാധിക്കണമെങ്കിൽ നമുക്ക് ക്രിസ്തുവും ആയി പ്രാർത്ഥനയി ലൂടെ ഗൗരവമായ ക്രൈസ്തീബന്ധം കൂടിയേതീട. സന്നയാസം സഭയുടെ ജീവിതമാക്കി മാറ്റണമെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം അർത്ഥ വത്തായ, ആധികാരികമായ ക്രിസ്ത്യാനുഭവവക്താക്കളായി നാം മാറണം. ചുരുക്കത്തിൽ നമ്മുടെ ക്രൈസ്തവസന്നയാസ ദർശനം അർത്ഥവത്തായിതീരണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ക്രിസ്തു ശി ഷ്യത്വം ആധികാരികവും അർത്ഥവത്തുമായി തീരണം.

സന്നയാസത്തിന് സഭയിൽ ഒരു ദൃശ്യം ഉണ്ട്. സഭ ക ത്താവിന്റെ സ്നേഹം തുടച്ചുയായി സംഘാതമായി സംലഭ്യ മാക്കുന്ന സംവിധാനമാണ്. ക്രിസ്തുസ്നേഹം ഉറഞ്ഞുകൂടി വന്ന കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ കൂറെകൂടി ജീവിക്കുന്ന സമൂഹ മാണ് സന്നയാസസമൂഹം. എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനിയും ക്രിസ്തുശി ഷ്യരാണെങ്കിൽ ഓരോ സന്നയാസിയും കുറെക്കൂടി ഉദാത്തവും അഗാധവുമായ ശിഷ്യത്തിലേക്ക് (*radical discipleship*) വി ളിക്കപ്പെട്ടവനാണ്. ഈ ശിഷ്യത്വത്തിന് വലിയ ബുദ്ധി മുട്ടുണ്ട്, ധാരാളമായ ത്യാഗം ഉണ്ട്, തപസ്യയുണ്ട്; സമഗ്ര മായ സാധനയുണ്ട്.

പത്രോസിന്റെ ശിഷ്യത്വ സ്വീകരണത്തെപ്പറ്റിയും മത്തായിയുടെ ശിഷ്യത്വ സ്വീകരണത്തെപ്പറ്റിയും നാം വി

ശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ വായിക്കുന്നുണ്ട്. അവരൊക്കെ കത്താവു വിളിക്കുമ്പോൾ, യാതൊരു ശങ്കയും കൂടാതെ വലയും എറിഞ്ഞുപോകുന്ന ആ സുന്ദരമായ ദൃശ്യം ബൈബിളിൽ നാം ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വിളിക്കുവലിയ ഒരു അരക്ഷിതസ്വഭാവം ഉണ്ട്. ഒരു അനിശ്ചിത സ്വഭാവം ഉണ്ട്. കത്താവു ആരാണെന്നു അവർക്കറിയില്ല. തങ്ങളുടെ ഭാവി എന്തെന്നു അവർക്കറിയില്ല. ഇങ്ങനെ തങ്ങളുടെ ഭാവി എന്തെന്നറിയാൻ വയ്യാതെ ഭാവിയിലേക്കു അന്ധമായി ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന ഒരു സംവിധാനം ഒരു കാഴ്ചപ്പാടു അവരുടെ ശിഷ്യത്വസ്വീകരണത്തിൽ നമുക്കു കാണാം. നമ്മുടെയും ശിഷ്യത്വസ്വീകരണത്തിന്റെ ഒരു സൂചന വശമാണിതു്. അന്ധമായി ഗുരുവിനെ അനുധാവനം ചെയ്യുക. ഗുരുവിനെപ്പോലെ ആയി തീരുക. നമ്മുടെ ഭാരതീയചിന്തയിലും വളരെ സുന്ദരമായ ഈ ഗുരുശിഷ്യബന്ധം നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഗുരുവിൽനിന്നും ശിഷ്യൻ എല്ലാം പഠിച്ചു ഗുരുവിനെപോലെ ആയിതീരുന്ന സംവിധാനം. നമുക്കും ക്രിസ്തീയ ശിഷ്യത്വം അത്ഭവത്തായി സ്വീകരിക്കാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു അന്ധമായ, വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത (unconditional surrender) അടിയറവയ്ക്കു ആവശ്യം ആണ്. അതിൽ തീർച്ചയായും അരക്ഷിതാവസ്ഥയും അനിശ്ചിതാവസ്ഥയും ഉണ്ട്. അതിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുക. അതാണ് സന്നയാസിയുടെ വലിപ്പം. എല്ലാം ക്രമീകൃതമായി, സുരക്ഷിതമായി ഇരിക്കുന്നതല്ല; കത്താവിന്റെ ഭാരീഭൃതത്വമുള്ള അരക്ഷിതാവസ്ഥയും അനിശ്ചിതാവസ്ഥയുമാണ് ഉത്തമമായ ശിഷ്യത്വം. തൽഫലമായി ലഭ്യമാകുന്ന സന്തോഷവും സമാധാനവും ശാന്തിയുമാണ് അതിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ; സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക പുണ്യമായി നമ്മുടെ ജീവിതശൈലിയാക്കി മാറ്റാനുള്ള മനോഭാവമാണ് സന്നയാസത്തിന്റെ അന്തസ്സം.

ഇതു സംഭവിക്കേണ്ടതു് തിരുസഭയിലാണ്. കാരണം സന്യാസസഭ തിരുസഭയിലെ ഒരു ഘടകം മാത്രം ആണ്. സഭയുമായി ബന്ധമുള്ളതോളമേ സന്യാസസമൂഹത്തിന് അർത്ഥമുള്ളൂ. നമ്മുടെ പ്രവർത്തിയിലൂടെ നമ്മുടെ സാക്ഷ്യത്തിലൂടെ സഭാപി ദൈവജനത്തിന് നാം സംലഭ്യമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ അസ്തിത്വം ഈ സംലഭ്യമാക്കലിൽ അടിയുറച്ചതായിരിക്കണം. കാരണം സഭയോടുകൂടിയാണ്, സഭയിലാണ് നാം സമൂഹം നടത്തുന്നത്.

സന്യാസസഭ ക്രിസ്തുസ്നേഹത്തിന്റെ സാന്ദ്രതാനുഭവമാണ്. തിരുസഭയിലാണ് വിവിധങ്ങളായ സന്യാസസഭകൾ ഉടലെടുക്കുന്നത് എന്നു നാം കണ്ടു. സഭയിൽ സഭയുടെ ഓരോ പുതിയ രൂപഭാവങ്ങൾക്കും സഭയുടെ അടിത്തറയായി നിന്നിട്ടുള്ളതു് സന്യാസസഭകൾ ആണ്. കാലത്തിന്റെയും സഭയുടേയും ആവശ്യങ്ങൾക്കൊത്തു് എല്ലായ്പ്പോഴും പുതിയ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ വളരെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയ ഒരു കാൽവയ്പ്പായിരുന്നു മാർ ഈവാന്റിയോസ് പിതാവിന്റേതു്. സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് അരൂപിയിൽ പ്രചോദിതമായ വളരെ സവിശേഷമായ ഒരു കാൽവയ്പ്പു്. ഒരു രഹസ്യാനുഭൂതി ഇവിടെ കാണാൻ സാധിക്കും-ദൈവത്തിന്റെ കരം വളരെ ശക്തമായി അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു രഹസ്യാനുഭൂതി. ഈ രഹസ്യാനുഭൂതിയിൽ അരൂപിയുടെ പ്രവർത്തനം ഉണ്ടു്; സഭയുടെ സവിശേഷമായ സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടു്. ഇതുരണ്ടും കൂടി ഒന്നുചേർന്നു് സഭയുടെ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്റെ അനന്തരഫലമാണു് സന്യാസസഭകൾ. ഇങ്ങനെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ വിവിധങ്ങളായ സിദ്ധികളോടുകൂടി വിവിധ സഭകൾ ഉണ്ടു്. ഓരോ സഭയ്ക്കും അതിന്റെ തായ വ്യക്തിത്വം ഉണ്ടു്; ലക്ഷ്യം ഉണ്ടു്. മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ച സഭകൾക്കു് ഒരു വലിയ

പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അതു രണ്ടും ഏതദ്ദേശീയസഭകൾ ആണ്. ഭാരതീയമായ സഭകൾ, ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ കണ്ടെത്തുന്ന സന്ന്യാസസഭകൾ.

നമ്മുടെ ഏതദ്ദേശീയ സ്വഭാവത്തിൽ അല്പംകൂടി അത്ഥവത്തായി ജീവിച്ചുകൊണ്ട് സഭയ്ക്ക് നേതൃത്വം കൊടുക്കുവാൻ എങ്ങനെ സാധിക്കും? ഈ ഏതദ്ദേശീയസ്വഭാവം അല്പംകൂടി ക്രൈസ്തവീകമായി, യാഥാർത്ഥ്യമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഒരു പുതിയ ഭാഷ്യത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുക എന്ന ചിന്ത ഈ അവസരത്തിൽ വളരെ പ്രസക്തമാണ്. അതിന് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ദീപ്തമായ ആ കാഴ്ചപ്പാട് നമ്മെ വളരെയേറെ സഹായിക്കണം.

അരൂപിയുടെ പ്രത്യേക പ്രേരണയാൽ ഉടലെടുക്കുന്ന സന്ന്യാസസഭകളുടെ പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം പ്രവർത്തനം മാത്രം അല്ല. അതിലേറെ വളരെ വ്യക്തമായിട്ടുള്ള സാക്ഷ്യം ആണ്. പ്രവർത്തിയേക്കാൾ കൂടുതലായി നാം ആയിരിക്കുന്നതിലാണ്—നമ്മുടെ ജീവിതസാക്ഷ്യം ഫലമണിയുന്നതു്. നാം ആയിരിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ഒരു ജീവിതശൈലിയ്ക്ക് ജീവിതപ്രമാണത്തിന്റെ വ്യക്തികൾ ആകുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സഭയ്ക്ക്, നമ്മുടെ പുറമെയുള്ളവക്ക് ജീവിതനിയമമായി മാറുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കണം,

ഭാരതീയചിന്ത ഒറ്റവാക്കിൽ സമാഹരിക്കാം Realization—സാക്ഷാത്കാരം, അനുഭൂതിയുമായി അനുബന്ധിച്ച മാത്രമേ ഭാരതീയ ഋഷിമാർ ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ദൈവത്തെ പറ്റി ദൈവാനുഭൂതിയെപ്പറ്റി അവർ വലുതായി ശാസ്ത്രങ്ങളിലൂടെ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. തങ്ങളുടെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലാണ് പ്രധാനമായും അവർ ദൈവത്തെ ദർശിച്ചതു്. സന്ന്യാസപരിശീലനവും, സന്ന്യാസജീവിതവുമൊക്കെ അനുഭൂതിബദ്ധമായിരിക്കണം. സുവിശേഷവും ക്രിസ്തുനാഥനുമൊക്കെ

നമ്മുടെ ജീവിതാനുഭവത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറണം. ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയല്ല, ക്രിസ്തുവിനെ പഠിക്കുക. ക്രിസ്തുവിനെ മനനം ചെയ്യുക. ക്രിസ്തുവിനെ ജീവിത സാരാംശമാക്കി മാറ്റുക. തത്ഫലമായി നാം അറിയാതെതന്നെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാതെ, സുവിശേഷം ജീവിതത്തിലൂടെ നമ്മുടേതായി മാറും. ഫലമണിയാൻ സാക്ഷാത്കാരം നമ്മുടെ സന്നദ്ധസജീവിത ശൈലിയിൽ ഉടലെടുക്കണം. പ്രത്യേകിച്ചു ഏതദ്ദേശീയ സഭകൾ അതിനു കുറച്ചുകൂടി പ്രാധാന്യം കൊടുക്കണം.

സാക്ഷാത്കാരം പോലെതന്നെ സുപ്രധാനമായ ഒരു ഭാരതീയ ചിന്തയാണ് മിസ്റ്റീസിയം. എന്തുകൊണ്ടോ, നമ്മുടെ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനം കൊണ്ടാണ് എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല, നമ്മുടെ ചിന്താധാരയിൽ വിശകലന മനോഭാവത്തിന്റെ അതിപ്രസരം ഉണ്ടാവാനില്ല എന്നു സംശയിക്കാറുണ്ട്. ഭാരതീയ മനസ്സ് (Indian mind) വളരെ പൊതുവായി പറയുകയാണെങ്കിൽ synthetic ആണ്. നമ്മുടെ സന്നദ്ധ ജീവിത ശൈലിയിൽ പാശ്ചാത്യ വിശകലന മനോഭാവംകൊണ്ട് mysticism ന്റെയും അനുഭൂതിയുടേതുമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ വരുന്നില്ല. നമ്മുടെ മിസ്റ്റീസിയത്തിലുള്ള ക്ലാസിക്കുകൾ ഒന്നുംതന്നെ നമ്മുടെ സന്നദ്ധശൈലിയുടെ ഭാഗമായി മാറുന്നില്ല. നാം ഇന്ന് മനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കൗൺസിലിംഗിന്റേയും T.A യുടെയും പുറകുപാദമായി പോകുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി ധാരാളം സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരത്തിലുള്ള സവിശേഷമായ നിധികൾ (treasures) നമ്മുടെ ഭാരതീയചിന്തയുമായി വളരെ ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെടുകിടക്കുന്ന വിലപ്പെട്ട രത്നങ്ങൾ നാം മറന്നു പോകുന്നു. ആയതിനാൽ നമ്മുടെ സന്നദ്ധശൈലിയിൽ അനുഭൂതിയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള,

ദൈവാനുഭവത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ദൈവദർശനത്തിന് കുറച്ചുകൂടി മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുകയും നമ്മുടെ പരിശീലനത്തിൽ അതിന് കുറച്ചുകൂടി പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ആയതിനാൽ ക്രിസ്തീയ സന്നയാസദർശനത്തിന് ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാരവും മണ്ണുമായി, മണ്ണിന്റെ മണവുമായി ഇണങ്ങി, ഇഴുകി ചേരാനുള്ള കഴിവു ആജ്ജിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

ക്രൈസ്തവസന്നയാസദർശനം ഭക്തിയുടെ ദർശനമാണ് - ധ്യാനവും, കർമ്മവും സമന്വയിപ്പിക്കുന്നു ഭക്തി. സ്നേഹത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത അർപ്പണം (unconditional surrender) എന്നാണ് ഭക്തിക്ക് ഞാൻ കൊടുക്കുന്ന നിർവചനം. നമ്മുടെ സുവിശേഷവും നമ്മുടെ ഭഗവത്ഗീതയും ഒറ്റവാക്കിൽ സമാഹരിക്കാം - ഭക്തി. ഭഗവത്ഗീതയുടെ സന്ദേശം, എനിക്കു തോന്നുന്നു, ഭക്തിയിലുള്ള ഉത്ഗ്രമനം (Intagratiou in love), സ്നേഹത്തിലുള്ള ഒന്നാകലാണ്. ഇപ്രകാരം ഈ രണ്ടു വിവിധങ്ങളായ, വളരെ സുവിശേഷമായ ചിന്താധാരകൾ സന്നയാസത്തിൽ ഒന്നിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. നമ്മുടെ സന്നയാസജീവിതശൈലിയിൽ കർമ്മവും, ധ്യാനവും, പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും സ്നേഹമാകുന്ന ഭക്തിയിൽ ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാനുള്ള മനോഭാവം നമുക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ ഭക്തിയുടെ ഉൾക്കാമ്പു യേശുക്രിസ്തുവാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ ക്രൈസ്തവസന്നയാസദർശനത്തിന്റെ ആദി മദ്ധ്യായങ്ങളെ ക്രിസ്തുവാണ്; ക്രിസ്തു സ്നേഹമാണ്. ഈ ഭക്തിയിൽ ധ്യാനവും പ്രവർത്തനവും നമുക്ക് സുന്ദരമായി സമന്വയിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. ക്രിസ്തുപരഭവത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള വചനസന്നദ്ധമായ സന്നയാസം നമുക്ക് കൈമുതലായി തീരണം. എങ്കിൽ ക്രിസ്തു നമ്മുടെ അനുഭൂതിയായി തീരണം. അനുഭവമായി മാറണം. സാക്ഷാത്കാരമായി പരിണമിക്കണം.

മാർ ഇഴുവാനിയോസിയുടെ സന്നയാസദർശനം

—ഫാദർ ജോൺ ബർക്കമൻസ് ഓ.ഐ.സി.

മാർ ഇഴുവാനിയോസ്യം ഒരു ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു. കൂദാശ ശൈമാശൻ, എം. എ. അച്ചൻ, ആബോ ഗീവറുഗീസ്യം, മാർ ഇഴുവാനിയോസ്യം തുടങ്ങിയ അഭിധാനങ്ങൾ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വബഹു മുഖത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ബഥനിയുടെ സ്ഥാപകൻ, പുനരൈക്യശീലി, സഭാ ഐക്യപ്രവാചകൻ, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൻ, സമുദായ പരിഷ്കർത്താവ് എന്നീ വിശേഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മയോഗസാന്ദ്രതയാണു് തെളിയിക്കുക. താൻ കൈവെച്ച മേഖലകളിലൊന്നിലും രണ്ടാം സ്ഥാനത്തേക്കു് മാറിനിൽത്താനാവാത്ത ഒരതികായനായിരുന്നു മാർ ഇഴുവാനിയോസ്യം. സഭാവിജ്ഞാനീയം, സന്നയാസം എന്നീ മേഖലകളിൽ അദ്ദേഹം മലങ്കരസഭയിലെ ഒരു ജ്യോതിർഗോളമായി വിരാചിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യസ്ത ഭാവങ്ങളെ പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത യാഥാത്മ്യങ്ങളായി കാണാനോ, വിശകലന വിധേയമാക്കാനോ സാധിക്കയില്ല. അവ പരസ്പരപുരകങ്ങളാണു്. ഒന്നു് മററുള്ളവയിലേക്കു് സഭാവികമായി ഒഴുകി ചേരുന്നു. സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ആഴം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സന്നയാസിയായിക്കീർത്തിച്ചു. പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ, അന്വേഷിച്ചു് കണ്ടെത്തിയ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ ആഞ്ഞുപുൽകുവാൻ സന്നയാസം* അദ്ദേഹത്തിനു് കരുത്തു നല്കി. സന്നയാസത്തിന്റെ തണലിൽ മനനം ചെയ്തു് പരിപോഷിപ്പിച്ചെടുത്ത സഭാവിജ്ഞാനീയം അദ്ദേഹത്തെ ആത്മീയതയുടെ ഉത്തുംഗതയിലേക്കുയർത്തി.

സഭാവിജ്ഞാനീയം

സഭയും സന്യാസവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് തെറ്റാത്ത ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. സുന്നഹദോസിന്റെ ആശയം ഒരു പുതിയ ആശയമല്ല. നിലവിലിരുന്നതിനു നിയതമായ ഒരു നിർവ്വചനം കൊടുക്കുക മാത്രമാണ് കൗൺസിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒപ്പം സഭാനേതാക്കളുടെ, വിശ്വാസികളുടെ, സന്യാസി, സന്യാസിനികളുടെ ചിന്തയിലും, വീക്ഷണത്തിലും വരേണ്ട വ്യതിയാനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചനയും അതിനുള്ള ആഹ്വാനവും. സഭയും സന്യാസവും പരസ്പര ബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ടാശയങ്ങളോ, സ്ഥാപനങ്ങളോ അല്ല. സഭയുടെ അർത്ഥവത്തായ നിലനില്പ് സന്യാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സന്യാസത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുതിയ നിയമത്തിന്റെ താളുകളിൽ നാം കണ്ടുകൂട്ടുന്ന 'ശുശ്രൂഷികമാതം' (റോമ. 16/1) കന്യകമാതം പ്രവചനവരം ലഭിച്ച പീലിപ്പോസിന്റെ പുത്രിമാതം (Acts 21/9) സന്യാസത്തിന്റെ മുന്നോടികളായിരുന്നു. ഈജിപ്തിലെ മണലാരണ്യങ്ങളിൽ മുളച്ചു വളർന്ന ഭൃഗോളത്തിന്റെ വിദൂര കോണുകളിൽപോലും സഭയെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ച സന്യാസപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചരിത്രം സഭയും സന്യാസവും തമ്മിലുള്ള സത്താപരമായ ബന്ധം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ആഴമായ അനുഭവമാണ് സന്യാസം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സന്യാസം സഭാജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയമാണെന്ന് പറയാം. ആദ്ധ്യാത്മിക വിശകലനത്തിൽ സഭയും സന്യാസവും ക്രിസ്തുവിലാണ് അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ സമന്വയിച്ചിരിക്കുന്നത്. സഭയുടെ ചിന്താസരണിയിൽ ഈ സമന്വയം എന്നും നിലനില്ക്കുന്നു; നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും.

മോശ (Ex. 3/7) ഗിദയോൻ (Judges 6/13-16) ഏശയ്യൂ (Is. 6-5) ജറമിയ (Jer. 1-10) തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാരുടെ അജപാലന ഭരത്യം ഉടലെടുക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹിക, ആരാധന മേഖലകളിൽ ദൈവജനം അനുഭവിച്ചിരുന്ന ശോചനീയമായ അവസ്ഥയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയിൽ നിന്നാണ്.

തങ്ങളുടെ ജീവതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുഭക്തന്മാർക്ക് ഉൾഘടമായ ഒരു ക്രിസ്തുപരവേം ഉണ്ടായിരിക്കണം. വി. പൗലോസിന്റെ കാര്യത്തിലെന്ന പോലെ ഈ ആദിമ ക്രിസ്തുപരവേത്തിന്റെ ചുടാണ് ക്രിസ്തുഭക്തന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം അന്തർധാരയായി വർത്തിച്ചിരുന്നത്. സമകാലീനസഭയുടെ ആത്മീയ പാപ്പരത്വമാണ് ക്രിസ്തുപരവേപരമായ ഫ്രാൻസിസ്കൻ ആദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്ക് ജന്മം നല്കിയത്.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സഭാ നവീകരണ പരിശ്രമങ്ങളുടെ പിന്നിൽ ഫ്രാൻസിസ് അസ്സീസിക്കുണ്ടായതുപോലെയുള്ള ഒരനുഭവം വളരെ വ്യക്തമായി കാണുന്നതിന് സാധിക്കും. “ശക്തിമത്തായ സന്നദ്ധസവിചാരത്തിന് നമ്മെ അധീനനാക്കിയത് ഇക്കാലത്തിനകം നമുക്കു ലഭിച്ച സാമൂദായികാനുഭവം ആയിരുന്നു.....മലങ്കരയുടെ അടിത്തട്ടിൽ ഊറിക്കിടക്കുന്ന ക്ലേശകളെ കാണുവാനും, ഒന്നിക്കുവാനും ആ അനുഭവങ്ങൾ നമുക്ക് ഇടയാക്കിത്തീർത്തു.” (ഗിരിഭീപം Page. 5)

സാമൂഹ്യ സമുദായ സേവനത്തിനിറങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന തിക്താനുഭവങ്ങളെ ഭയന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമല്ല മറിച്ച് അവയിൽനിന്നുള്ള ഉത്ഥാനമാണ് സന്നദ്ധസം. മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സന്നദ്ധസ ഭർത്താവിന്റെ ഉൾക്കാമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാ ഭർത്താവിൽനിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നു.

താൻ ഉൾപ്പെടുത്തിനിന്നിരുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മീയപാപ്പരത്നം, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമായ അവബോധം ഒരു പുതിയ സമൂഹസൃഷ്ടിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ പുതിയ സമൂഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പുളിപ്പമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനും വിഭാവനം ചെയ്തത്. “ദൈവമേ ഞങ്ങൾ നിന്റേതാകുന്നു. നിനക്കായി ഞങ്ങൾ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ഹിതംപോലെ ഉപയോഗിക്കുവാനായിട്ട് ഞങ്ങൾ നിനക്കായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു....എന്നു ചിലവു വരുമെന്ന് കണക്കാക്കിനോക്കാതെ നിനക്കു തരുന്നതിനു ഞങ്ങളെ അഭ്യസിപ്പിക്കേണമേ!.....നിന്റെ അളവറ്റ സ്നേഹത്തിൽ നീ ഞങ്ങൾക്കായി ഒരുക്കിയിട്ടുള്ള ജീവിതം നയിച്ചു നിന്നെ സ്നേഹിപ്പാനും മഹത്വപ്പെടുത്താനും ഞങ്ങളെ സഹായിക്കണമേ” ഗിരിദീപത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഹൃദയമായ ഈ പ്രാർത്ഥന മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സന്നദ്ധസഭാസമരത്തിന്റെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമുദായ സേവന പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഒരു സുപ്രധാനഘട്ടത്തിൽ വിജയവും പ്രശസ്തിയും തന്നെ തഴുകിനിന്ന അവസരത്തിലാണ് സഭയ്ക്കു ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന സന്നദ്ധസജീവിതമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയത്.

മാർ ഈവാനിയോസ്യ് വഴിയായി ദൈവം മലങ്കരസഭയ്ക്ക് നിരവധി ദാനങ്ങൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ദാനങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാണാതെ ദൈവം മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ കൊടുത്ത ഏറ്റവും വലിയ ദാനം മാർ ഈവാനിയോസാണെന്ന് പറയുന്നതാവും ശരി. മാർ ഈവാനിയോസ്യ് മലങ്കരസഭയ്ക്ക് നല്കിയ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന സന്നദ്ധസചിന്തയും.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകം സഭയുടെ മിഷ്യനറി സ്വഭാവമാണ്.

ഗ്രിഗീരിയൻ പത്തീൽ അദ്ദേഹം എഴുതി: “പുണ്യസ്തോകനായ മാർ തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സംസ്ഥാപിതമെന്നും പത്തിരപതു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ പഴക്കമുള്ളതെന്നും അഭിമാനിച്ചു വരുന്ന മലങ്കരസുറിയാനി സമുദായം ഇക്കാലത്തിനകം അതിന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മമേതോ, ആ വിഷയത്തിൽ ഇതുപരിയന്തം ഗണ്യമായി യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് വലിയൊരപരാധമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടതാണു്.” ഈ ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിഷ്യനാഭിമുഖ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നു. എന്താണെന്നു കുറുപ്പോടും പോലെ ഇതു് അദ്ദേഹത്തെ ഭ്രമിച്ചിരുന്നു. “തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി-എന്നീ രാജ്യങ്ങളെക്കാൾ അനേകമടങ്ങു് വലിപ്പമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തെ സുവിശേഷ വേലക്കു് നാം ചുമതലക്കാരാണെന്നും, ലോകമെന്തൊരപ്പാൽ മലയാളരാജ്യം മാത്രമല്ലെന്നും” (ഇഞ്ചിക്കലോടി മാർ ഈവാനിയോസു് Par 1 P. 151), തന്റെ അധികാരികളോടും ശിഷ്യഗണത്തോടും, മലങ്കരസഭയുടെ മിഷ്യനറി ചുമതലയെപ്പറ്റി സഭാംഗങ്ങൾ ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ, മാർ ഈവാനിയോസു് പ്രഖ്യാപിച്ചു. “പുറജാതികളുടെ ഇടക്കു് ദൈവവേലക്കു് പുറപ്പെടുന്നതിനു് ദയറായകാരായിത്തീരണമെന്നും അതിനുവേണ്ട വേലകളും ഒരുക്കുമാണു് ബഹനിയയിൽ നടക്കേണ്ടതെന്നും നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.” (Ibid P. 150) ഇതാണു് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സന്നിധിയിൽ മിഷ്യൻ ഭരണം.

എം. ഡി. സെമ്മനാരിയിലെ പ്രവർത്തനകാലത്തും ഒരു ചെറിയ മിഷ്യൻ സെല്ലിനു് അദ്ദേഹം നേതൃത്വം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. (M. Gibbons Mar Ivanios P. 12) പെരുന്നാളിലെ ആശ്രമത്തിലെ ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും, വിജാതീയ മിഷൻ ലഭിച്ചിരുന്ന പ്രാധാന്യം എടുത്തു പറയേണ്ടതാണു്. പുനരൈക്യ പ്രസ്ഥാനം രൂപം കൊണ്ട ഉട

നെ തന്നെ തെക്കൻ-തിരുവിതാംകൂർ കേന്ദ്രമാക്കി വിജാതീയ മിഷൻ ആരംഭിച്ചു. ഇന്ന് അത് പടൻ പന്തലിച്ചു ഒരു വലിയ വൃക്ഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു! “നമ്മുടെ സന്യാസ ജീവിതം മുഴുവനും പ്രേഷിത ചൈതന്യത്താലും, പ്രേഷിത ജീവിതം സന്യാസ ചൈതന്യത്താലും പൂരിതമായിരിക്കണം, എന്ന് (വി. നിയമം p. 161) എന്ന ബഥനി ആശ്രമസ്ഥകാര്യങ്ങളു അനുശാസനം. മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സമൂഹസ്ഥാപകന്റെ മനസ്സ് വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്.

സന്യാസചിന്തകൾ

ജനങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാത്മിക പാപ്പരതപത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന് മുബോട്ടവെയ്ക്കുവാനുള്ള പ്രതിവിധി നിഷ്ഠാ ജീവിതം അഥവാ സന്യാസം ആയിരുന്നു. ഏലിയുടെ മക്കളുടെ തിന്മ ആരാധനാ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തുതന്നെ കൊടികുത്തി വാഴുന്നതിനെതിരെ സമുവേലിനുള്ള പ്രതിവിധി തിന്മയുടെ ലാഞ്ചനപോലും ഏല്പാതെ എഫോദ് ധരിച്ചുകൊണ്ട് ദേവാലയത്തിൽതന്നെയുള്ള ജീവിതമായിരുന്നല്ലോ (1 സമുവേൽ. 2-12-19). ഏറ്റവും മഹത്തായതെന്ന് താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ആദർശത്തെ ചിന്തകരുവാൻ ദൈവത്തിൽനിന്ന് പ്രവാചകന്മാർക്കെന്നപോലെ തനിക്കൊരാഹ്വാനവും ദൈവത്യവും ലഭിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യമായി. വി. ഫ്രാൻസിസ് സേവിയറിനെപ്പോലെ എം. എ. അച്ചൻ, യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രൊഫസർ, മുണ്ടൻമലയിലെ ഋഷിവര്യനായി, ആബോ ഗീവറുഗീസായി മാറി. “മണിക്കൂറുകൾതോറും കുപ്പായം മാറാൻ നിഷ്കഷ്ടയുണ്ടായിരുന്ന എം. എം.-അച്ചൻ കാവീചന്ദ്രവും മൺചട്ടിയുമായി, റാന്നിയിലെ ബഥനി കുന്നിൽ ആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചപ്പോൾ സമുദാഭക്തന്മാർക്ക് അതൊരു തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമായിരുന്നു.” (ഇഞ്ചിക്കലോടി മാർ ഈവാന്റിയോസ്-Part I P. 410) ‘ഉപേക്ഷിച്ചു

ഓതെ ശിഷ്യരൂപം ഇല്ല' എന്ന ക്രിസ്തീയ തത്വത്തിന്റെ ആഴത്തിലേക്കിറങ്ങിയതോടെ ഒരു വലിയ ക്രിസ്തീയാനുഭവം അദ്ദേഹത്തെ ആവരണം ചെയ്തുനിന്നു.

ബ്രഹ്മചര്യം

ബ്രഹ്മത്തിൽ ചരിക്കുന്നവനാണ് ബ്രഹ്മചാരി ഈ മഹത്തായ ആദർശത്തിലേക്കുള്ള മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ വളച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നദ്ധത ജീവിതം മാത്രമല്ല സഭാ ജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു നില്ക്കുന്നു. വിരക്തജീവിതത്തോടു് അദ്ദേഹത്തിനു് ചെറുപ്പത്തിലെ ഉണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യം പില്ലാലത്തു് ബ്രഹ്മചര്യവും, പ്രതിഷ്ഠ ജീവിതവുമായി പൂവണിഞ്ഞു. താത്പരിക തലത്തിൽ മാത്രമല്ല വളരെ വൈയക്തികമായ തലത്തിലും വസ്തു നിഷ്ഠമായ ഭാഷയിലും ബഥനിയിലെ ബ്രഹ്മചാരി വിഷയത്തെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടു്. "ദൈവത്തിന്റെ കൂടാരത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ നിന്റെ ദേഹത്തെ നീ സൂക്ഷിക്കുക. ബലഹീനതയുള്ള മൺപാത്രമാകുന്ന ഈ ശരീരത്തിൽ കന്യാവൃതമാകുന്ന നിക്ഷേപത്തെ കാത്തു സൂക്ഷിപ്പാൻ ദൈവം സന്നദ്ധനിയെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു.....ഇതിലേക്കു് സ്വഭാവീകമായ മുൻകരുതലുകളും കൃപാസമ്പാദനവും സന്നദ്ധനിക്കു് അവശ്യം വേണ്ടതാണു്. കർത്താവേണു്മശിഹായുടെ തിരുഹൃദയത്തോടു് ഹൃദയത്തെ സംയോജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് സന്നദ്ധനീ കന്യാവൃതം ഘോഷിക്കണം. സന്നദ്ധനീ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി കണ്ണുകളെ അടക്കി ഭരിക്കണം. നരേഷ്യൻ ജഡത്തിൽ പാർക്കുന്നകാലത്തു് ബലഹീനത ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്ര അധികം ക്ലേശം സഹിക്കേണ്ടി വന്നാലും അശുദ്ധിയോടു് സഹധര്യം എതിർക്കുകതന്നെ വേണം." (മഹൽസൂക്തങ്ങൾ മാർ ഈവാന്റിയോസു് (Page: 64-65). ഈ വിഷയത്തിലുള്ള വന്ദ്യപിതാവിന്റെ യഥാർത്ഥബോധത്തിനുസ്പിൽ ശിരസ്സു വണങ്ങുകയേവേണ്ടു.

ഭാരിഭ്യം

ക്രിസ്തീയ ശിഷ്യത്വത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട പ്രാധാന്യം വളരെ വലുതാണ്. ഈ ഭാരിഭ്യം വെറും നിക്ഷേപാത്മകമല്ല. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിത പ്രവണതകളിൽ നിന്നുള്ള മോചനമാണ്. വി. പൗലോസിന്റെ ഫിലിപ്പിയർക്കുള്ള ലേഖനം 3-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സ്വയത്തിൽനിന്നുള്ള മോചനം.

ഭാരിഭ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ തലങ്ങളിലേക്ക് പറന്നുചേരാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു യോഗീശ്വരനാണ് മാർ ഈവാനിയോസ്. സമുദായസേവനത്തിനു വേണ്ടിയും സഭയിലെ ഭാവിനേതാക്കളുടെ രൂപീകരണത്തിനു വേണ്ടിയും വൻതുകകൾ കോട്ടയത്തും സെറാന്യൂരിലുമുള്ള തന്റെ പ്രവർത്തനകാലത്ത് സ്വതന്ത്രമായി ചെലവിട്ടിരുന്ന വ്യക്തിയാണദ്ദേഹം. (ഇഞ്ചിക്കലോടി മാർ ഈവാനിയോസ് Page 130-131) സന്നയാസം സ്വീകരിച്ചതുമുതൽ ഈ സ്വതന്ത്രവിനിയോഗം പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ആദ്യശിഷ്യന്മാർ വലയും വള്ളവും ഉപേക്ഷിച്ചതുപോലെ, തങ്ങളുടെ ജീവസന്താരണ മാറ്റങ്ങളോടു വിടപറഞ്ഞതുപോലെ മാർ ഈവാനിയോസ് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു. വിജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന പ്രൊഫസറുടെ വിരലുകൾ പിടിച്ചുപിടി പോയി.

‘സന്നയാസ ജീവിതസഹായി’യിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “സന്നയാസി വിശുദ്ധ ഭാരിഭ്യത്തെ സ്നേഹിക്കണം.....ദൈവം എനിക്കുള്ളപ്പോൾ സകലവും എനിക്കുണ്ട്. ഈ ലോകത്തിന്റെ ധനം ഭാരമാകുന്നു. ഈ ലോകത്തിന്റെ ധനം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ബന്ധനങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച ആത്മാവിന് ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നു. ധനം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ദൈവമഹത്വം കുറഞ്ഞു

പോകുമെന്ന് ഭയപ്പെടേണ്ട. നൂതനിയെ ഭയപ്പെടുക. ദ
രിദ്രതും അറിവില്ലായ്മയും നിന്ദൃതമായ ആളുകളോടു് സ
ഹവാസം ചെയ്യുന്നതിന് അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുകൊൾക.”
മാർ ഇഹവാനിയോസു് പിതാവിന്റെ സന്നാസ ദാരിദ്ര്യത്തി
ന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സ്വഭാവം ഇതിൽനിന്നു വ്യക്ത
മാണല്ലോ.

അനുസരണം:-

ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സ് എപ്പോഴും എന്തിലും തേടുകയും
വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവഹിതം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ
അംഗീകരിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയുമാണ് സന്നാസ അനുസര
ണം. ബലിപീഠത്തിൽ കൈയും കാലുംബന്ധിച്ചു കിടത്തിയി
രിക്കുന്ന ഇസാക്കിന്റെ നേരെ വാൾക്കാങ്ങുന്ന അബ്രഹാമിന്റെ
അനുസരണത്തിനു മൂച്ചുയുണ്ട്. അതവൻ നീതിക്കായി ഗണി
ക്കപ്പെട്ടു. “പിതാമേ ഈ പാപപാത്രം എന്നിൽനിന്നക
ന്നുപോകട്ടെ. എങ്കിലും എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല നിന്റെ തിരുവി
ഷ്ടം നിറവേറട്ടെ എന്നു സമ്മതിച്ചുപറയുന്ന യേശുവിന്റെ
അനുസരണമാണ് സന്നാസിയുടെ അനുസരണത്തിനാധാരം
വി. അനുസരണത്തെക്കുറിച്ച് സന്നാസ ജീവിതസഹായിൽ
മാർ ഇഹവാനിയോസു് ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:
മഹാദയത്തിന്റെ ആഴത്തിൽനിന്നുള്ള അനുസരണം സന്നാ
സജീവിതത്തിന്റെ സാരാംശമാകുന്നു. നിങ്ങളെ നയിക്കുന്ന
വരെ അനുസരിച്ചു കീഴടങ്ങിയിരിപ്പിൻ. ക്രൈസ്തുവജീവിത
മാകുന്ന സൗധം വി. അനുസരണമാകുന്ന ബലമുള്ള പാമേൽ
സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.....ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ തൃജിക്കേ
ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വന്തഅഭിപ്രായങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഉ
പേക്ഷിക്കണം; സ്വന്തമായ പ്രവർത്തനപദ്ധതിയും സ്വന്തഇ
ഷ്ടവും ഉപേക്ഷിക്കണം.....യേശുവിശിഹായുടെ ശക്തി എ
ന്നിൽ അധിവസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഭിന്നപ്രതിമരീ

കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുശവന്റെ കൈയിൽ കളിമണ്ണു് ഏതു പ്രകാരമിരിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം ഞാൻ യേശുവിന്റെ കൈയിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.” ഉന്നതമായ ഈ ആദർശങ്ങൾ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യതം അനപഥമായിരുന്നു വെന്ന് നിഷ്പക്ഷമതികൾ സമ്മതിക്കും.

ദേശീയത:-

ക്രൈസ്തവചിന്തയെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഇൻകൾച്ചറേഷൻ (Inculturation) സഭ ഒരിടത്തു പുതുതായി രൂപംകൊള്ളുമ്പോൾ ആസ്ഥലത്തെ ഭാഷ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സംസ്കാരികമൂല്യങ്ങളോടു് താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുക എന്നാണ് ഇതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. തന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലും സന്നയാസദർശനത്തിലും മാർ ഈവാനിയോസു് തികഞ്ഞ ദേശീയത പുലർത്തിയിരുന്നു. എഴുപതു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു്, ഇന്ന് പലരും പറയുന്നതിലേറെ പകപവും വിശാലവുമായ ആശയങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിനു് ഈ വിഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. “ഇത്രദീർഘകാലമായിട്ടു് നമ്മുടെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം പല വിഷയങ്ങളിലും കേവലം പരദേശീയമാണ്. സപദേശീയമായ അപസ്ഥക്രിസ്തുമതത്തിനു വരാത്ത കാലത്തോളം ഭാരതഖണ്ഡത്തെ ക്രിസ്തുവിലേക്കു് കൊണ്ടുവരാൻ പ്രയാസമാണ് (ഇബ്രെക്കലോടി, മാർ ഈവാനിയോസു്. IP.180) പുരാതനമായ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ അപ്പസ്തോലികവും കാതോലികവുമായ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾക്കു; ലവലേശം ഭേദം വരുത്താതെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ഭാരതത്തിൽ സ്വദേശീയമാക്കുവാൻ സാധിക്കും എന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. “ഇന്ത്യയെ മുഴുവൻ യേശുചിശിഹായുടെ രൂച്ചേവടി

യിലേക്ക് ആനയിക്കണമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണ് എന്റെ സ്വപ്നവും അഭിലാഷവും (Ibid p.96) ഈ സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കരത്തിന് ഉതകുംവിധമാണ് മാർ ഇഴവാനിയോസ് തന്റെ സന്യാസിസമൂഹത്തിന് രൂപവും ഭാവവും കൊടുത്തത്. ആശ്രമത്തിന്റെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ജീവിതചരിയിൽ ആഷസംസ്കാരത്തിന്റെ ആത്മാംശം കലർത്തിയത് ക്രിസ്തുമതംഇവിടെ തഴച്ചുവളരണം എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ്.

“ചരിത്ര പുരുഷനായ, കർമ്മപുരുഷനായ, തയാഗത്തിന്റെയും, ദീഘവീക്ഷണത്തിന്റെയും മുത്തീകരണമായിരുന്നു ക്രൈസ്തവാരാമത്തിലെ തുഷായ പുഷ്പവും ക്രൈസ്തവലോകത്തിലെ സിംഹവും ആയിരുന്നു മാർ ഇഴവാനിയോസ് മലങ്കരീത്തിന്റെ ജീവാത്മാവും, പരമാത്മാവും, ആയിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ അന്നത്തെ കാൽവെപ്പിനെ സംശയത്തോടെ വീക്ഷിച്ചവരും വിമർശിച്ചവരും ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പുതിയ ആരംഭം ആയിരുന്നു അത് എന്ന് ഇന്നു സമ്മതിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം”

പി. സി. നൈനാൻ മാവേലിക്കര മുൻസിപ്പൽ ചെയർമാൻ

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത

—റവ. ഡോ. ലൂയിസ് മുലേവിട്ടിൽ ഒ.ഐ.സി.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജീവിതനിയമം ക്രിസ്താനു കരണത്തിൽകൂടി ദൈവകൃപയും നിത്യജീവനം പ്രാപിക്കുക യെന്നുള്ളതായിരുന്നു. 'തന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവർ സ്വയം പരിത്യജിച്ചു, അനുഭവിക്കാൻ തന്റെ പിന്നാലെ വ രട്ടെ' എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം അദ്ദേഹത്തെ ഹാ റാകുമാർ ചെയ്തു. ആയതിലേക്കു സർവ്വസംഗ്രഹിതമായി, ഈശ്വരപ്രാപ്തി മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി കഥാപുരുഷൻ പെരു നാട് മുണ്ടൻമലയിൽ ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. സ്വാതന് ത്ര വെടിഞ്ഞു, ലോകായതികതപത്തിൽനിന്നും ഓടിമാറി സമുദ്രജീവിതത്തിന്റെ മുറകളുമായി മുന്നേറി, ക്രിസ്തു വിനെ അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനാപരവും കർമ്മപരവുമായ ജീ വിതത്തിൽ, കഴിയുന്നത്ര ദേശീയമായ രീതിയിൽ, അനുഭ വിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പ്രത്യേക ഉദ്ദേശം.

'ക്രിസ്താനു കരണം' കൊണ്ടു മാർ ഈവാനിയോസ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് വെറും ബാഹ്യമായ അനുഭവമല്ല; പ്രത്യ ത പുതിയ നിയമത്തിലെ പഠനങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ക്രിസ്തു വിന്റെ ചൈതന്യവും ജീവിതവീക്ഷണവും ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ടുള്ള അനുഭവമാണു്. 'ഈശ്വരമിശിഹായുടെ മ നോഭാവംതന്നെ നിങ്ങൾക്കു ഉണ്ടായിരിക്കണം' എന്ന പൗ ലോസപ്പോസ്തോലന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ (ഫിലി. 2:5) അനുരാഗം മാർ ഈവാനിയോസ് തേക്കുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീ

വീതത്തിലെ സുപ്രധാന സംഭവങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തി. മനുഷ്യാവതാരം മുതൽ തുടങ്ങുന്ന യേശുവിന്റെ സ്വയം ശൂന്യമാക്കൽ (Kenosis) ദൈവസ്നേഹവും മനുഷ്യപരിത്രാണവും ഒരുപോലെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതായിരുന്നു. 'ബഥനി സന്യാസികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ എളിമ, പരിത്യാഗം, പീഡ, കരിശു് ഇവകളെ പിൻചെല്ലണം' എന്നു പീതാവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ സൂചിതമായിരിക്കുന്നതു താൻ വിവക്ഷിച്ച ക്രിസ്താനുരൂപണത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണു്.

ക്രിസ്താനുരൂപണമെന്ന ആശയം കഥാപുതപ്പനിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നതു് മനുഷ്യൻ ദൈവഹരായയിലാണു് എന്നതിൽ നിന്നത്രേ. ഈ ഹരായത്തും അതിന്റെ വളർച്ചയും പ്രധാന നിദാനം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിതന്നെയാണു്. പക്ഷേ അതിനു മനുഷ്യസഹകരണവുമാവശ്യമാണെന്നു അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്രിസ്താനുരൂപണത്തിലുടേയുള്ള പുണ്യാഭ്യസനം മൂലമാണല്ലോ അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്താനുരൂപണം ദൈവപ്രസാദത്തിനു വിധേയമാകുന്നു. എന്നാൽ സ്വതന്ത്രരായ നമ്മെ വീശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു പ്രസാദം അത്യന്താപേക്ഷിതമായതുപോലെ ദൈവകൃപയോടുള്ള നമ്മുടെ സഹവർത്തിത്വവും വിധേയപൂർവ്വകമെങ്കിലും സുപ്രധാനമാണെന്നു അദ്ദേഹം കരുതി.

പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യൻ

പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനായ ക്രിസ്തുവിനെ അനുസ്മരിപ്പുവാൻ മാർ ഈവാന്റിയോസു് വ്യക്തമായ ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ പിൽക്കണ്ടിരുന്നു. വീശുദ്ധകുഞ്ചാന, പ്രാർത്ഥന, ആദ്ധ്യാത്മിക പാരായണം, ധ്യാനം, ആത്മശോധന, വീശുദ്ധകമ്പസാരം, മൗനം തുടങ്ങിയവ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളായി അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജി

വിതം പിതാവായ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണമായിരുന്നതുപോലെ, തന്റെ സന്നയാസ ജീവിതവും പ്രാർത്ഥനയുംവഴി പിതാവുമായി താതന്ത്യം പ്രാപിക്കണമെന്നതായിരുന്നു മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ ഉദ്ദേശം.

മനുഷ്യവതാരം മുതൽ കാൽവരിയാഗംവരെ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനായിരുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ സ്വജീവിതത്തിലേക്കു പകർത്താനുള്ള പരിശ്രമമായിരുന്നു മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ വനാന്തരത്തിലെ ജീവിതമെന്നു കാണുവാൻ സാധിക്കും. വനത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു പ്രധാന പരിപാടി. അധികം താമസിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അനുയായികളുടേയും ലളിതവും കർശവുമായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം അനേകായിരങ്ങളെ പെരുനാട് വനത്തിലേക്കു ആകർഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. താപസന്മാരിൽനിന്നും ആത്മീകചൈതന്യം പ്രാപിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു തീർത്ഥാടകരുടെ ലക്ഷ്യം. നോസുകാലത്തു് ഈ പ്രവാഹം ക്രമാതീതമാകുകതന്നെയുണ്ടായി.

മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ കത്തോലിക്കാ സഭയുമായുള്ള പുനരൊക്യം പ്രാർത്ഥനയുടെയും പരിത്യാഗത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിനൊരു ഉത്തേജനമായിരുന്നു. തന്റെ ആത്മീക മക്കളിൽ ഒരാൾക്കു് അദ്ദേഹമെഴുതിയ ഒരു കത്തിൽനിന്നും തന്റെ പ്രാർത്ഥനാ, പരിത്യാഗത്തിന്റെ ആഴവും വ്യാപ്തിയും ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും: 'പുണ്യപുണ്യത പ്രാപിക്കുവാൻ നിരവധിയായ വിശുദ്ധാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കണം. ദുരഭിമാനം, സ്വാർത്ഥത, അനാദരവു്, എരുപ്പു്, തന്നിഷ്ടം, ക്രമരാഹിത്യം, അശ്രദ്ധ ഇവയൊക്കെയും ജയിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പുണ്യപരിശ്രമം വിഫലമാവുകയെയുള്ളു. ഇവയെല്ലാം ഒരു പേരിൽ ഒതുക്കാം-മനസ്സിന്റെ ഔദത്യം അല്ലെങ്കിൽ അഹങ്കാരം. ഇവയെ ജയിക്കു'

ന്നതിനു് അന്തരീക ആത്മസംയമനം ബഹുഭക്ത്യന്ദ്രങ്ങളുടെ സംയമനത്തോടൊപ്പം ആവശ്യമാണു്”.

മാർ ഈവാനിയോസിയൻ പ്രാർത്ഥനാജീവിതവും പരിത്യഗജീവിതവും അദ്ദേഹം ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. ‘പ്രാർത്ഥനയും പരിത്യഗവും കൊണ്ടല്ലായെ ഈ വർഗ്ഗത്തെ പുറത്താക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല’ (മക്കോ. 9:29) എന്ന വേദവാക്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തനിക്കും, തന്റെ അനുയായികൾക്കും ഒരു ജീവിതക്രമം അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കി. പൈശാചികശക്തികളോടുള്ള പോരാട്ടത്തിനും പുണ്യാഭ്യസനത്തിനും പരിത്യഗരൂപി ആവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കഥാപുരുഷൻ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചതു് തന്റെ പരസ്യ ജീവിതാരംഭത്തിനുമുമ്പു് 40 പകലും രാവും ഉപവസിച്ച ക്രിസ്തുവിനെയാണു്. പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ഉപവാസത്തിനു് വളരെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു; ഉപവാസം ആത്മാവിന്റെ ശക്തികേന്ദ്രമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം കരുതിയതു്. അതിനാൽ ആരാധനാക്രമജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി ഉപവാസത്തെ കാണുകയും കർശമായി അതനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസിയൻ ഉപവാസഭക്തിയെ എടുത്തു കാട്ടുന്ന ഒരു സംഭവം മാർഗ്ഗരററു് ഗിബൺസു് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്: ‘കഥാപുരുഷൻ നഗരപ്രാന്തത്തിൽ മിഷൻ ജോലിയിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. ഉച്ചഭക്ഷണസമയത്തു് ചില ഹൈന്ദവകുടുംബങ്ങൾ ഭക്ഷണവുമായി അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു. അതൊരു ഉപവാസദിവസമായിരുന്നു; അവരെ പുഞ്ചിരിയോടെ സ്വാഗതം ചെയ്തശേഷം അദ്ദേഹം സംഗതി അവരെ പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തി. തുടർന്നു തന്റെ സ്ഥാനത്തിരുന്നു് തനിക്കുവേണ്ടി ഭക്ഷണം കുഴിക്കാൻ അയൽവാസികളായ പാവപ്പെട്ട പരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു.’

നോമ്പുകാലവും വിശുദ്ധവാരവും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേകമായ പ്രാർത്ഥനാദിനങ്ങളായിരുന്നു; പെരുന്നാട്ടിലെ ബഹുനിയമിത ധാരാളം ആളുകൾ പ്രസ്തുത കാലഘട്ടത്തിൽ തിരിച്ചുകൂട്ടമായിരുന്നു. അവിടെ അവർ പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലും പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. വിശുദ്ധവാരത്തിലെ എല്ലാ ദിവസങ്ങളിലും മാർ ഇഴവാനിയോസ്, എല്ലാവർക്കും ധ്യാനവും ഉപദേശവും നടത്തിയിരുന്നു. നോമ്പുകാലം മുഴുവനും വിശുദ്ധവാരത്തിലും ഉപവാസം നിഷ്ഠയായി പാലിച്ചിരുന്നു. നോമ്പുകാലങ്ങളിൽ മത്സ്യം, മാംസം, മുട്ട, പാൽ, പാലിൽനിന്നുള്ള മറ്റു സാധനങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം വെച്ചിട്ടില്ലാത്തതും കൂടാതെ ബുധൻ വെള്ളി ദിവസങ്ങളിലും ഇവയൊക്കെ വെച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ഇതിനെല്ലാം പുറമെ മാർ ഇഴവാനിയോസും, അന്യരായവരും സന്നദ്ധശ്രദ്ധയോടെ അനുവാദത്തോടെ സ്വന്തം തീരുമാനത്തിൽ ഉപവാസം നടത്തിയിരുന്നു.

പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ഉപവാസത്തിലൂടെയും ക്രിസ്തുവിനെ അനുസ്മരിച്ചിരുന്ന മാർ ഇഴവാനിയോസിലെ ആന്തരിക മനുഷ്യൻ സഭാ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും പീഡാസഹനങ്ങളേയുംപറ്റി ധ്യാനിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ഇതിന്റെ ബഹിർസ്വരണമായിരുന്നു. ഒരുപദേശത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തെ നമ്മുടെ രക്ഷയുടെ ഔഷധമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുള്ള ഔഷധനിർമ്മാണമായിരുന്നു; നമ്മുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും പ്രലോഭനങ്ങളിലും ഈ മരുന്നാണ് നമ്മുടെ രക്ഷനല്ല; ഈ ഔഷധകുടുംബത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും അനുബന്ധത്തിനുള്ള മരുന്നുകിട്ടും. ഈ ഔഷധകുടുംബം കർത്താവിന്റെ ശരീരം തന്നെയാണ്. ഇതിന് പല ഓവുകളുണ്ട് - തിരുഹൃദയത്തിൽ, തിരുക്കൊല്ലങ്ങളിൽ, തിരുക്കൈകൾ

ളിൽ ഏതു വഴിയും ആർക്കും സൗഖ്യം നല്കുന്ന മരണം സപീകരിക്കാം. ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിക്കുക: ഇതു നെല്ലിക്കൊഴികളെന്നതുപോലെയാണ്— ആദ്യം കണ്ണും, പിന്നെ മധുരിക്കും.

പെരുനാടൻ വനത്തിലെ ഏകാന്തതയിൽ പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും വഴി ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോഴും ആ താപസവര്യൻ ഒരു കാര്യം ഓർത്തിരുന്നു: ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതമായിരിക്കുമ്പോഴും സൂക്തജപങ്ങൾ വഴിയും ദൈവേഷാനിദ്ധ്യസ്തരണകൾ വഴിയും ഹൃദയത്തെ സദാ ദൈവത്തിങ്കലേയ്ക്കുയർത്തുന്നതിന്. ഉപവിധി ലധിഷ്ഠിതമായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് ധാരാളം തീക്ഷ്ണമതികളായ ആത്മാക്കളെ വിളിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം സദാ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

പ്രവർത്തനപാതയിൽ

കർമ്മനിരതനായ യേശുവിനെ പിന്തുടർന്ന് പെരുനാട്ടുവനത്തിലെ സന്നയാസജീവിതകാലത്തു് മാർ ഈവാനിയോസ് ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഗ്രാമങ്ങൾതോറും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു് ദൈവവചനം പ്രഘോഷിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അസ്സിസ്സിലെ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിനെപ്പോലെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും അനുസരണത്തിന്റേയും പാതയിലൂടെ അദ്ദേഹം ദൈവഹിതം നിറവേറ്റി. തന്റെ പ്രവർത്തനഫലമായി അനേകകുടുംബങ്ങളിൽ ശാന്തിയും സന്തോഷവും ഉളവായി; ചൈതന്യരഹിതമായിരുന്ന അവരുടെ ആരാധനക്രമത്തെ അദ്ദേഹം പുനരുദ്ധരിച്ചു; സഭയോടൊത്തു ചിന്തിക്കുവാനും സഭാതനയരായി ജീവിക്കുവാനും അദ്ദേഹം അവരെ ഉത്സുകരാക്കി.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സുവിശേഷ തീക്ഷ്ണത വളരെ അഗ്രാധമായിരുന്നു. യാതൊരു വിവേചനവും കൂടാതെ സ

കുലശാക്തം അദ്ദേഹം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അധഃക്രമസമൂഹങ്ങളെ സാമൂഹികമായും മതപരമായും ഉയർത്തുവാനും അദ്ദേഹം യത്നിച്ചിരുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിനായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും സുവിശേഷ കേന്ദ്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം തുറന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ദുഷ്ടഫലങ്ങൾ അന്നു വിചിത്രമായിരുന്നു ഈ അധഃക്രമസമൂഹങ്ങൾ. ദാരിദ്രത്തിലും, ശുചിത്വമില്ലാത്ത അന്തരീക്ഷത്തിലുമായിരുന്നു ഇവരുടെ ജീവിതം. യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ഇവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതി പരിഹരിക്കുന്നതിനു് മാർ ഈവനിയോസു് ആത്മാർത്ഥമായും പരിശ്രമിച്ചു. പാവപ്പെട്ടവരുടെ കുടിലുകൾ സന്ദർശിക്കുക, അവർക്കുവേണ്ടി യോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക, രോഗബധിതർക്കു് ആവശ്യമായ ഔഷധങ്ങൾ നൽകുക തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അദ്ദേഹം നിറവേറ്റി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി പുലയരും, പറയരും, കുറവരും മായ ധരാളം പേർ സത്യവെളിച്ചം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. കിന്റോപുരുഷന്റെ പ്രേഷിതതീർണ്ണതയാണു അദ്ദേഹത്തെ കത്തോലിക്കാ സഭയിലേക്കുനയിച്ചതു് എന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു തെറ്റുമില്ല.

1930-ൽ കത്തോലിക്കാ സഭയോടു് പുനരൈക്യപ്പെട്ട തോട്ടക്കൂടി മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കർമ്മനിരത ജീവിതം മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിലേക്കു കടക്കുകയായിരുന്നു. വീടിനങ്ങളായ മിഷ്യൻപരിപാടികളിലൂടെ അകത്തോലിക്കരും അക്രൈസ്തവരുമായ അനവധിപേരെ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കുനയിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ഇരുപത്തിമൂന്നുകൊല്ലത്തെ കർമ്മനിരതമായ സഭാജീവിതത്തിനുള്ളിൽ സമൂഹത്തിലെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽപ്പെട്ട നിരവധിയാളുകളെ സ്വർഗ്ഗീയപാതയിലേക്കുദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. ഇവരിൽ പാവപ്പെട്ടവരും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളും ഉൾപ്പെടുന്നു; മെത്രാന്മാരും, വൈദികരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്യാഗാനുഭവമായ

ജീവിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആക്രമ്യമായി അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടന്നു. 1953-ൽ മരിക്കുമ്പോൾ മാർ ഈവാനിയോസ് അറുപത്തയ്യായിരത്തോളം വിശ്വാസികളുടെ ഇടയനായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ഉപകരണമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്നെതന്നെ എല്ലാക്കാര്യത്തിലും പരിഗണിച്ചിരുന്നത്.

പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും

സദാ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും നിരന്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് പ്പെട്ടുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെയാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് ആദർശപുരുഷനായി സ്വീകരിച്ചത് എന്ന് മുകളിൽ നാം കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ രണ്ടു വിഭിന്നയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായിരുന്നില്ല പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും. പിന്നെയോ അവിടുത്തെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാവങ്ങളായിരുന്നു. അതുപോലെ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും രണ്ടു വ്യസ്തതൃഘടകങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവതം പ്രവർത്തനത്തിലേക്കും, പ്രവർത്തനം പ്രാർത്ഥനയിലേക്കും നയിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നാം കാണുന്നത്. പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ ബഹിർസ്വരണമായിരുന്നു ബാഹ്യജീവിതം. പകൽസമയം ഉപവിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ചിലവിടുമ്പോൾ രാത്രിയുടെ നീണ്ട യാമങ്ങൾ സനാതന സത്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം ചിലവഴിച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചു പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും സമന്വയിപ്പിച്ച ഒരു താപസജീവിതമാണ് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സന്യാസദർശനം.

ഭാരതീയാഭിമുഖ്യം

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മീകതയുടെ പ്രത്യേകത അതിന്റെ ഭാരതീയാഭിമുഖ്യമാണ്. തന്റെ ജീ

വിതനീയമമായ ക്രിസ്താനുരൂപരണം, ഭാരത സംസ്കാരമൂല്യങ്ങൾക്കും സന്നയാസമുറകൾക്കും എല്ലാം അനുസൃതമായിരുന്നു. ഭാരതസഭയിൽ പാശ്ചാത്യചാരങ്ങൾക്കോ സംസ്കാരത്തിനോ നീണ്ടുനില്പുവാൻ സാധിക്കയില്ല, ഭാരതീയജനത അതിനെ സ്വീകരിക്കുകയില്ല, എന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തൻനിമിത്തം ഇൻഡ്യൻ സംസ്കാരത്തിനനുയോജ്യമായ ഒരു ക്രിസ്തീയ സന്നയാസജീവിതമായിരുന്നു മാർ ഈവാന്യോസിയോസിന്റേതു്: 'ക്രിസ്തുവിനെ അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനാപരവും കർമ്മാഭ്യക്തവുമായ ജീവിതത്തിൽ ദേശീയമായ രീതിയിൽ അനുകരിക്കുക. അതായതു് ദേശീയമായ സംസ്കാരത്തിനനുസൃതമായ സന്നയാസജീവിതം, ഭാരതസന്നയാസത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവിനേയും ജീവിതമുറകളേയും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സമർപ്പണജീവിതം. ആയതിലേക്ക് സർവ്വസംഗ പരിത്യാഗികളായ ഭാരതീയ സന്നയാസികളെപ്പോലെ, ഈശ്വരപ്രാപ്തി മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിതം നയിക്കുന്ന മൂന്നിമാരെപ്പോലെ, മാർ ഈവാന്യോസിയോസും പെരുനാട് മുണ്ടൻമലയിൽ സ്വാർത്ഥത വെടിഞ്ഞു് ലോകായതികതപത്തിൽനിന്നു് വിട്ടുമാറി സന്നയാസജീവിതമുറകളുമായ് ജീവിതം ആരാഭിച്ചു.

ഹൈന്ദവസന്നയാസികളെപ്പോലെ ലളിതവും എളിയതുമായ ഒരു ജീവിതമാണു് മുണ്ടൻമലയിൽ മാർ ഈവാന്യോസിയോസു് നയിച്ചതു്. വനാന്തരത്തിൽ ചെററുക്കുടിലിൽ സന്യാസികളും ഭക്ഷിച്ചു് കാവിവസ്ത്രധാരിയായി അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. പ്രാർത്ഥനാരീതി, ദൈവാരാധന തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം ഭാരതീയ ഗുരുക്കളെ കഴിയുന്നത്ര മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചു. ഹൈന്ദവശാസ്ത്രപഠനം തന്റെ ദിനചര്യയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. പ്രതീക്ഷയുടെ അടങ്കലുമായ തഴിക്കരിശു ചരടിൽ ബന്ധിച്ചു് കഴുത്തിൽ ധരിച്ചിരുന്നു. ഹിന്ദുസന്നയാസികളെപ്പോലെ

കാവീഷാളം പുതച്ചു് ദീക്ഷയും വളർത്തി നിഷ്പാതുകനായി നടന്നിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസിൽ, ലൗകായതികതപത്തിന്റെ യാതൊരു ലാഞ്ചനയ്ക്കുപോലും സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, തികച്ചും ഭാരതീയമായ രീതിയിലാണ് മാർ ഈവാനിയോസു് ക്രിസ്തുവിനെ അനുക്രമിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃക പിൻകാലങ്ങളിൽ പലരും സ്വീകരിച്ചതായി ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജന്മശതാബ്ദി കൊണ്ടാടുന്ന ഈ നാളുകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും ആദ്ധ്യാത്മീകതയും ബഹുനിയമസന്യാസിനി സന്യാസികൾക്കും മലങ്കരമക്കൾക്കു പൊതുവിലും പ്രചോതനവും ഉണർപ്പും പ്രദാനംചെയ്യട്ടെ.

“അസാമാന്യനായ ഒരു സഭാപിതാവു്. അസാമാന്യമായ വ്യക്തി പ്രാവേവു ഭക്തിയും ദർശനവും ഉള്ള ഒരു സഭാപിതാവു്. വലിയ പണ്ഡിതൻ. മഹാത്മാവു്. അതാണു മാർ ഈവാനിയോസു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനസ്തുരണയെ എക്കാലവും ഈ കേരളസഭ മാത്രമല്ല, അഖിലലോകസഭ മറന്നുപോകാതെ ഓർക്കണമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.”

—ബിഷപ്പു് യേശുദാസൻ, സി. എസ്. ഐ,
സഭാമോഡറേറ്റർ.

മഹാത്മാവായ മാർ ഈവാന്റിയോസ്

—ഫാ. ജേക്കബ്, ഒ.ഐ.സി.

നൂറാണ്ടുകൾ പഴക്കമുണ്ട് ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്ക്. വിജയത്തിലേയ്ക്കും വളച്ചുയിലേയ്ക്കും മുന്നോടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സഭയ്ക്ക് കടുത്ത പ്രതിസന്ധികളും കനത്തപ്രയാസങ്ങളും നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിൽ സഭയെ സമൃദ്ധരിക്കാനും പ്രയാസങ്ങളെ തരണംചെയ്യാനും നല്ലവനായ ദൈവം ചില പ്രത്യേക വ്യക്തികളെ ചില സവിശേഷ സിദ്ധികൾ (charisms) നല്കി തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നു. അപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു മഹാവ്യക്തിയായിരുന്നു, യശഃശരീരനായ ആച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാന്റിയോസ്.

മലങ്കരസഭയിൽ മലീമസമായ കലഹ കലാപസംഘട്ടനങ്ങളുടെ ഒരു കാലസന്ധിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലയളവിലാണ് മാർ ഈവാന്റിയോസ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യം നഷ്ടപ്പെട്ട മലങ്കരസഭയെ എങ്ങനെയെന്ന് സമൃദ്ധരിക്കേണ്ടതെന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം സശ്രദ്ധം പഠിക്കാനും, ചിന്തിക്കാനും, മനംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിക്കാനും തുടങ്ങി. കൽക്കട്ടയിലെ സെറാസൂർ കോളജിൽ അദ്ദേഹം പ്രൊഫസറായിരിക്കുമ്പോഴാണ് (1913—1919) അതിനുകൂടുതൽ അവസരം ലഭിച്ചത്. ദിനരാത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം അതിനുവേണ്ടി ചെലവഴിച്ചു. പ്രാർത്ഥനയും തപസ്സുംകൊണ്ടു മാത്രമേ മലങ്കരസഭയെ സമൃദ്ധരിക്കാൻ പറ്റൂ എന്ന നിഗമനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഏത്തി. പ്രാർത്ഥനയും തപസ്സുംകൂടിയും അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. തനിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനയും തപസ്സും

മതിയാകില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. നാട്ടിൽനിന്നും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കൽക്കട്ടായിൽ കൊണ്ടുപോയിരുന്ന ഏതാനും ആളുകളെ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയിലും താപസ്സുകൃത്യങ്ങളിലും പങ്കുകൊള്ളിച്ചു.

പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യൻ

പ്രാർത്ഥനയിൽ അദ്ദേഹം ക്രമേണ ഉയർന്നു. സ്വന്തം പരിശ്രമംകൊണ്ട് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരെ പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവം തന്റെ പാവനകരത്താൽ താങ്ങി ഉയർത്താറുണ്ട്. അപ്രകാരം ഉയർത്തപ്പെട്ട ഒരു യോഗിയായിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ്.

ഒഴുക്കിനെതിരാമ്പി തുഴഞ്ഞുകയറുന്ന ഒരു വഞ്ചിക്കാരനേക്കാൾ കൂടുതൽ വേഗത പായ്കെട്ടി അമരത്തിരുന്ന് വഞ്ചി നയിക്കുന്ന വഞ്ചിക്കാരനാണല്ലോ. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ഒരു വിധത്തിൽ പായ്കെട്ടിപ്പായുന്ന വഞ്ചിപോലെയാണ്. മാർ ഈവാനിയോസ് പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ അങ്ങനെയൊരു നിലയിലെത്തി. തത്ഫലമായി അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ യഥേഷ്ടമായ പ്രവർത്തനത്തിനു തന്നെത്തന്നെ സ്വയം സമ്പൂർണ്ണമായി കൈയാളിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ, പ്രാർത്ഥനയുടെ സാധാരണ നിലയിൽനിന്നും ദൈവാനുഭവ പദവിയിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ഉയർന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഈ ഉന്നതനിലയിൽ എത്തിയവരെ നയിക്കുന്നതും, അവരിൽ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും രൂപീകരിക്കുന്നതും, അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മാവുതന്നെയാണ്. മലങ്കരസഭയെ ആദ്ധ്യാത്മികമായി സമൃദ്ധരിച്ച് ഭാരതമാകെ ഫലപ്രദമായി സുവിശേഷവേല ചെയ്യുന്നതിന് സന്നദ്ധാസിനീ സന്നദ്ധാസിസമൂഹം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നുള്ള ആശയം അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞുവന്നത്. ദൈവസേവ

നത്തേക്കാൾ അത്യന്തമം ദൈവസമ്പാദനമാണെന്നുള്ള മഹത്തായ ആദർശം ഉരിതിരിഞ്ഞതും അപ്പോഴത്രേ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു കൊള്ളട്ടെ: “ഈ കാര്യത്തിൽ എന്തെന്നെ മുഴുവനായി ഞാൻ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കയാൽ അവിടുന്ന് എന്തൊരു തരത്തിലാണ് അവിടുത്തെ ഇംഗിതം വെളിപ്പെടുത്തുക എന്ന് നോക്കിയിരിക്കുകയേ എനിക്കാവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും സർവ്വപ്രധാനമായി വിശുദ്ധകർമ്മങ്ങളിലും ഞാൻ ഈ വിഷയത്തിനു പ്രാമുഖ്യം നല്കി. ദൈവഹിതം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും, അതിനായി സ്വരാജ്യത്തേയോ സ്വജനങ്ങളെയോ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നാൽപ്പോലും അവയ്ക്കൊക്കെ സന്നദ്ധനായി, സുവിശേഷ പ്രചരണാർത്ഥം വരാവുന്ന ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം അവഗണിച്ചു ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ജീവിച്ചാൻ എന്നെയും എന്റെ ശിഷ്യരെയും പ്രാപ്തരാക്കേണമേ എന്നായിരുന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുവന്നതു്.

ഈ നിലയിൽ പിന്നെയും മാസങ്ങൾ കുറെ കഴിഞ്ഞു പോയി. ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ കളിമണ്ണിനെയെന്ന പോലെ കഴിച്ചു വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തിനു ആദർശമാകുന്ന ആകൃതിയും ആശയമാകുന്ന ഭംഗിയും ക്രമേണ ഉണ്ടായിവരുന്നില്ലയോ എന്നെന്നിരിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. നിശ്ചയമായും അവിടുന്ന് അതിനൊരു രൂപം കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. അക്കാലംവരെ സ്വതന്ത്രമായിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തെ അവിടെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ മറ്ററിയിരുന്നു..... ദൈവസേവനത്തേക്കാൾ അത്യന്തമം ദൈവസമ്പാദനമാണെന്നു് എനിക്കപ്പോൾ അനുഭവവേദ്യമായി...” (ഗിരിദീപം).

ദൈവാശ്രയവും പരിത്യാഗവും

ദൈവാശ്രയവും പരിത്യാഗവും കൊണ്ടല്ലാതെ ദൈവ സാമീപ്യമോ ദൈവാനുഭവമോ ദൈവസമ്പാദനമോ സാധിക്കയില്ലെന്നു മാർ ഇഴുവാനിയോസിനു ബോദ്ധ്യമായി. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞാൽ പരിത്യാഗത്തിനു (ആത്മസംയമനത്തിനു) അദ്ദേഹം പ്രാമുഖ്യം നല്കിയതു്. അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയുള്ള ദൈവാശ്രയവും ആത്മസംയമനവും സമഞ്ജസമായി അദ്ദേഹത്തിൽ ഒത്തിണങ്ങി. ദൈവത്തിലുള്ള പരിപൂർണ്ണമായ ആശ്രയം അദ്ദേഹത്തെ ആത്മവിശ്വാസംകൊണ്ടും ധീരതകൊണ്ടും നിറച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടു്: “ഞാൻ വെറുക്കുന്ന ഓരോ കാലടിയിലും നല്ലവനായ ദൈവം എന്നെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസം എന്നിരിക്കുണ്ടു്. തന്റെ സ്നേഹമാകുന്ന മറ്റൊരുമുദ്രത്തിലേക്കു് എടുത്തു ചാട്ടുവാൻ സർവ്വശക്തനായ ദൈവം എന്നെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.” (ജീവചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം)

സന്നയാസം

മനസ്സിനെയും വികാരങ്ങളെയും നിയന്ത്രിച്ചു് ശ്രദ്ധചെലുത്തി എകാഗ്രതയോടുകൂടി മനുഷ്യൻ ദൈവസന്നിധിയിൽ ധ്യാനനിർമ്മിതനാകുമ്പോഴാണ് സാധാരണയായി ദൈവാനുഭവമുണ്ടാകുക. അസുഖഭായ ഇഴു ദൈവാനുഭവത്തിനു വേണ്ടിയാണ് മനുഷ്യൻ സന്നയാസിക്കുന്നത്. പരിത്യാഗവും ദൈവസാമീപ്യവും അതിനാവശ്യമാണു്. യേശുക്രിസ്തുവാണ് അതിനുള്ള ക്രൈസ്തവന്റെ ഏറ്റവും ഉത്തമ മാതൃക. മാർ ഇഴുവാനിയോസു് പറയുന്നു: “ദൈവവുമായി വളരെയടുത്തു നില്ക്കണമെന്നുള്ളവൻ സകലത്തിലും യേശുമിശിഹായെത്തന്നെ അനുകരീച്ചേ മതിയാകയുള്ളു. ഗോഗുർത്താമലമേൽ കാണപ്പെടുന്ന സ്വയംപരാത്യാഗത്തിന്റെ ഒരു

ക്ലിസ്തീയമായ മാതൃക അവർണ്ണനയിൽ പ്രതിഫലി
 ക്കപ്പെടണം.....ലോകത്തിനു മരിക്കുന്നതും, സ്വയം
 പരിത്യജിക്കുന്നതും ഒന്നുതന്നെയാണ്. യേശുവിന്റെ
 ശ്രീഹന്മാർ സ്വയംപരിത്യജിക്കുകയായിരുന്നു. “സകലരും ഉ
 പേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ നിന്റെ പിന്നാലെ വന്നിരിക്കു
 ന്”, എന്നു പറയാൻതക്കവണ്ണം മനഃശക്തിയും ദൈവാനു
 ഗ്രഹവും ലഭിച്ച അവരത്രെ ദൈവത്തെ സമ്പാദിച്ചവർ;
 അവരത്രെ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷകന്മാർ; അവരായത്രെ ലോ
 കത്തിനു യേശുവിന്റെയെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും.
 സന്നദ്ധസഹായം പ്രാപിക്കുന്ന ഒരാളാൽ ഇവയൊക്കെ സാധി
 ക്കാവുന്നതാണ്. പരിത്യജിക്കുന്ന അതിന്റെ അക്ഷരപ്രകാ
 രം ആഭ്യന്തരമായും ബാഹ്യമായും നിവൃത്തിക്കാൻ അയാൾ
 ക്കു മാത്രമേ കഴിവുണ്ടാകയുള്ളൂ.....ഇപ്രകാരം സ്വയംമേവം ത
 ഞങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ
 ന്നാസികളുടെയെ ഒരു സമൂഹംതന്നെയാണ് വേണ്ടതെന്നും,
 ദൈവത്തിരുവേഷ്യം അതാണെന്നും, അതിനായിട്ടുവേണം ശി
 ഷ്ടായുസ്സിനെ വിനിയോഗിക്കണമെന്നും ഞാൻ ദൈവപ്രിയയെ
 അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചു. ഒട്ടധികം ദിവസങ്ങളി
 ലെയും മാസങ്ങളിലെയും പര്യവേഷണങ്ങളുടെയും പര്യ
 ലോചനകളുടെയും പ്രാർത്ഥന, വിശുദ്ധകർമ്മാന എന്നിവയു
 ടെ ഫലമായി ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത
 ആദർശത്തെ ഞാൻ ഒരു അമൂല്യനിധിയെന്നവണ്ണം വിലാ
 തിക്കയും അതിനെ വ്യാപാരം ചെയ്യാനുള്ള പരിജ്ഞാനത്തെ
 തേട്ടുവാൻ ഉദ്യമംചെയ്തു ചെയ്തു.” (ഗീരിദീപം)

അങ്ങനെ നൂറ്റാണ്ടുകളായി പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ നില
 ചൂപോയ സന്നദ്ധസഹായം പുനരാരംഭിക്കാൻ പരിശു
 ഛാർത്താവ് മാർ ഇസ്രായീലിന്റെ വിശുദ്ധവും ഫലപ്രദ
 വുമായ ഒരുപര്യവേഷണമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു ദൈവത്തിൽ
 നിന്നു ലഭിച്ച ഏറ്റവും മികച്ചയൊരു സിദ്ധിയായിരുന്നു അത്;

ബഥനിസന്യാസിനീസന്യാസി സമൂഹത്തിന്റെ രൂപവൽക്കരണത്തോടുകൂടി മലങ്കര സഭയിൽ ഉണർത്തിവിട്ട ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തിന്റെ ശക്തമായ അലകൾ ദൈവജനത്തിനു നവോന്മേഷവും ദൈവോന്മുഖതയും പകർന്നു.

ക്രൈസ്തവസന്യാസ മൂല്യങ്ങളിൽ കാലുറപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഭാരതീയ സന്യാസത്തിന്റെ അന്തസ്സത്തയും ജീവിതകളും ഔചിത്യപൂർവ്വം തന്റെ സന്യാസി സമൂഹത്തിൽ സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നതിന് മാർ ഈ വാനിയോസ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുപമമായ ഒരു കഴിവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധീരവും വിപ്ലവാത്മകവുമായ ഒരു കാൽ പറ്റായിരുന്നു, അറുപതുവർഷം മുമ്പ് കാഷായ വേഷമണിഞ്ഞു ഈ ആർഷഭാരതത്തിൽ ക്രൈസ്തവ സന്യാസത്തിനു തുടക്കമിട്ടത്. റാനി-ചെരുന്നാട് മുണ്ടൻമലയിൽ ആരംഭിച്ച ബഥനിസന്യാസി സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് മലയാള മനോരമ ചീഫ് എഡിറ്ററായിരുന്ന ശ്രീമാൻ കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള എഴുതി: “ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിന്റെ യെന്നല്ല, ഇതരമതവിഭാഗങ്ങളുടെയും സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെയും ആദരവിനെയും ആകർഷിച്ച ബഥനിപ്രസ്ഥാനം ഒരു സമൂഹ്യകോളിളക്കം തന്നെയുണ്ടാക്കിയതാണ്... “എം. എ അച്ചൻ” (മാർ ഈവവാനിയോസ്) കാവിവസ്ത്രവും മൺചട്ടിയുമായി, മഹാകവി ടാഗോറിന്റെ വിശ്വഭാരതയെയും മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സബർമതി ആശ്രമത്തെയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന റാനിയിലെ ബഥനിക്കുന്നിൽ ആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചപ്പോൾ സമുദായ ഭക്തന്മാർക്ക് അതൊരു തീർത്ഥാടന കേന്ദ്രമായിരുന്നു”. (മലയാള മനോരമ 1953, ജൂലൈ 17)

പുനരൈക്യം

ബഥനി സന്യാസിനീ സന്യാസിസമൂഹങ്ങളുടെ രൂപവൽക്കരണത്തോടുകൂടി പാവനവും ഭക്തിനിർഭരവും സംഘാ

തവുമായ പ്രാർത്ഥനയും തപസ്സും തിരക്കുജീവിതവും ദൈവസന്നിധിയിൽ അനുസ്യൂതം അർപ്പിക്കാൻ മാർ ഈവാനിയോസിനും ശിഷ്യർക്കും സാധിച്ചു. ഈ ആദ്ധ്യാത്മിക ചെലവും സഭയിലെല്ലാടുകെ പ്രകാശംപരത്തി. അതിന്റെ ഫലം സീമാതീതമായിരുന്നു. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഭിന്നിച്ചുനിന്ന മലങ്കരസഭയെ പുരാതനവും സാർവ്വത്രികവുമായ കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെടുത്താൻ അതിടയാക്കി.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനഫലമായി രൂപംകൊണ്ട ഒരു പ്രാദേശിക, അപ്പസ്തോലിക സഭയാണ് മലങ്കരസഭ. ആദിമകാലം മുതൽ ഈ സഭ റോമിലെ സാർവ്വത്രിക സഭയായ കത്തോലിക്കാസഭയുമായി ഐക്യത്തിലും കൂട്ടായ്മയിലുമായിരുന്നു എന്നത് ഒരു ചരിത്രസത്യമാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ 1653-ൽ നടന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തോടുകൂടി മലങ്കരസഭ, സാർവ്വത്രിക സഭയായ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽനിന്ന് വേർപെടേണ്ടിവന്നു. വേർപെട്ട മലങ്കരസഭയിൽ പിന്നീട് ഭിന്നത വർദ്ധിച്ചു. ക്രമേണ പല സഭകളായി മലങ്കരസഭ പിരിഞ്ഞു. എന്നാൽ, ഭിന്നതയ്ക്കു തുടക്കംകുറിച്ച കൂനൻകുരിശുസത്യം മുതൽ ഏകദേശം മൂന്നു വർഷക്കാലം മലങ്കര സഭയിലെ അഭിവാന്ദ്യരും പ്രഗത്ഭരായ മെത്രാന്മാരും മറ്റും ഉന്നതരായ വ്യക്തികളും കത്തോലിക്കാ സഭയുമായുള്ള പുനരൈക്യത്തിനുവേണ്ടി ഭഗീരതയന്തം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, അതെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടുകയാണുണ്ടായത്. അവസാനം, പരിശുദ്ധാത്മവായ ദൈവം മഹാനായ മാർ ഈവാനിയോസിനെ അനുരജ്ഞനത്തിനും പുനരൈക്യത്തിനുമായുള്ള ഒരുത്തമകരുവാക്കിയുയർത്തി. അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്: “സഭൈക്യത്തിനു വേണ്ടി എന്നെ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിന് ദൈവത്തിന്റെ അരൂപി ഇക്കാലയളവിൽ സുശക്ത

മായി ഹേമി-ച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു," (ജീവചരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗം) അങ്ങനെ 1930 സെപ്റ്റംബർ 20-ാം തീയതി മാർ ഈവാ നിയോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പുനരുകൃതം നടന്നു. അനേകം വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കും മറ്റു നേതാക്കന്മാർക്കും സാധിക്കാതെപോയ പുനരുകൃത പരിശ്രമങ്ങൾ മാർ ഈവാനിയോസ് വഴി ഫലമണിയിക്കാൻ നല്ലവനായ ദൈവം തിരുച്ചിത്തമായി, ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച മറ്റൊരു മഹത്തായ സിദ്ധിയായിരുന്നു അത്.

1930-ൽ നടന്ന പുനരുകൃതത്തിലൂടെ മലങ്കര സഭയുടെ തനിമ ഒരു വിധത്തിലും നഷ്ടപ്പെടാതെ റോമിലെ ആദിമ അപ്പസ്തോലിക സഭയായ കത്തോലിക്കാസഭയുമായി ഐക്യപ്പെടുവാനുള്ള സുന്ദരമായ മാർഗ്ഗം വെട്ടിതുറന്നു എന്നതാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് കൈവരുത്തിയ വമ്പിച്ച നേട്ടം.

നല്ല ബന്ധങ്ങൾ

ബന്ധങ്ങളാണ് ഒരുവനെ ഉയർത്തുകയോ താഴ്ത്തുകയോ ചെയ്യുന്നത്. നല്ലവനാകുന്നതും ചീത്തയാകുന്നതും അതാണ്. ബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് മനുഷ്യന്റെ വിജയമോ പരാജയമോ നിലകൊള്ളുന്നത്. ചീത്തയായ ആളുകളുമായോ വസ്തുക്കളുമായോ ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ ചീത്തയാകുന്നു; നല്ലവരുമായോ നല്ല വസ്തുക്കളുമായോ ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ നല്ലവനാകുന്നു; ദൈവവും ദൈവികകാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവികനായിത്തീരുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജീവിതം പരിശോധിച്ചാൽ, ചെറുപ്പംമുതൽ അന്ത്യംവരെ ദൈവവും ദൈവികകാര്യങ്ങളുമായി അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നതായിക്കാണാം. പ്രധാനമായി ധ്യാനനിർദ്ദീനമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ

ടെയാണ്. അദ്ദേഹം എന്നും ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെ ശക്തനും, ധീരനും, നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ളവനും ഉന്നതനമാക്കിയതു് ഈ ബന്ധമാണ്. ഹരിജനങ്ങളോടും അനാഥരോടും ആതുരരോടും അവശരോടും മറ്റും വലിയ അനുകമ്പയും കരുണയും സ്നേഹവും അദ്ദേഹത്തിലുള്ളവായിരുന്നതു് ദൈവത്തോടുള്ള ഈ സാമീപ്യം മൂലമായിരുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസ് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: “അതിശ്രേഷ്ഠമായ കൃപകൾ ദൈവം മനുഷ്യനു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് ഒരോരോന്നും ഭജനത്തിങ്കൽ വെച്ചായിരുന്നു. മോശ നിയമപ്പലകകൾ പ്രാപിച്ചതു് സീനായിമലയിൽ ഭജനം ചെയ്തപ്പോഴായിരുന്നു”. (സന്യാസജീവിതസഹായി). ഭൗതികമായ എല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു് ഏകാഗ്രതയോടുകൂടി ദൈവസന്നിധിയിൽ ധ്യാനനിർല്ലീനമാകുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കാണ് ഭജനം എന്നു പറയുന്നതു്. ഏറ്റവും ജോലിത്തീരങ്ങളുള്ള ദിനങ്ങളിൽപോലും ഈ ഭജനം മാർ ഈവാനിയോസ് മുടക്കിയിരുന്നില്ല. ഈ ഭജനത്തിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കുറവുകളും കുറങ്ങളും വ്യക്തമായി കണ്ടിരുന്നതും; ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ കരുണയും സ്നേഹവും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതും ശക്തിയാർജ്ജിച്ചതും. ബലഹീനതമൂലം ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു് അകന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പശ്ചാത്തപിച്ചു് ദൈവവുമായി രമ്യപ്പെട്ടിരുന്നതും അപ്പോഴായിരുന്നു.

തിരുമൂലപുരത്തുള്ള ചെറിയകെട്ടിടത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് കിടന്നിരുന്ന മുറിയുടെ സമീപമുള്ള വരാന്തയിൽ ശ്രീ എ. പീലിപ്പോസ് ജഡ്ജി പലപ്പോഴും രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ അനുഭവം ഇപ്രകാരം എഴുതി: “രാത്രിയിൽ എല്ലാവരും ഉറക്കംപിടിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന സമയത്തു് തിരുമേനി വലിയ ശബ്ദം കേൾക്കത്തക്കവിധം കൈകൊണ്ടു് നെഞ്ചത്തടിച്ച് വളരെനേരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. നെ

ശ്ലേഷപാട്ടിപ്പോകുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തോടു പറയട്ടോ എന്നൊക്കെ തോന്നിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എനിക്കു ധൈര്യം തോന്നാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു അതു പറഞ്ഞില്ല"; (ആത്മകഥ, എ. പീലിപ്പോസ്).

പട്ടത്തുള്ള കൊച്ചുചാപ്പലിലും രാത്രിയുടെ ഏകാന്തതയിൽ മാർ ഈവാന്റിയോസ് മാറത്തടിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി ബ. അച്ചന്മാരും മറുപലരും പല പ്രാവശ്യം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ബൈബിളിലെ പാപിയായ ചുങ്കക്കാരനെപ്പോലെ അനുഭവം അദ്ദേഹം ദൈവസന്നിധിയിൽ നീതികരണവും കരുണയും കണ്ടെത്തിയിരുന്നു.

മരണത്തിനപ്പുറമുള്ള നിത്യതപത്തുമുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ രംഗവും കടത്തിവിട്ടതു്. മരണത്തിനു് ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു് അദ്ദേഹം തനിക്കായി നേരത്തെ പണിചെയ്യപ്പെട്ട കല്ലറയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് കിളിലേത്തു് മാനേജർ ചാക്കോച്ചന്റെ തോളിൽ പിടിച്ചു പറയുകയാണു്: "എന്റെ അന്ത്യവിശ്രമഭവനമേ, ഞാൻ നിന്നിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കപ്പെടുന്നു. എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ പാപത്തോടുകൂടി ഞാൻ മരിക്കാനിടവരുത്തരുതേ. യഹോവയായ ദൈവമേ, നിന്നെ നോക്കി വിളിച്ചുവരിൽ ദൈവൻപോലും ലജ്ജിതനായിട്ടില്ലെന്നോക്കണമേ". ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു് കണ്ണുനീർ അടൻവീഴുന്നതായി ചാക്കോച്ചൻ കണ്ടു. അങ്ങനെ അനുതാപംകൊണ്ടും താഴുകൊണ്ടും ദൈവവുമായി അന്ത്യംവരെ രമ്യപ്പെട്ടും ഏറ്റവും ഐക്യപ്പെട്ടും ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാനഭാവനായിരുന്ന മാർ ഈവാന്റിയോസ്.

മറുക്കുളുവരുമായുള്ള ബന്ധവും ആരോഗ്യപരമായും ശരിയായും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ആത്മകഥയായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു; ആളുകളുടെ കഴിവും

പ്രകൃതിയും സ്വഭാവവും മനസ്സിലാക്കിയാണ് അദ്ദേഹം അവരോടു ഇടപെട്ടിരുന്നത്. സംസാരത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വശ്യശക്തി അതുല്യമായിരുന്നു. അനന്യസാധാരണമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആരും ആദരവു പ്രകടിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

ദുർമാതൃക നല്ലന്ന തെറ്റുചെയ്താൽ അതു തെറ്റാണെന്നു സമ്മതിച്ചുപറയുന്നതിനും തിരുത്തുന്നതിനും അതിനു പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനും മാർ ഈവാനിയോസ് സന്നദ്ധത കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: “തെറ്റു തെറ്റാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവനാണു മഹാൻ.” തെറ്റിനെ നീതികരിക്കാനാണ് മനുഷ്യർ പലപ്പോഴും ശ്രമിക്കുക. മഹാത്മാർ അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ പെരുന്നാടു ആശ്രമച്ചാപ്പലിൽ ഒരു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിക്ക് മാർ ഈവാനിയോസ് ശെമ്മശ്ശുപട്ടം നല്ലന്ന സന്ദർഭം. അപ്പോൾ വിശുദ്ധകർണ്യാനയുടെ ഇടയ്ക്ക് ഒരു ശുശ്രൂഷകൻ അലക്ഷ്യമായി പെരുമാറി. പെട്ടെന്നു മാർ ഈവാനിയോസ് കോപിഷ്ടനായി. ഉഗ്രമായ കോപം മുഖത്ത് പ്രത്യക്ഷമാക്കിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിനനുസരിച്ചൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ബാക്കി ചടങ്ങുകൾ ശാന്തമായി നടന്നു. പക്ഷേ, പന്നീട്ടു മദ്ധ്യാഹ്നപ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ആശ്രമവാസികളെല്ലാം ചാപ്പലിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടിയപ്പോൾ പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം അവരെ അഭിമുഖീകരിച്ച് വിനയാനപിതനായി പറഞ്ഞു: “ഇന്നു വിശുദ്ധകർണ്യാന സമയത്ത് ഞാൻ കോപിച്ചത് വലിയ തെറ്റായിപ്പോയി: നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ ദുർമാതൃകയാണ് നല്ലിയത്. അത് ദയവായി എന്നോടു ക്ഷമിക്കണമേ”. ഒരു ആശ്രമപിതാവ്, പണ്ഡിതനും പ്രഗത്ഭനും വന്ദ്യനുമായ ഒരു ഗുരു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടു ക്ഷമയാചിക്കുന്ന മഹത്തായ മാതൃക! ഇതുപോലെയുള്ള ഹൃദയ

സ്വർഗ്ഗീയായ നിരവധി സംഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ആസന്നമരണനായി മാർ ഈവാന്റിയോസ് കിടക്കയെ അവലംബിച്ചിരുന്ന ഒരു സന്ദർഭം. അദ്ദേഹവുമായി ആശയത്തിലും അഭിപ്രായത്തിലും ഒരു വൈദികൻ അല്പം അകലേണ്ടിവന്നു: ആ വൈദികനുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെട്ടുവാൻ അദ്ദേഹം വളരെ ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഒരു വൈദികൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻചെന്നു. മരണത്തോടു മല്ലടിച്ചു കിടക്കുന്ന മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ കിടക്കയുടെ സമീപത്ത് വൈദികൻ നില്ക്കുകയാണ്. ആ വൈദികനെ കണ്ടമാത്രയിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ഞാൻ അച്ചനെ ദ്രോഹിക്കുകയോ വേദനിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അച്ചനോടു ക്ഷമ യാചിക്കുന്നു.” ഇതു കേട്ടയുടനെ ആ വൈദികൻ അത്ഭുതസ്തംബനായി. “മഹാനായ ഒരു വ്യക്തി അയോഗ്യനായ എന്നോടു ക്ഷമ യാചിക്കുകയോ...?” എന്നൊക്കെ അച്ചൻ ചിന്തിച്ചുപോയി. എന്താണ് മറുപടി പറയേണ്ടതെന്ന് അച്ചൻ ഒരേതും പിടയും കീട്ടിയില്ല. വികാരഭരിതനായി ഗദ്ഗദത്തോടു അച്ചൻ പറയാൻ ശ്രമിച്ചു: “പിതാവേ, അങ്ങനെ എന്നെ ദ്രോഹിച്ചിട്ടില്ല, വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല-പിന്നെന്തിനാണ് അങ്ങു ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നത്?” അച്ഛോൾ വീണ്ടും “ദൈവത്തെപ്രതി അച്ചനെനോടു ക്ഷമിക്കണമേ,” എന്നാണദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചത്. ആ വൈദികന്റെ ജീവിതത്തെ ആഴമായി സ്വർഗ്ഗിച്ച ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അത്. മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ വിശാലമായ മനസ്ഥിതിയും അനുരഞ്ജനമനോഭാവവുമാണ് അതു വ്യക്തമാക്കിയത്.

വലിയവരോടും ചെറിയവരോടും പണ്ഡിതരോടും പാമരരോടും ധനവാന്മാരോടും ദരിദ്രരോടും അദ്ദേഹം ഇടപെട്ടി

ട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരെയും ദൈവത്തിൽ ദർശിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. വസ്തുതകൾ യുക്തിപരവും നീതിഷ്ഠവുമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചെറിയവരെയാണ് വലിയവരെക്കാൾ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ വിലമതിച്ചിരുന്നത്. നല്ലവയെ മുറുകെ പിടിക്കാനും തിന്മയെ വലിച്ചെറിയാനുമുള്ള കർമ്മധീരതയും മനോഭവേവും മരണംവരെ അദ്ദേഹത്തിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരിലുള്ള നന്മയെ കാണാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും വലിയ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്ന മഹാമനസ്സനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അപ്രകാരം ദൈവവുമായും മനുഷ്യരുമായും നല്ല വ്യക്തിബന്ധം പുലർത്തിയ ഒരു വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു മാർ ഇഴവാനിയോസ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ചേല്ലാത്ത മഹത്തായ സിദ്ധികളും അനന്യസാധാരണമായ കഴിവുകളും ഗുണങ്ങളുമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മഹാത്മാവാക്കിത്തീർത്തത്. ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ പാവനസ്തുരണയുടെ മുമ്പിൽ ആദാരാജ്ഞലികൾ അർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“സത്യം എന്തെന്നറിഞ്ഞു” എന്തു വില കൊടുത്തും ആ സത്യത്തെ സ്വീകരിച്ച ഒരു പിതാവു”.

—ഡോ. വിക്ടർ നരിവേലി

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ദൂരദർശനവും ദീർഘവീക്ഷണവും

—ഫാദർ ജോസഫ് ഇടമരം S.J.

നിതാന്തവന്ദ്യ ദിവ്യശ്രീ മാർഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയെപറ്റി, അദ്ദേഹത്താൽ സ്ഥാപിതമായ ബഥനി സന്യാസസമൂഹങ്ങളെപറ്റി സ്തുതിക്കുന്നതുതന്നെ പലകാരണങ്ങളാലും ഒരു പ്രത്യേക ഭാഗ്യം ആയി ഞാൻ കരുതുകയാണ്. കാരണം അത്രകണ്ട് സുദൃഢവും അവിസ്തരണിയവുമായിരുന്നു മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിക്കു് ഈ എളിയ ദാസനോടുണ്ടായിരുന്ന വാത്സല്യവും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളും. മാത്രമല്ല 1963-64 വർഷങ്ങളിൽ ഓ.ഐ.സി. സമൂഹത്തിന്റെ വിസിററായി അന്നു് ഭാരതത്തിലെ മാർപാപ്പായുടെ പ്രതിനിധി ആയിരുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ കാർഡിനൽ നോക്സ് (Knox) എന്നെ നിയമിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ ബഥനി സമൂഹവുമായി കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുന്നതിനുള്ള അവസരവും അവകാശവും എനിക്കു ലഭിച്ചു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി ആചരണ വേളയിൽ, അദ്ദേഹത്തിനു് ഈ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുണ്ടായ ദൂരദർശനവും ദീർഘവീക്ഷണവും ഒന്നവതരിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്.

പുനരെക്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നെടുംതൂൺ ആയിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയോടു് ഒരുമിച്ചു് ഈ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകരായി പ്രവർത്തിച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട ജോഷ്യാ അച്ചനും എബ്രഹാം അച്ചനും

ഭീഷണി ഇപ്പോൾ നമ്മോടുകൂടെ ഉണ്ടു് എന്നു കാണുന്നതു് എ
 റ്റുൻറ സ്റ്റേജുകൾ കൂടുതൽ പ്രസക്തമാക്കുകയാണു്. മാർ ഈ
 വാനിയോസു് തിരുമേനിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലംകൈ
 യായിരുന്ന റമ്പാച്ചനും, മാർ തെയോഫിലോസു് തിരുമേനി
 യും, മാർ സേവേറിയോസു് തിരുമേനിയുമെല്ലാം ഇപ്പോൾ
 മൺമറഞ്ഞു പോയിരിക്കുകയാണു്. പക്ഷെ കാലയവനി
 കയുടെ മറയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അവർ ഈ സന്നയാസസമൂഹ
 ങ്ങൾക്കുണ്ടായ പുരോഗതിയും, പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനത്തിനു
 ണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിയും ചാരിതാത്മ്യപൂർവ്വം വീക്ഷിക്ക
 ന്നുണ്ടു് എന്നു നമുക്കു് വിശ്വസിക്കാം. ഇന്നു് മലങ്കര ക
 തോലിക്കാസഭയിൽ എന്താണു് മൂന്നു ലക്ഷത്തോളം ജന
 ങ്ങൾ ഉണ്ടു് എന്നാണു് കണക്കുകൾ കാണിക്കുന്നതു്. എ
 ന്നാൽ മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനിയും മറ്റും പുനരൈ
 ക്യപ്പെട്ട കാലത്തു് ഈ സംഖ്യ കേവലം കൈവിരലുകളിൽ
 ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്നു. വെറും അഞ്ചുപേർ. എന്നാൽ ഇന്ന
 തെ സ്ഥിതി അതല്ല. തിരുവനന്തപുരം, തിരുവല്ല എന്നീ
 രൂപതകൾക്കുപുറമേ വടക്കെ മലബാറിൽ ബത്തേരി രൂപത
 യും രൂപം കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അതുപോലെതന്നെ മാർ
 ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ച ബഥനി പുരുഷ
 വിഭാഗത്തിൽ ആദ്യകാലത്തു് കേവലം കൈവിരലുകൾ
 കൊണ്ടു് എണ്ണാമായിരുന്ന കുറെ വൈദികർ മാത്രമേ ഉണ്ടാ
 യിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നു് ഏറെക്കുറെ 70 വൈദികരും അതുപോ
 ലെ അത്മികളും ഉള്ള ഗണ്യമായ ഒരു സമൂഹമായി അതു വള
 ന്നു വന്നിരിക്കുകയാണു്. കൂടാതെ ഈ സന്നയാസസമൂഹത്തി
 ലെ രണ്ടു അംഗങ്ങൾ രൂപതാലധ്യക്ഷന്മാരായി തിന്നിട്ടുണ്ടു്.
 മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ച ബഥനി സ്ത്രീ
 വിഭാഗത്തിൽ മൂന്നു പ്രോവിൻസുകളിലായി ഏറെക്കുറെ 400
 കന്യാസ്ത്രീകൾ ഉണ്ടു് എന്നാണു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്.
 ഇതെല്ലാം ഈ അരന്തറാണ്ടിൽ, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഈ

സന്നദ്ധസസമൂഹങ്ങൾക്കു വന്നിട്ടുള്ള കാര്യമായ പുരോഗതി തന്നെയാണു്. ഈ സമൂഹങ്ങൾക്കു് ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടെന്നും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ചൈതന്യം ഇതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഈ അഭിവൃദ്ധി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനിയും മറ്റും പുനരെരക്യപ്പെട്ടിട്ടു് അധികം താമസിക്കാതെ തന്നെയാണു് 1936-ൽ ഞാൻ കാൻഡിയിലെ പേപ്പൽ സെമിനാരിയിലെ ആദ്യത്തെ ഭാരതീയ പ്രൊഫസറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്. അതിൽ സന്തോഷിച്ചും, എന്നെ അനുമോദിച്ചും മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി എന്നിക്കയച്ച കത്തിനു് നേരിട്ടു് നന്ദി പറയുവാനായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹാശിഷ്ടുകൾ വഴങ്ങുന്നതിനുമായി ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു ചെല്ലുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ തിരുമേനി എന്നെ കുറെദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു. ചിലപ്പോൾ സ്വഹാദ്യപുർവ്വം എന്നോടു് സംഭാഷണം ചെയ്തിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ തിരുമേനിയോടു ചോദിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. “അങ്ങു സ്ഥാപിച്ച ഈ ബഥനി സമൂഹത്തെ എന്തുകൊണ്ടു് Order of the Imitation of Christ എന്നു വിളിക്കുന്നു.” അതിനു മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനി നല്ലിയ ചുട്ട മറുപടി ഇതായിരുന്നു. “അച്ചൻ ഉൾപ്പെടുന്ന ഈശോസഭയെ എന്തുകൊണ്ടാണു് ഈശോസഭ എന്നു വിളിക്കുന്നതു്” എന്നു്. ഞാൻ അല്പം ആലോചിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞു ‘ഈശോയിക്കു് പ്രത്യേക സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടതു് ഈ സഭയുടെ കർത്തവ്യമായി അതു ചിന്തിക്കുന്നതു കൊണ്ടും, ഈശോയുടെ ദൗത്യം തുടരേണ്ടതു് ഈ സഭയുടെ ആവശ്യം ആയതു്കൊണ്ടും ഈ സഭയെ ഈശോസഭ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അപ്പോൾ തിരുമേനി കൂട്ടിച്ചേർത്തു് “അതുപോലെ ക്രിസ്തുവിനെ ആത്മാത്ഥമായും, യഥാത്ഥമായും അനുസരിക്കേണ്ട ഒരു സമൂഹമായിട്ടാണു് ഞാൻ ഈ സഭയെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതു്. രണ്ടു സന്നദ്ധസസമൂഹങ്ങൾക്കു് ഒരേ

പേർനല്ലാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അച്ചന്റെ സഭയെ ഈശോസഭയെന്നു വിളിക്കുമ്പോൾ എന്റെ സഭയെ ഞാൻ Order of the Imitation of Christ എന്ന് വിളിക്കുന്നു” ചുരുക്കത്തിൽ ഈ സമൂഹങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾ ഒരുപോലെ ജീവിതരീതിയിലും പ്രവർത്തനശൈലിയിലും ക്രിസ്തുവിനെ ആത്മാർത്ഥമായും യഥാർത്ഥമായും അനുകരിച്ചു, സേവിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടവരാണ്. ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുരദർശനവും ദീപ്തവിഷണവും.

അഭിവന്ദ്യപിതാവു് ഈ സമൂഹങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചതു് ഭാരതത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിനു് പത്തിരുപതു് വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെയാണു്. എന്നിരുന്നാലും സന്നയാസസമൂഹങ്ങളിൽ ഭാരതവൽക്കരണത്തിന്റെ ആവശ്യവും, പ്രാധാന്യവും അദ്ദേഹത്തിനു് താൻ ദൂരദർശനത്തിലും ദീപ്തവിഷണത്തിലും ബോധ്യമായ ഒരു കാര്യം ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ബഥനിസന്നയാസി സമൂഹത്തിനു് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിനനുയോജ്യമായ ഭാരതീയാചാരങ്ങൾക്കൊത്തിണങ്ങിയ കാവിവസ്ത്രവും മരക്കരിളും മറ്റും സഭാവസ്ത്രങ്ങൾ ആയി കല്പിച്ചതു്. ഞാൻ ഒരിക്കൽ തിരുമേനിയോടു ചോദിച്ചു അങ്ങു സ്ഥാപിച്ച ബഥനിസന്നയാസിനി സമൂഹത്തിനു് എന്തുകൊണ്ടാണു് ഈ കാവിവസ്ത്രം നല്ലാത്തതു് എന്നു്. അപ്പോൾ തിരുമേനി മറുപടി പറഞ്ഞു “അച്ചാ, അവർ പെണ്ണുങ്ങൾ അല്ലേ, അച്ചന്മാരെ പോലെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. മരത്തിൽ ഒരുങ്ങികൂടിക്കൂടിച്ചിരുന്നവസ്ത്രം ധരിച്ചു്, കുരിശോടുത്തു് ശുചിയായി ജീവിക്കട്ടെ”. ഞാൻ വിണ്ടും ആവർത്തിക്കുകയാണു് മാർ ഈവാനിയോസു് തിരുമേനിയുടെ ദൂരദർശനത്തിലും, ദീപ്തവിഷണത്തിലും ഈ സമൂഹങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനെ ആത്മാർത്ഥമായും യഥാർത്ഥമായും ജീവിത

രീതിയിലും പ്രവർത്തന ശൈലിയിലും അനുകരിക്കണമെന്നാണാഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്.

ഒരിക്കൽ പിതാവു എന്നോടു ചോദിച്ചു “ഈ ക്രിസ്തുവിനെ ആത്മാർത്ഥമായും യഥാർത്ഥമായും അനുകരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ബൈബിളിൽ എവിടെയാണ് പരാമർശിക്കുന്നത്?” ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു “അതു മലയിലെ പ്രസംഗത്തിൽ ഉണ്ടല്ലോ”. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു “അങ്ങനെയൊന്നും. ആത്മാവിൽ ദൈവഭാവം ഭാഗ്യവാന്മാർ; നീതിക്കുവേണ്ടി, പുണ്യത്തിനുവേണ്ടിയന്തിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ” എന്ന്. ചുരുക്കത്തിൽ നമ്മൾ പുണ്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുകയും, തയാഗസന്നദ്ധമായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്താൽ നമ്മൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ ആണ്. മാർ ഇവാൻയോസ തിരുമേനി തന്റെ ദൂരദർശനത്തിലും ദീർഘവീക്ഷണത്തിലും വിഭാവനം ചെയ്ത ലക്ഷ്യം ഫലവത്താകുകയും ചെയ്യും.

ബഥനി സന്യാസ സമൂഹങ്ങൾക്ക് അനാഡംബര ജീവിതമാണ് മാർ ഇവാൻയോസ തിരുമേനി വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണല്ലോ, തിരുവല്ലയിൽ കൂടുതൽ ബഥനി മഠം സ്ഥാപിച്ചു അനാഡംബരമായി ജീവിച്ചു പുനരരുക പ്രസ്ഥാനത്തിന് ആരംഭം കുറിച്ചത്. എന്നാൽ ഇന്ന് പല സന്യാസസമൂഹങ്ങളിലും അനാഡംബരജീവിതം വലിച്ചെറിഞ്ഞു സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു ജീവിതരീതി സ്വീകരിക്കുന്നതായി നമുക്കു കാണാം. കാലത്തിനൊത്തുള്ള മാറ്റം ആവശ്യം ആണ്. സൗകര്യങ്ങൾ വലിക്കുന്നതോടും അതു സുഖലോലുപതയിലേക്കു കടന്നുവരുന്ന പ്രവണത നന്നല്ല.

നാം കഷ്ടപ്പെട്ടു ജീവിക്കണമെന്നർത്ഥമില്ല. കഷ്ടപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നത് ഒന്ന്, തയാഗസന്നദ്ധമായി ജീവിക്കുന്നത് മറ്റൊന്ന്. ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിക്കുന്നതിൽ ഒരുപക്ഷേ സഹ

ത്മത ഉണ്ടായിരിക്കും. സന്നയാസസമൂഹസ്ഥാപകന്റെ 'സിദ്ധി' (charism) നാം ഒരിക്കലും വിസ്തരിക്കരുത്. സ്ഥാപകന്റെ ബോധ്യവും ലക്ഷ്യവും ഒരിക്കലും നമുക്കു കൈവെടിയാൻ പാടില്ല. മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനിയുടെ കാല്പാടുകൾ നമുക്കു വിസ്തരിക്കാനാവില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ദൂരദർശനത്തിലും ദീർഘചിക്ഷണത്തിലും വിഭാവനം ചെയ്ത അനാഡംബാ ജീവിതം വെടിയാരുള്ള അധികാരം നമുക്കില്ല.

ഈ സമൂഹങ്ങളെ അദ്ദേഹം കേവലം തപസ്സിലും പ്രാർത്ഥനയിലും മാത്രം ഒരുങ്ങിക്കഴിയുന്ന ഒരു മോണാസ്റ്റിക് (monastic) സമൂഹമായിട്ടല്ല വിഭാവനം ചെയ്തത്. ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ തപസ്സിലും പ്രാർത്ഥനയിലും മാത്രം ഒരുങ്ങി മോണാസ്റ്റിക് ജീവിതം നയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിന് പ്രശസ്തമായ രീതിയിലും വിപുലമായ തോതിലും സാക്ഷ്യംവഹിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നിരിക്കു വിശ്വാസം ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനി തന്റെ ദൂരദർശനത്തിലും ദീർഘചിക്ഷണത്തിലും ഈ സമൂഹങ്ങൾ പ്രവർത്തനരംഗത്തു് ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതനുസരിച്ചാണ് ഇന്ന് ഈ സമൂഹങ്ങൾ വിദ്യാലയങ്ങൾ, അനാഥശാലകൾ, അനാഥമന്ദിരങ്ങൾ ആശുപത്രികൾ, തുടങ്ങിയ സാമൂഹിക സേവന രംഗത്തിറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നിരുന്നാലും സന്നയാസജീവിതത്തിനനുയോജ്യമായ, അല്ല, അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ത്യാഗസമ്പന്നത, സേവനമനോഭാവം, സഹനശീലം, അനുസരണം, ദാരിദ്ര്യം എന്നീ പൂണ്യങ്ങൾ നമുക്ക് ഒരിക്കലും വിസ്തരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ആയതിനാൽ സ്ഥാപകന്റെ കാരിസം അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്ത അനാഡംബാജീവിതവും അനാഡംബാ പ്രവർത്തനവും ഈ സഭയുടെ മുതൽക്കൂട്ടായിരിക്കട്ടെ! ഇതാണെന്റെ ആശംസ.

വന്ദ്യപിതാവു് തന്റെ ദൂരദർശനത്തിലും ദീർഘവീക്ഷണത്തിലും ഈ സന്ന്യാസസമൂഹാംഗങ്ങൾ നയിക്കേണ്ട അനാഡമ്പര ജീവിതത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായിട്ടാണ് ദാരിദ്ര്യത്തെ കണ്ടിരുന്നത്. ചെത്രാപ്പോലീത്ത ആയിരുന്ന കാലത്തു പോലും അദ്ദേഹം ദാരിദ്ര്യപരമായ ജീവിതം ആയിരുന്നു നയിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ അത്രപിക്കാത്ത അനുസരത്തിലും ഒച്ചപ്പാടില്ലാത്ത പ്രവർത്തന രീതിയിലുമായിരിക്കണം നമ്മുടെ മുൻപോട്ടുള്ള പ്രയാണം. അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച പുനരൈക്യ പ്രസ്ഥാനം അനുഭവം പ്രബലപ്പെട്ടു വരികയാണ്. വന്ദ്യപിതാവിനാൽ സ്ഥാപിതമായ ബഥനി സമൂഹങ്ങളും എണ്ണത്തിൽ മാത്രമല്ല പുണ്യത്തിലും വളരട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു. അതുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ ദൂരദർശനത്തിലും ദീർഘവീക്ഷണത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്ന വിഭാവന-അനാഡമ്പര ജീവിതം, ഒച്ചപ്പാടില്ലാത്ത പ്രവർത്തനം, ദാരിദ്ര്യരൂപി-നമ്മുടെ മുതൽകൂട്ടായി മാറേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

“ആച്ചുബിഷപ്പായിരുന്ന മാർ ഈവാറിയോസു് തിരുമേനി ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച ഒരു ത്യാഗവര്യനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കത്തോലിക്കസഭയുടേതു മാത്രമായിരുന്നില്ല. എല്ലാ ജനത്തിനും ഉത്തമനായ ഒരു നേതാവായിരുന്നു”

—ബനഡിക്ട് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വലിയ
ചെത്രാപ്പോലീത്താ

എന്റെ വീക്ഷണത്തിലെ ബഥനി

—പ്രൊഫ. റി. കെ. കോശി.

മലങ്കരസഭ കലഹത്തിലും, മാതൃസഭയിലും മുങ്ങിമറിഞ്ഞ ക്രൈസ്തവാരൂപി നഷ്ടപ്പെട്ട കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലയളവിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാനാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ്. മലങ്കര സഭയുടെ ഉന്നമനത്തിനും അതിനെ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ശാപത്തിൽനിന്നും മോക്ഷം നൽകുന്നതിനും പിതാവ് ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. കലഹത്തിലും വ്യവഹാരത്തിലും കൂടി തമ്മിൽതല്ലി നശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സഭയുടെ മോചനവും യഥാർത്ഥമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിലേക്ക് അതിനെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള അടങ്ങാത്ത ആവേശവും തിരുമനസ്സിനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. “ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വിശുദ്ധ മാതേന്താമാസ്റ്റീഹ ഭാരതത്തിൽ കൊളുത്തിയ ദീപം ഇന്നും മങ്ങിമയങ്ങി നില്ക്കുകയാണ്. മലങ്കരസഭയുടെ അക്ഷണ്യമായ ഈ അപരാധത്തിന് പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടകാലം അതി വിദൂരമല്ല” എന്ന് ഒരിക്കൽ ഗിരിദീപം എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിരുമേനീനെടുവിപ്പുകളോട്, ഹൃദയവേദനയോടെ എഴുതി. മഹാരീക്കൽ തിരുമേനീ പറഞ്ഞു “പരസ്പരം കലഹിച്ചു നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവഭാഗങ്ങളും ജീവിതരീതിയും സഭാംഗങ്ങൾക്കു പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ എന്തുചെയ്യണമെന്നു ചിന്തിക്കണം”. ഈ രണ്ടു ഉദ്ധരണികളിൽനിന്നും ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനവീകരണവും ജീവിതവിശുദ്ധിയും സഭയുടെ മുഖ്യമായ കടമയായിരിക്കണമെന്നു തിരുമേനീ ചിന്തിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നു സ്തബ്ധമാ

ണം. സഭയുടെ യഥാർത്ഥമായ ദൗത്യം അന്നു മലങ്കരസഭ നിറവേറ്റുന്നില്ലെന്ന ബോധ്യം ആ പിതാവിനെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള നിരന്തരവും വേദനാപൂർണ്ണവുമായ ചിന്തയുടേയും, ധ്യാനത്തിന്റേയും ഫലമാണ് ബഥനി സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനവും അതിനുശേഷമുള്ള പുനരുകൃത്യവും. ഈ മാറ്റങ്ങൾ തിരുമേനി തിരഞ്ഞെടുത്തതു് വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ്. സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ആത്മീയ ജീവിതം ധന്യമാക്കുക, യഥാർത്ഥമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം ജനങ്ങൾക്കു പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിനു് ആത്മീയമായ ഒരു സങ്കേതം കെട്ടിപ്പടുക്കുക-അതാണ് ബഥനി സമൂഹം. ആത്മീയവും പ്രാർത്ഥനാപരവുമായ ഒരു ക്രിസ്തീയ ജീവിതം ലഭ്യമല്ലാതിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു ആത്മീയ നവോത്ഥാനത്തിനു പാത ഒരുക്കുന്ന സങ്കേതമായി ബഥനി സമൂഹത്തെ പിതാവു് കരുപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. കേവലം ബാഹ്യമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഉപരിപുവമായ പ്രവർത്തനശൈലിയും സഭയുടെ ആത്മീയ ചേതസ്സിനു കളങ്കം ചാർത്തിയിരുന്നു. ഒരു കാലയളവിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിലൂടെയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവസത്ത ജനങ്ങളിലേക്കു പകരാൻ പിതാവു് രൂപീകരിച്ച 'spiritual store house' ആണ് ബഥനി സന്നയാസസമൂഹം. ലൗകികമായ ആഡംബരങ്ങളിലും അമിതമായ ധനാസക്തിയിൽനിന്നുടലെടുത്ത വ്യവഹാരങ്ങളിലും മുങ്ങിപ്പോയ സഭയേയും സഭാനേതാക്കന്മാരേയും ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതിനും, യഥാർത്ഥമാറ്റം അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുമായി മലങ്കരയുടെ ഉജ്ജ്വലനായ നേതാവു് ദാരിദ്ര്യരീതി ദാരിദ്ര്യമായ ആശ്രമജീവിതം ആരംഭിച്ചു. ആ മഹൽപ്രസ്ഥാനമിന്നു തഴച്ചുവളർന്നുപന്തലിച്ചു് അതിന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റുന്നതുകണ്ടുകൊണ്ടു്

ആ വന്ദ്യപിതാവു് സ്വപ്നത്തിലിരുന്നു് ദൈവത്തെ മഹത്വപ
പ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം.

ഈ ജന്മശതാബ്ദി ആചരണാവസരം സമൃദ്ധത്തിന്റെ
ഇതുവരെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിലയിരുത്തുന്നതിനുള്ള
രേഖസരമാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു. ജനങ്ങളു
ടെ ജീവിത നവീകരണത്തിനും ക്രിസ്തീയാദർശനത്തിലതിഷ്ഠി
തമായ ജീവിതശൈലി നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കു നല്കുന്നതിനും
അങ്ങനെ മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആത്മീയശക്തി
കേന്ദ്രമായിത്തീരാൻ ആ വന്ദ്യപിതാവു് ആഗ്രഹിച്ചു് സ്ഥാ
പിച്ച ഈ മഹൽപ്രസ്ഥാനം ആ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്ന
തിൽ ഇനിയും വല്ല പോരായ്മകളും വന്നിണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ കൂലം
കഷ്ടമായ ആത്മചരിശോധനയിലൂടെ അതു നികത്തണം.
അടിവന്ദ്യ പിതാവു് ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തേക്കാളും ഇപ്രകാ
രമുള്ള ഒരു ആത്മീയ നേതൃത്വത്തിനു ജനങ്ങൾ ദാഹിക്കുന്ന
ഒരു കാലയളവാണിതെന്നു് ഈ സന്യാസസമൂഹം അംഗീക
രിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം. അതി
സങ്ങളും സനാതനങ്ങളുടേയും ജീവിതസത്യങ്ങളും സന്മാർഗ്ഗീക
മൂല്യങ്ങളും ഇന്നു ചവിട്ടിമെതിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. സഭാംഗ
ങ്ങൾതന്നെ അപകടകരങ്ങളായ പാതയിൽ കൂടി ഇഴഞ്ഞു
കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവരെ നേരായവഴിയിൽ നയിക്കു
ന്നതിനും നശീകരണപ്രവണതകളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതി
നും സംഘടിതമായ ആത്മീയനേതൃത്വം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു
ണ്ടു്. നമ്മുടെ ഇളംതലമുറയുടെ ജീവിതരീതികളും, താത്
പര്യങ്ങളും ആശയങ്ങളും, എത്ര ശോചനീയവും ചൈശ്വചി
കവുമാണെന്നു് നമ്മുക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാം. ഇതിനെതി
രായി നേരായവഴിയിൽകൂടി അവരെ നയിക്കുന്നതിനു് സഭാ
നേതൃത്വം ശക്തമായ എന്തുനടപടി സ്വീകരിച്ചുവെന്നു ചി
ന്തിക്കണം. അപകടകരമായ ഈ പോക്കുകളിട്ടും കണ്ടില്ല
ന്നു നടിക്കുകയോ, കണ്ടിട്ടും അതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാ

കാതെ നിഷ്ക്രീയരായിരിക്കുകയോ ചെയ്യാൽ അന്ന് അഭി
വന്ദ്യ പിതാവ് പറഞ്ഞതുപോലെ “അക്ഷണ്യമായ ഈ
അപരാധത്തിനു പരിഹാരം നല്ലേണ്ടിവരുന്നകാലം അനതി
വിദൂരമല്ല.”

ബഥനി സന്നയാസസമൂഹത്തിന് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഭീ
മമായ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുകയാണ്.
പൈശാചിക ശക്തികളുടെ കടന്നുകൂടുന്നതിനു മുമ്പിൽ
ഒരു ഇരുമ്പുകോട്ടുപോലെ ആത്മീയശക്തിയുടെ കേന്ദ്രമായി
ഈ സമൂഹം തലയുയർത്തി നേതൃത്വം നല്കട്ടെ. ഈ പ്രസ്ഥാന
ത്തിന് എന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി പ്രാധാന്യവും ചുമതല
യുമുള്ള ഒരു കാലഘട്ടമാണിത്. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ശക്ത
മായ ഈ വെല്ലുവിളിയെ സ്വീകരിച്ച് സമൂഹത്തിനു ശക്ത
മായ ആത്മീയനേതൃത്വം നല്കി അപകടത്തിലേക്കു വഴുതി
വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനതയെ രക്ഷിക്കുക. ഇതു നിങ്ങ
ളുടെ ചുമതലയും, കാലഘട്ടത്തിന്റെ വെല്ലുവിളിയുമായി
ഞാൻ കരുതുന്നു.

Our lady speaks to her beloved priests എന്ന പുസ്തക
ത്തിലെ ചില വാചകങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധേയ
മാണ്. “My beloved sons, the darkness has spread
every part of the world and just when men thinks, they
have attained the summit of progress, they are precipi-
tated down in to the most profound darkness. And so
all is darkened by the shadow of death which slays you,
of sin which imprisons you, and which destroys you.
Darkness has also invaded the church. It is constantly
spreading and everyday it harvests its victims even among
my beloved sons...The line of your public mission has
arrived. Gather together advance into me along the road
that I have traced for you. Go in to all parts of the world
to fulfil the mission my son Jeseus, has entrusted to
each of you.”

സന്ദർശനങ്ങളായ സത്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും, വ്യക്തികളുടെ ജീവിതരീതികളും വീക്ഷണങ്ങളും അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ബഥനിയെപ്പോലുള്ള ആത്മീയശക്തി സങ്കേതങ്ങളുടെ ചുമതല ഇവിടെ സ്വീകൃതമായി പറയേണ്ടതില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ മനഃസാക്ഷിയെ തട്ടിയുണർത്തി അവർക്കു ശരിയായ നേതൃത്വം നല്കി ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കാഹളം ഉയർത്താൻ സമയം വൈകിപ്പോയി. സഭ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ട ഒരു രംഗം ഇതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ദിനംപ്രതി അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗിക നിലവാരം, സത്യത്തെയും നീതിയേയും പുച്ഛിച്ചുതള്ളുന്ന ഒരു തലമുറ; വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ പുഴുക്കുത്തുകൾ ഇവയെല്ലാം, സമൂഹത്തെ അപകടത്തിലെത്തിച്ച ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷാത്മിക സിരാകേന്ദ്രങ്ങൾ ആയ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ പ്രവർത്തനപരിപാടികളുമായി മുൻപോട്ടു വരണം. ബഥനിയുടെ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നതിനുള്ള കഴിവും ദൈവാനുഗ്രഹവും ഇന്ന് ഈ സമൂഹത്തിനുണ്ട്. ആത്മീയജീവിതത്തിലും, വിജ്ഞാനമണ്ഡലത്തിലും, മനുഷ്യാപകാരപ്രദമായ മറ്റു പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിലും വിജയകരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അനേക സന്യാസശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഇന്ന് ഈ സമൂഹത്തിലുണ്ട്. അതിനുള്ള കഴിവും, പ്രവർത്തനശേഷിയും ബഥനി അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഈ വലിയ വെല്ലുവിളിയെ സ്വീകരിക്കാൻ തിരിച്ചുവിടണമെന്ന് ഞാൻ വിനീതമായി അഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ്. ഭാരമേറിയതെങ്കിലും ചരിത്രപരമായ ഒരു ദൗത്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനാവശ്യമായ ഈ ജോലി ഭാരമേറാതെ ഈ തലമുറയെ നാശഗന്തത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുവാനുള്ള കർമ്മപരിപാടികളുമായി മുൻപോട്ടുപോയി വിജയം വരിക്കാൻ ബഥനി സമൂഹം ശക്തമാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

പരിശുദ്ധപിതാവു് ജോൺ പോൾ മാർപാപ്പായുടെ ഏതാനും വാചകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ചെറിയ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്: "Priests are first of all priests for the people and not politicians, managers, businessmen, investors, travel agents, revolutionaries or import-export agents for developing countries. The church's concern for social-justice must be exercised in keeping in to their priestly vocation. This character must be even more emphasised today against multifarious tendencies to secularise the priests service and to reduce it to a function that is purely philanthropic. His service is not that of a physician, the social worker the politician or the trade unionist. You must not take the place of a laymen and even less neglect the task which is specifically yours."

"His Grace is truly a man of God, who dedicated his life to the church and the society. I trust generation to come will receive inspiration from the life and work of the late Arch Bishop to minister their Spiritual goal and welfare and well-being of the people."

P. Ramachandran,
Kerala Governor.

ബഥനി ഭാരതസഭയിൽ

—ബ്ര. വറുഗീസ് തൈക്കുട്ടത്തിൽ

ഓ. ഐ. സി.

മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനങ്ങളേയും, വിശുദ്ധരേയും, ദൈവവചന പ്രചോദിതരായ പ്രവാചകന്മാരേയും, മുനിശ്രേഷ്ഠരേയും നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഏതോ ഒന്നിനെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട്, എതോ ഒന്നിനാൽ നിവേശിതരായി ആ അദ്ധ്യാത്മിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു സജീവ സാക്ഷികളായി മനുഷ്യചരിത്രത്തിലൂടെ കടന്നുപോയവരാണ് ഇക്കൂട്ടർ. നശപരതയെ ബലിയപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യം വന്ന അനശപരതയ്ക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചുവരാനിവിർ. ഇവർ തങ്ങളുടെ അനശപരതാനുഭവം ടെസ്റ്റ് സൂബിലൂടെയോ ബൗദ്ധികതയുടെ അതിപ്രസരണത്തിലൂടെയോ, പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയോ ഒന്നുമല്ല ലോകത്തിനു കാട്ടിക്കൊടുത്തത്. ഈ ലോകത്തിലുള്ള അവരുടെ സഹവാസം തന്നെ അവർ വിശ്വസിച്ച തത്വത്തിന്റെ പ്രകാശനമായിരുന്നു. ധീരതയും ദീഘവീക്ഷണവും ഇവരുടെ കൈമുതലായിരുന്നു. സ്വയം നിവേശിതമായ ഒരു ധാർമ്മികജീവിതത്തിനു ഇവർ സാക്ഷികളായിരുന്നു. തങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട സത്യത്തിനുവേണ്ടി എന്തും ത്യജിക്കുവാൻ, എന്തും സഹിക്കുവാൻ, ജീവൻപോലും കൊടുക്കുവാൻ ഇവർ തയ്യാറായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകം മഹാത്മാക്കളെ ചരിത്രത്തിൽ നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതിനു മകുടോദാഹരണമാണ് ബഥനിയുടെ അഭിവന്ദ്യനായ മാർ ഈവാന്റിയോസ് തിരുമേനി. പ്രവാചകധീരതയോടും, ശ്രേയസ്സോടുംകൂടി മലങ്കരസഭയിൽ പുതിയ ദൗത്യവുമായി രംഗപ്ര

വേദം ചെയ്ത മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനമായ ബഥനിയുടെ ഭാരത സംസ്കാര സാംശീകരണത്തെ എളിയ രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നുവെന്നാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഹിന്ദുമതവീക്ഷണപ്രകാരം ഒരു വ്യക്തി നാലു ജീവിത ധർമ്മങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതിലവസാനത്തെ ജീവിതാവസ്ഥയാണ് സന്നയാസം. ദൈവിക ജീവനിൽ പങ്കുചേരവനുള്ള, ദൈവവുമായി ഒന്നുചേരവാനുള്ള ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാര പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്തർദാഹത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന ചേതോവികാരമാണ് ഒരു വ്യക്തിയെ സന്നയാസത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചലീലകളുമായി ബന്ധമില്ലാതെ ഏകാന്തതയിൽ ആത്മാവും ആത്മാവും തമ്മിലുള്ള നിരന്തര ഐക്യത്തിലൂടെ, ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള നിരന്തര സഖിതപത്തിലൂടെ വ്യക്തി സാക്ഷാത്ക്കാരം പ്രാപിക്കുന്നു സന്നയാസത്തിൽ. ബഥനിയും ഒരു സന്നയാസസമൂഹമാണ്. ഭാരതത്തിൽ ഭാരതീയനാൽ, ഭാരതീയർക്കുവേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സമൂഹം. ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികമായും അതേസമയംതന്നെ ഭൗതികമായും എന്തു ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം. ഭാരതത്തിൽ ജീവിക്കുകയാണെന്ന് ഭാരതസന്നയാസത്തിന്റെ അന്തസ്സത്തയോടു കൂറു പുലർത്തുക, ക്രൈസ്തവന്മാർക്കെടുത്ത മുറുകെപ്പിടിക്കുക, അവയെ പ്രചരിപ്പിക്കുക ഭാരതത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനു സജീവ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക ഇതാണ് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ബഥനിയുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ജീവിക്കുകയാണ് ബഥനിയും അതിലെ അംഗങ്ങളും. ഭാരത കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അസ്തിത്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബഥനി ഈ ലക്ഷ്യസാഹചര്യത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്നത്. ഭാരത ക്രൈസ്തവ സന്നയാസസമൂഹം എന്ന സംജ്ഞയുടെ അസ്തി

തപം തന്നെയാണ് ബഥനിയുടെ ഭാരത സഭയിലുള്ള സ്ഥാനത്തിനും മാനത്തിനും ആക്കവും തുക്കവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്.

ദൈവം മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക സംസ്കാരത്തിലൂടെ പ്രത്യേക ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ ക്രിസ്തുവായവതരിച്ചു. ക്രിസ്തു താൻ പിറന്നുവന്ന യഹൂദ സംസ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്പര്യവും ആചാരമര്യാദകളും മററും സ്വന്തമാക്കി. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ ലോകത്തു ലഭിച്ച നിയമം നിർവ്വചനത്തിനുശേഷം ക്രിസ്താനുയായികളായി അപ്പസ്തോലന്മാർ ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നും തങ്ങൾക്ക് അനുഭവവേദ്യമായ ക്രിസ്താനുഭവം മററുള്ളവരിലേക്കു പകർന്നു കൊടുത്തു. (നടപടി 15,17) A.D. 52-ൽ ക്രിസ്തുസന്ദേശവുമായി ഇന്ത്യയിലേക്കു കടന്നുവന്ന തോമ്മാശ്ലീഹാ തദ്ദേശകാലങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ പേർഷ്യൻ, പോർട്ടുഗീസ്, ഖത്തീൻ സംസ്കാരങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി തദ്ദേശകാലങ്ങൾക്കനുസൃതമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുസുവിശേഷത്തിന് ക്രൈസ്തവജീവിത ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് വൈദേശികമായ ഒരു ഭാവം നല്കപ്പെട്ടു. ഈ വൈദേശികതയുടെ ന്യൂനതകൾ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കുകയും ദേശീയ ജീവിതരീതികളെപ്പറ്റി പഠിക്കുകയും ദേശീയ ആരാധനരീതികളുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയുകയും അതേസമയംതന്നെ സ്വന്തം പൈതൃകങ്ങളോടു കൂറു പുലർത്തുകയും ചെയ്യണം എന്ന അടങ്ങാത്ത അഭിവാഞ്ഛ മാർ ഇഴുവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ അഭിപ്രായം തന്നെ ദേശീയമായ രീതിയിൽ ഒരു സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുവരികയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം രൂപം കൊടുത്ത ഭാരത സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുള്ള ഘടകങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അന്തസ്സത്തയെ ബാധിക്കാത്ത അതേ സമയംതന്നെ ക്രിസ്തുമതാചാരമര്യാദകളെ ഹൃദ്യമാക്കുന്ന ബാഹ്യആചാരങ്ങൾ, ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ മൂല്യവത്തായ ആചാരനഷ്ടാനങ്ങളുമായി സംയോജിപ്പിച്ച് അവയെ ക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണമാക്കുന്നതിലായിരുന്നു മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ ഭാരതസംസ്കാര സാംശീകരണം പ്രധാനമായും അടങ്ങിയിരുന്നത്. ഈ ലക്ഷ്യത്തോടു കൂടി ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാഥമികരീതി, സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം, വൈരാഗ്യത്തിന്റെ അടയാളമായ താടി വളർത്തൽ, ഭാരതസന്ന്യാസിമാരുടെ തന്നെ വേഷമായ കാവിവസ്ത്രം, കാവിഷോൾ (shawl) തുദ്രാക്ഷമാലയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന മരക്കരിശ്, ഹൈന്ദവശാസ്ത്രപഠനം, ഭക്ഷണം, ഭക്ഷണരീതി എന്നിവ മാർ ഈവാന്റിയോസ് ഭാരത സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും സാംശീകരിച്ചെടുത്തു. ബാഹ്യമായ ഈ ഭാരത സംസ്കാരാനുകരണം ആന്തരികമായ അനുകരണത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ഭാരത ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ മൂലക്കല്ലായ ലാളിത്യം മാർ ഈവാന്റിയോസ് തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെതന്നെ ഭാഗമാക്കുകയും അത് തന്റെ അനുയായികൾക്ക് ജീവിതപ്രമാണമായി നല്കുകയും ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യവൽക്കരണത്തിന്റെ സപാധിനംകൊണ്ടാവാം ഈ ദേശീയ സംസ്കാരസാംശീകരണം ആദ്യാവസരങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇന്ന് ബഥനിയിൽ പൂർണ്ണമായും പ്രകടമല്ല. പാശ്ചാത്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഭാരതീയ സംസ്കാരാസപാദകരായിട്ടാണ് നാം ഇന്നു വളർന്നുവരുന്നത്. നമ്മുടെ ചിന്തയും, വളർച്ചയും, ശൈലിയും മറ്റും പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരാശയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമാണിത്. മാർ ഈവാന്റിയോസിന്റെ ബഥനി സാംശീകരിച്ചെടുത്ത ഭാരതസംസ്കാരഘടകങ്ങളെ ആദരിച്ചുകൊണ്ടും ഇതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ മാനിച്ചുകൊണ്ടും ക്രൈസ്തവ ഭാരതീയാദർശനങ്ങൾ തളംകെട്ടി നില്ക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ ബഥനി വളർന്നു

വരണം. ഭാരത ക്രൈസ്തവസന്നയാസിമാരായ നമ്മുടെ ചീന്തയും പ്രാർത്ഥനയും മനനവും പ്രവർത്തനവുമെല്ലാം ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ആസ്വാദ്യമായ രീതിയിൽ വാർത്തകൾ വാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി നാം ഉണർന്ന ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമാണിത്.

ബഥനിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് പുനരൈക്യ പ്രസ്ഥാനം. ഫാദർ എബ്രാഹാം ഒ. ഐ. സി. ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. “ബഥനിയിൽ നിന്നുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തിന്റെ ആശയപ്രവാഹം മലങ്കരസഭയെ ആഴമായി സ്पर्ശിച്ചതു നിമിത്തമാണ് ഇവിടെ പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനം രൂപം കൊണ്ടത്.” (പുനരൈക്യജ്ഞാപി സുവനിർ Page. No. 39). പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു റീത്തിന്റെ സംരക്ഷകയാണ് ബഥനി. അതേസമയംതന്നെ സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരു സഭയിലെ നവീകരണ പ്രസ്ഥാനവുമാണ് മാർ ഇസ്രായീലായോസിന്റെ ബഥനി.

മാർ ഇസ്രായീലായോസിന്റെ ബഥനി നിയമത്താൽത്തന്നെ ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുകരണത്തിന് ബാധ്യസ്ഥയാണ്. അഷ്ടഭാരതത്തിന്റെ മഹത്തായ സംസ്കാരവും ദൈവൈക്യോന്മുഖമായ ഭാരതീയ സന്നയാസവും ക്രിസ്തുവിൽ പരിപൂർണ്ണമാക്കപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി, ഭാരതീയ സന്നയാസത്തിന്റെ ആന്തരാത്മാവിനെയും ജീവിതമുറകളെയും കാലദേശങ്ങൾക്കനുസരണമായി ഔചിത്യപൂർവ്വം പരിരക്ഷിക്കുകയും സംപൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുകരണം എന്ന് ബഥനി പ്രഘോഷിക്കുന്നു.

ഏതൊരു സന്നയാസ സമൂഹത്തിന്റെയും പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിനെ അനു

ഗമിക്കുകയാണ്, രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്യം സമൂഹസ്ഥാപകൻ്റെ കാര്യത്തിനനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ ജീവിക്കുകയാണ്. ബഥനിസമൂഹസ്ഥാപകൻ്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആശ്രമമായിരുന്നു ഭാരത മാനസാന്തരം. ഈ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം തീരത്തെടുത്ത മാർഗ്ഗമാണ് ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുരണനം. അതായത് തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി സഹജീവികളുടെ ജീവിതത്തെ സ്വീകരിക്കാവുന്ന അവരുടെ ജീവിതവുമായി ചിന്തിച്ചും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഒന്നിച്ചാണ് മിശിഹായെ അനുരൂപീകരിക്കുക. കാലദേശങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പ്രാദേശിക സഭകൾ വളർന്ന് ക്രിസ്തുവൽക്കരണത്തിന് കരുത്താർജ്ജിക്കണമെന്ന് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രാദേശിക സഭകളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഈ ആശയം മാർ ഈവാന്റിയോസിൽ അങ്കരിക്കുകയും അത് തൻ്റെ ജീവിതത്തിലൂടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും പ്രായോഗികമായി കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ പ്രായോഗിക പ്രവർത്തന മണ്ഡലങ്ങളിൽ നാം ഈ ആശയം ഇന്ന് ഉയർത്തിക്കാട്ടേണ്ടതുണ്ട്. അതിനു നാംതന്നെ ദേശീയരീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുരണനത്തിനു സാക്ഷികളായി ഇന്ന് ഭാരതത്തിൽ പ്രയോജിക്കണം. നിരന്തരമായ ദൈവാഭിമുഖ്യവും ആത്മാർത്ഥമായ പ്രവർത്തനവുമാണിതിനത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുരണനം കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താകുന്നതിന് ഭാരതമൂല്യങ്ങൾ എന്താണെന്നും, അവയെ ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങളുമായി സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചുകൊണ്ടുപോകാനുള്ള അറിവും അനുഭവവും നാം നേടിയെടുക്കണം. ഈ തലത്തിൽ വളരുന്ന തലമുറയെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്താൽ ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുരണന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് കൂടുതൽ കടന്നു ചെല്ലുവാൻ സാധിക്കുന്നതിൽ സംശയമില്ല. നാം വസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ മറ്റു

വിഭാഗങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ക്രിയാത്മകമായ സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്ന് രൂപം എടുക്കുന്ന ആശയങ്ങളെ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിൽ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയും ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുരണ പ്രക്രിയയോടു നമുക്ക് അടുത്തുചെല്ലുവാൻ സാധിക്കും. നമ്മൾ നിർമ്മിക്കുന്ന പുതിയ പുതിയ ഭവനങ്ങൾ ദേശീയരെ ആകർഷിക്കുന്ന തരത്തിൽ ദേശത്തിനനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ നിർമ്മിച്ച് ഏകാന്തതയും, സമാധാനവും ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യവും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതായാൽ തീർച്ചയായും ദേശീയ രീതിയിലുള്ള മിശിഹാനുരണത്തെ നാം കൂടുതലായി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹമായിത്തീരും.

ഭാരത സംസ്കാരത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചെടുത്ത ഒരു ദൈവശാസ്ത്രവും ആദ്ധ്യാത്മികതയും ഇനിയും ഇവിടെ ഉണ്ടാവേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഈ രംഗത്തു് ബഥനിക്കു് എന്തു സംഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന് ഉണർന്ന ചിന്തിക്കേണ്ട കാലമാണിതു്: ആഷ്വസംസ്കാരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള സിദ്ധിയാണു് അതിനാവശ്യം. മാർ ഇഴുവാനിയോസിന്റെ വലിയ സംഭാവനയും അതുതന്നെയാണു്.

MALANKARA
LIBRARY

മാർ ഈവാനിയോസു പിതാവു- ബഥനി സന്യാസിനീ സമൂഹസ്ഥാപകൻ

—സി. വിൻസെൻറ് എസ്. ഐ.സി.

ബഥനി സന്യാസസമൂഹസ്ഥാപന പശ്ചാത്തലം

വിശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായിൽനിന്നും വിശ്വാസദീപം സ്വീകരിച്ച ഭാരതമലങ്കരസഭ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നും പിന്തിരിഞ്ഞു കലഹകലാപങ്ങളിൽ അധഃപതിച്ച ശോചനീയ ദുഃസ്ഥിതി പണിക്കരച്ചനെ ചിന്താധീനനാക്കുകയും വേദനയിലാഴ്ന്നുകയും ചെയ്തു; തൽപരിഹാരാർത്ഥം സകലതും ഉപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെ പിന്നാലെ പോയ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷകന്മാരെ അനുകരിച്ചു ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതി എല്ലാം ത്യജിച്ചു തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനായി സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിതരായ സന്യാസികളടങ്ങിയ ഒരു സമൂഹമാണത്യാവശ്യമെന്നു അനേകദിവസത്തെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും പശ്ചാലോചനകളുടെയും ഫലമായി അദ്ദേഹം തീരുമാനമെടുത്തു. ഭാരതത്തിന്റെ ക്രൈസ്തവീകരണത്തിൽ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളായ നമുക്കുള്ള കടമകൾ, നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ ഉദാസീനതയ്ക്കു ദൈവസന്നിധിയിലുള്ള നമ്മുടെ ഉത്തരവാദിത്തം ഇവയെല്ലാം സമൂഹരൂപീകരണത്തിനു അദ്ദേഹത്തിനു പ്രചോദനം അരുളി. ആകയാൽ സ്വയമേ തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സന്യാസികളടങ്ങിയ ഒരു സമൂഹം തന്നെയാണു വേണ്ടതെന്നും ദൈവതിരുവിഷ്ണു അതാണെന്നും അതിനാൽ അതാണു ജീവിതദർപ്പവുമായി കരുതേണ്ടതെന്നും അതിനായിട്ടു വേണം ശി

ഷ്യായുസ്സു വിനിയോഗിക്കേണ്ടതെന്നും ദൈവകൃപയെ അവലംബിച്ചു അദ്ദേഹം തീരുമാനമെടുത്തു. അങ്ങനെ പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുമുമ്പും ഭാരതത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര്യലബ്ധിയും ഒന്നുചേർന്ന പാവനദിനത്തിൽ, 1919 ഓഗസ്റ്റ് 15-തീയതി ആ വന്ദ്യപിതാവു ഔദ്യോഗിക ബഥനിസന്നയാസ സമൂഹം രാന്നി, പെരുന്താട്ടിലെ മുണ്ടൻമലയിൽ സ്ഥാപിക്കുക ഉണ്ടായി.

ബഥനി സന്നയാസിനി സമൂഹസ്ഥാപനം

മലങ്കരസഭാപരിത്രത്തിലെ ഭയാനകമായ പശ്ചാത്തലമാണ് ബഥനി സന്നയാസസമൂഹത്തിനു പ്രാരംഭമിടാൻ അദ്ദേഹത്തെ ശക്തിയാക്കി പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അത്രയ്ക്കു സങ്കീർണ്ണവും വേദനാജനകവും ഭീകരവുമായ കലാപന്തലാലകളാൽ പ്രക്ഷുബ്ധം ആയിരുന്നു സഭാന്തരീക്ഷം. ബഥനിസന്നയാസസമൂഹത്തിനാരംഭം ഇട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വസ്ഥത ലഭിച്ചില്ല. സ്ത്രീകൾ നന്നായാലെ കുടുംബവും സമുദായവും നന്നാകൂ. സമുദായികോന്നമനം സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവസംസ്കാരത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഏറ്റവും താണുപടിയിൽ കിടക്കുകയാണ്. അതിൽനിന്നും അവരെ ഉദ്ധരിച്ചാൽ മാത്രമേ തന്റെ ആദർശം പ്രാവർത്തികമാകൂ എന്നദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അതിനു വേണ്ടി എം.എ. അച്ചൻ സെറാമ്പൂർ കോളേജിൽ പ്രൊഫസറായിരുന്നകാലത്തു മലങ്കരസഭയിലെ സമ്പൽകുടുംബങ്ങളിൽനിന്നും പതിനൊന്നു പെൺകുട്ടികളെ കൽക്കട്ടാ ഡയോസിസൻ കോളേജിൽ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ ഹൈച്ചുച്ചുക്കാരായ യൂറോപ്യൻ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഉപരിപഠനത്തിനയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. കൽക്കട്ടയിൽ വെച്ചു “സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓഫ് ദി എപ്പിഫനി”യുടെ സ്ഥാപകയായ മദർ ഈഡിത്തിനെ പരിചയപ്പെടുകയും മലങ്കരയിൽ ഒരു സന്നയാ

സിനിസമൂഹം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം അവരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. മദർ ഈഡിത്തു് സ.സ.നോഷം അതു സമ്മതിക്കുകയും ആ സന്നയാസസമൂഹത്തിലെ ഒരംഗമായ സിസ്റ്റർ ഹെലന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആ പെൺകുട്ടികൾക്കു് സന്നയാസപരിശീലനം നല്കുകയും ചെയ്തു. അവരിൽ 4 പേരെ 1918ൽ സന്നയാസത്തിന്റെ ആദ്യപട്ടിയായ പോസ്റ്റലൻസിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചെങ്കിലും സന്നയാസപദവിയിലെത്തിച്ചേരാൻ കാലവിളംബം നേരിടേണ്ടിവന്നു. 1915 മുതൽ 1920വരെ ബാരിസോളിലും 1920 മുതൽ 25 വരെ തിരുവല്ലാ-തിരുമൂലപ്പുരത്തും ആംഗ്ലിക്കൻ സഭക്കാരായ യൂറോപ്യൻ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലാണു് സന്നയാസപരിശീലനം ഇവർക്കു ലഭിച്ചതു്. ഇവർ തിരുമൂലപ്പുരം ബാലികരം ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും അവർക്കു് ആദ്ധ്യാത്മിക സഹായം നല്കുകയും ഭവനസന്ദർശനം മൂലം ഇടവകജനങ്ങൾക്കു് വേണ്ട ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രചോദനം നല്കി അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സന്നയാസപരിശീലനത്തിലിരുന്ന അർത്ഥിനികൾ 10 ദീർഘവർഷങ്ങൾ കാത്തിരുന്നിട്ടും അവരുടെ സന്നയാസപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുവാൻ മലങ്കര യാക്കോബായ മെത്രാപ്പോലീത്താ അനുകൂലിച്ചില്ല ഒരു മെത്രാനുമാത്രമേ സന്നയാസപട്ടം നല്കുവാൻ സഭയിൽ അനുവാദം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ദൈവാനുകൂല്യത്താൽ 1925 മെയ് 1-ാം തീയതി പണിക്കരച്ചൻ മാർ ഈവാനിയോസു് എന്നപേരിൽ മെത്രാഭിഷേകനായതോടെ കാര്യം സുഗമമായി പരിണമിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. അങ്ങനെ 1925 സെപ്തംബർ 21-ാം തീയതി ബഥനിയിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു സിസ്റ്റേഴ്സു് നിത്യബലിയായി തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചതോടുകൂടി 58 വർഷമുമ്പു് ബഥനിസന്നയാസിനിസമൂഹം ആദ്യമായി മലങ്കരയാക്കോബായ സഭയിൽ രൂപംപൂണ്ടു. ആദ്യവ്രതവശാനം ചെയ്ത മൂന്നുപേർ മദർ ശൈനാ, മദർ ഇളമ്പാ മദർ ദുഹാ എന്നിവരാണ്.

ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടുപേരും ബഥനിയുടെ ആദർശനാൻ സരണം സമൂഹത്തിന്റെ നാനാവിധമായ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചു അനേകംപേരെ ക്രിസ്തുവിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്കാനയിച്ചു ദിവ്യനാഥ സന്നിധാനത്തിലേക്കു് പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞു. മദർ ദനഹാ ഇപ്പോഴും ആശോക്തയോടുകൂടി ദൈവീക ജോലികളിൽവ്യാവൃതയായി കഴിയുന്നു.

ബഥനി മിശിഹാനുക്കരണ സന്നയാസിനി സമൂഹനാമധേയം

മാർ ഇവാനിയോസ് പിതാവു് താൻ സ്ഥാപിച്ച സമൂഹത്തിനു് എന്തു പേരു നൽകണമെന്നു് ചിന്തിച്ചു് സമൂഹത്തിന്റെ നാനാമുഖങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ പ്രദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതും ദൈവത്തോടുള്ള സാമീപ്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു പേരു നല്കണമെന്ന താല്പര്യത്തോടുകൂടി പ്രാർത്ഥനാ പൂർവ്വം ബൈബിൾ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിഷയീഭവിച്ചതു് ബഥനി എന്ന നാമം ആയിരുന്നു. ബഥനിയിലായിരുന്നു ക്രിസ്തു തന്റെ പരസ്യജീവിതകാലത്തു് വിശ്രമം തേടിയിരുന്നതു്. അതിനാൽ ബഥനി എന്ന നാമധേയം താൻ സ്ഥാപിച്ച സമൂഹത്തിനെത്രയും അനുയോജ്യം എന്നു തോന്നി അതു നൽകുകയാണു ചെയ്തതു്.

മിശിഹാനുക്കരണം എന്ന പദം അതിനോടുകൂടി ചേർന്നിടയായതു് ബഥനി സന്നയാസിനികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സമർപ്പണജീവിതം അനുകരിച്ചു് രക്ഷാകരദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചു് സമസ്യഷ്ടങ്ങളെ സ്വസ്തുഭാഗ്യത്തിൻമാരാക്കി അവിടുത്തെ ജീവിതത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കണമെന്ന സർവ്വപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യം കണ്ടുകൊണ്ടാണു്. അങ്ങനെ ബഥനി മിശിഹാനുക്കരണ സന്നയാസി സമൂഹങ്ങൾക്കു് എത്രയും ഉന്നതമായ പരമലക്ഷ്യമത്രേ അദ്ദേഹം ദർശിച്ചതു്. ഇവിടെയെ

ല്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതഗാതീയ വീക്ഷണവും ദൈവാ
ഭിമുഖ്യവും നമുക്കു ദർശിക്കാം.

ആദർശവും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയും

കശാഗ്രബുദ്ധിയും വിശാല വീക്ഷണനമായ സമൂഹ
സ്ഥാപകൻ താൻ സ്ഥാപിച്ച സമൂഹത്തിന്റെ ആദർശം, ല
ക്ഷ്യപ്രാപ്തി എന്നിവയെപ്പറ്റി അവഗാഢം ആലോചിക്കുക
ണ്ടായി. ക്രിസ്തീയ സന്നയാസത്തേയും ഭാരതീയ സന്നയാസ
ത്തേയും കുറിച്ച് ശരിയായൊരപഗ്രഥനം നടത്തിയപ്പോൾ
ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ ദേശീയമായി വളർത്തിയെടുക്കേണ്ട
തു് ഇന്നിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രമാണെന്നും ഇന്ത്യൻ സന്നയാസത്തി
ന്റെ അന്തരാത്മാവിനേയും ജീവിതമുറകളേയും ഭാരതജനത
യ്ക്കഭികാമ്യമാംവിധം പരിരക്ഷിക്കുകയും സമ്പൂർണ്ണമാക്കുകയും
ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ള ഉൾക്കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിനു വ്യക്ത
മായി. സന്നയാസജീവിതം സംബന്ധിച്ചു് ഭാരതത്തിനു് എ
ത്രയും പുരാതനമായ പാരമ്പര്യമാണുള്ളതു്. ക്രിസ്തുമതം അ
തിനെ നശിപ്പിക്കുകയല്ലാതിന്നെയോ വിശ്വാസത്തിനും സന്യാ
സ്തത്തിനും വിപരീതമല്ലാത്തവയെ ക്രിസ്തീയമായി സംസ്കരി
ച്ചു് സ്വീകരിക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്. ആകയാൽ മിശിഹാ
തമ്പുരാൻ തന്റെ വത്സലശിഷ്യനായ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ
വഴി നമുക്കു നല്ലീയവിശ്വാസമാകുന്ന നിക്ഷേപത്തെ നമ്മുടെ
രാജ്യമുഴുവൻ പ്രദാനം ചെയ്യുകയും, അതു കഴിയുംവിധം
ദേശീയരീതിയിൽ വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതത്രേ
ബഥനിയുടെ ആദർശവും ലക്ഷ്യവും എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ
1946നവംബറിലെ ഇടയലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ബഥനിയുടെ പ്രത്യേക സ്വഭാവം

തിരുസഭാരാമത്തിലെ ദൈവവിധ്യം നിറഞ്ഞ മനോഹർ
കുസുമങ്ങൾ എന്നപോലെ ഓരോ സന്നയാസസമൂഹത്തിനും

അതിന്റെ സ്ഥാപനോദ്ദേശ്യം അനുസരിച്ച് ചില പ്രത്യേകതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ലാളിത്യം ആണ് ബഥനിയുടെ പ്രത്യേകത എന്ന് പറയാം. ലാളിത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും വശ്യശക്തിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം സമൂഹസ്ഥാപകനായ പിതാവു ലളിതജീവിതത്തിനുവളരെ പ്രാധാന്യം നല്കിയിരുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കാം. ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മൺചട്ടിയിലെ ഭക്ഷണരീതിയും വാസസ്ഥലമായിരുന്ന മൺകുടിലുകളും എല്ലാം ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവയാണ്. സർവ്വപ്രധാനമായി സന്നദ്ധതയുടെ പരമലക്ഷ്യം ഈശ്വരസമ്പാദനമാണ്. ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുന്ന, വാക്കുകളും പ്രവൃത്തിയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുവന്ന അനാഭാസജീവിതമാണ് സാക്ഷാൽ ലാളിത്യം. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൃച്ഛത്തിനനുസരണമുള്ള ഭൗതികജീവിതത്തിലേക്ക് കൈനടന്നോക്കിയാൽ ലാളിത്യത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണത അങ്ങേ പ്രവർത്തനപഥത്തിൽ ഉടനീളം നമുക്ക് ദർശിക്കാം. സാക്ഷാൽ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിന് ഇതു കൂടിയേ മതിയാവൂ. നാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്കൊന്നു കടന്ന് പരിശോധിച്ചാൽ ഇതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. എല്ലാവർക്കും നന്മചെയ്തു കടന്നുപോയ ക്രിസ്തുവിന്റെ ലളിതജീവിതം അനുഭവിക്കുക എന്നതാണ് ഇതു സ്വയംതന്നെയാകാനുള്ള ഏക ഉപാധി. തന്മൂലമാണ് സ്ഥാപകനായ പിതാവു ജീവിതലാളിത്യത്തിനു പ്രത്യേകസ്ഥാനം കല്പിച്ചത്.

പുനർനിർമ്മാണം

ബഥനി സന്നദ്ധത സമൂഹ സ്ഥാപനത്തിനുശേഷവും സഭാസ്ഥാപകനായ പിതാവിന്റെ സത്യസന്ദേശം അഭിവാഞ്ഛയോടുകൂടി തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. യാക്കോബായ സഭയിലെ വട്ടിപ്പണക്കേസും അന്തഃകരീഭൂതങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥചിത്തനാക്കി. സത്യസന്ദേശങ്ങളെ മറുപോ

വഴി ഒന്നമില്ലെന്ന ഗ്രഹിച്ച മലങ്കര ഒത്തുതീർപ്പ് സഭയിലെ കത്തോലിക്കാബാബായും മറുതൊഴുതാനാതം എല്ലാം സാമൂഹിക കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി പുനരൊരുപ്പിച്ചുവാനു തീരുമാനിച്ചു അതിനുവേണ്ട എഴുത്തുകുത്തുകൾക്കായി പണ്ഡിതാഗ്രന്ഥനായ മാർ ഈവാനിയോസു തിരുമേനിയെ ചുമതലപ്പെടുത്തുക ഉണ്ടായി. സുഭീഷ്മമായ അഞ്ചുവർഷക്കാലത്തെ പരിശ്രമത്തിന്റെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഫലമായി 1930 ൽ ആ നല്ല ആഗ്രഹം പൂർത്തിയായി. മലങ്കരസഭയിൽ അതേവരെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ആരാധനക്രമം അഭംഗുരം തുടങ്ങി ആഗോള വ്യാപകമായി അംഗീകാരം ലഭിക്കുക എന്നതു് തിരുസഭാ ചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണലിപികളാൽ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ഒരു വലിയ യഥാർത്ഥ്യം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ അതിനുവേണ്ടി പ്രേരിപ്പിച്ചവർ വളർന്നു കേസിൽ ജയിച്ചു എന്ന താല്ക്കാലിക കാരണത്താൽ യഥാസമയം പിന്നാറി എന്നതും അവിസ്മരണീയമത്രേ. എന്നാലിതുകൊണ്ടൊന്നും അദ്ദേഹം ആകലിച്ചിരുന്നായില്ല.

മാർ ഈവാനിയോസു പിതാവു് റോമ്മായിൽ ചേരാനു പോകുന്നു എന്ന വാർത്ത ശ്രവിച്ച യാക്കോബായ അനുഭാവികൾ എല്ലാം യഥാസമയം പിന്നാറുകയും ബഥന്യാശ്രമത്തിനു നല്കിയ സഹായങ്ങളെല്ലാം പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാവിയിലൊന്നി ഉൽക്കണ്ഠാകലനാകാതെ, നഷ്ടമൊന്നും കാതെ ആ പുണ്യപുരുഷൻ അതേവരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു് സമ്പൂർണ്ണതൃപ്തതോടെ കെട്ടിപ്പുട്ടത്ത ബഥന്യാശ്രമവും ഭൗതികവസ്തുക്കളും ഉപേക്ഷിച്ചു് തന്നോടു കൂടി കത്തോലിക്കാ സഭയെ ആശ്ലേഷിക്കാനാഗ്രഹം ഉള്ളവർ മാത്രം തന്നെ വിവരം അറിയിക്കുവാൻ പറഞ്ഞശേഷം ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ രാത്രി 12 മണിവരെ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിർത്തിയതിനു കഴിഞ്ഞുകൂടി. അതിനടുത്തദിവസം തന്നെ 1930 ഓഗസ്റ്റ് 20-ാം തീയതി ഭൂമിപക്ഷം ആശ്രമസ്ഥരാനിച്ച് പെരുന്തിയിലെ

ബഥനിലെ വിട്ടിറങ്ങി വെണ്ണിക്കുളത്തെത്തുകയുണ്ടായി. 1930 സെപ്റ്റംബർ 20-ാം തീയതി പുനരെകൃപ്രസ്ഥാന പ്രതിനിധികൾ എന്ന നിലയിൽ ആച്ചുബിഷപ്പ് മാർ ഈ വാനിയോസ്, മാർ തെയോഫിലോസ്, ഒരു വൈദികൻ, ഒരുശെമ്മാശൻ, ഒരുത്തായൻ എന്നിങ്ങനെ പഞ്ചസാരഥികൾ കൊല്ലം മെത്രാനായിരുന്ന വന്ദ്യബെൻസിഗർ തിരുമേനിയുടെ മുൻപാകെ സത്യപ്രതിജ്ഞചെയ്ത് പുനരെകൃപ്രസ്ഥാനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുക ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ 1653 ജനുവരി മുന്നാംതീയതി ഘോഷ്ഗീസാധിപത്യത്തെ പ്രതിഷേധിച്ചു കൂനൻകരിശിൽ കെട്ടിയ ആലത്തുകൾ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു സത്യാനുഭവങ്ങൾക്ക് നിർബാധം കയറി ചെല്ലാവുന്ന സത്യപഥം (പുനരെകൃപ്രസ്ഥാനം) തുറന്നുകിട്ടിയെന്നതു് സഭൈക്യരണിയിൽ സർവ്വപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ്യമത്രേ. സ്ഥാപകനായ വന്ദ്യപിതാവിന്റെ പുനരെകൃപ്രസ്ഥാനം 1930 സെപ്റ്റംബർ 22-ാംതീയതി ബഥനി മഠാംഗങ്ങളായ ഏഴ് സിസ്റ്റേഴ്സും ഒരു നൊവീസും രണ്ടു യോഗാത്മിനികളും ഉൾപ്പെടെ പത്തുപേർ തിരുസഭയെ ആശ്ലേഷിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ പുനരെകൃപ്രസ്ഥാന പ്രചരിച്ചതോടെ ബഥനിയുടെ ഉപകർത്താക്കളും മിത്രങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നവർ ബദ്ധവൈരികളായി മാറി. അനുഭാവിക്കളെല്ലാം തന്നെ അകന്നുപോയി. ബഥനിക്കെതിരായി വിരുദ്ധപ്രചരണങ്ങളും വിദ്വേഷപ്രകടനങ്ങളും എവിടെയും മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ഈ ഭീകരപ്രതിസന്ധിഘട്ടം പരമകാരുണികനായ ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസാതിരേകത്താൽ സമാധാനപൂർവ്വം എല്ലാവരും തരണം ചെയ്യുകയാണു് ചെയ്തതു്. തൽഫലമായി ബഥനി പുനരെകൃപ്രസ്ഥാനം ഇന്നു് ആഗോളവ്യാപകമായി വർദ്ധിക്കാനിടയാക്കിയ ദൈവസന്നിധാനത്തിൽ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതാജ്ജലികൾ നമുക്കുപിടിക്കാം.

സമൂഹത്തിനു് പൊന്തിഫിക്കൽ പദവി

പുനരെക്യശേഷം 1932ൽ മാർ ഇഴവാനിയോസുതിരുമേനി പരിശുദ്ധപിതാവിനെ സന്ദർശിച്ചശേഷം മലങ്കര ഹൈരാക്സി സ്ഥാപിതമാകുകയും തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയും തിരുവല്ലാരൂപതയും ഔദ്യോഗികമായി വിഭജിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തിരുവനന്തപുരം ആർച്ച്ബിഷപ്പായി മാർ ഇഴവാനിയോസു തിരുമേനിയും തിരുവല്ലാ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനായി മാർ തേയോഫിലോസു തിരുമേനിയും അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. 1932ൽ നണ്ടയാർകളങ്ങര ഒരു മഠം ആരംഭിച്ചു് സ്കൂൾ തുടങ്ങി വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം, മറ്റു സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾ മിഷൻപ്രവർത്തനം എന്നിവ നടന്നുപോന്നിരുന്നു. പുനരെക്യശിപ്പികളായ അഭിവന്ദ്യപിതാക്കന്മാരുടെ സഹായസഹകരണത്തോടെ രണ്ടുരൂപതയിലും ബഥനിസന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ ശാഖാമന്ദിരങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു് വിപുലീകരിക്കാനിടയായി. അതോടുകൂടി 1956 ഓഗസ്റ്റ് 6-ാം തീയതി 127 സിസ്റ്റേഴ്സു മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന ബഥനിസമൂഹത്തെ പൊന്തിഫിക്കൽ പദവിയിലേക്കുയർത്തി ഒരു മദർജനറലിന്റെ ഭരണത്തിൽ കീഴിലാക്കി എന്നതും ഒരുസുലഭ ദൈവാനുഗ്രഹമായി പരിഗണിക്കാം.

ബത്തേരി വൈസു് പ്രോവിൻസു്

1980ജൂലൈ 25-ാംതീയതി ബത്തേരിരൂപതയിൽ ബഥനിയുടെ ഒരു വൈസു് പ്രോവിൻസു് സ്ഥാപിക്കുക ഉണ്ടായി. അവിടെ സ്കൂളുകൾ, പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ, സോഷ്യൽവർക്ക് തുടങ്ങിയവയിൽ അനന്ദിനം പുരോഗതി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതിയും പ്രവർത്തനങ്ങളും

“ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചമാകുന്നു. എന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും അന്ധകാരത്തിൽ നടക്കുന്നില്ല” എന്നരുളിച്ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യവചനങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു കേരളം, മദ്രാസ്, ജമ്മിനി തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ 65-ൽപരം മഠങ്ങളിലായി 400ൽപരം ബഥനി സിസ്റ്റേഴ്സ് വിവിധ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ത്യാഗപൂർവ്വം സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷികളായി മുന്നേറുന്നു. കൂടാതെ വിദ്യാലയങ്ങൾ, ബോർഡിംഗ് ഹൗസുകൾ, ഹോസ്റ്റലുകൾ, ബാലനഗർ, അനാഥശാലകൾ, ഹോസ്പിറ്റലുകൾ, ക്ലിനിക്കുകൾ, സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനകേന്ദ്രങ്ങൾ, മുദ്രാലയങ്ങൾ, തയ്യൽകുളാസ്സുകൾ, ക്രഷ്, മാതൃശിശുപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങി നിരവധി ക്രിയാത്മക മനുഷ്യസേവന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾവഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ ധാർമിക പ്രബോധനങ്ങളുടെ പ്രകാശപ്രസരം മാനവഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ തീവ്രയത്നം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ബഥനി സിസ്റ്റേഴ്സ് ഓരോരുത്തരും. ഇതിനും പുറമെ കുട്ടികളുടെ കായികവും മാനസികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും കലാപരവുമായ കഴിവുകളുടെ വികസനത്തിനും ഗൈഡിംഗ്, ബാലജനസഖ്യം, K. C. S. L , ചെറുപുഷ്പമിഷൻലീഗ് തുടങ്ങിയ വിവിധ സംഘടനകളും കാലാനുസൃതമായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ യുവതികൾക്കായുള്ള മഹിളാസമാജങ്ങൾ, മാതൃസംഘടനകൾ മതപരമായും സാംസ്കാരികമായും മറുതുള്ളവക്ക് വിജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുക്കാൻ വാർത്താവിനിമയോപാധികൾ ഇവയെല്ലാം യഥാർത്ഥം ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാമുപരിയായി സകലരാലും പരിത്യജിക്കപ്പെടുന്ന കഷ്ടദാസ്യമായിതന്നെ അന്വേഷം ആശ്വാസവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു എന്നതും ചാരിതാത്മ്യജനകമത്രേ. സർവ്വോപരി Mobile Clinic വഴിയായും ദാരിദ്രഭവ

യിൽപ്പെട്ട ശീശ്മകളുടെ ക്ഷേമത്തിനായി Health a Million Programme വഴിയായും വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നു എന്നതും അനുസ്മരണീയമാണ്. ഇപ്രകാരം വിവിധസാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾവഴി മാനവപുരോഗതിയോടൊപ്പം ആന്തരിക ജീവിതാഭിവൃദ്ധിയും പരിഗണിച്ചു മാനവസമുദായത്തെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ ദൈവികലക്ഷ്യത്തിലേക്കാനയിക്കുവാൻ ബഥനിസിസ്റ്റേഴ്സു എളിയ പരിശ്രമം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ബഥനിയുടെ ഈ ഉത്തമ ആദർശം പ്രാവർത്തികമാക്കി അനേകായിരങ്ങളെ ദൈവത്തിലേക്കാനയിക്കുവാൻ തീവ്രശ്രമം ചെയ്തു സർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് പ്രയാണംചെയ്ത മാർ ഈവാനിയോസുപിതാവിന്റേയും മറെറല്ലാ പിതാക്കന്മാരുടേയും പ്രാർത്ഥനാനുഗ്രഹങ്ങൾ സഭയുടെ പുരോഗതിക്കു സഹായകമാകട്ടെ. ഇപ്പോൾ മലങ്കരസഭാ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന എല്ലാ അഭിവന്ദ്യ പിതാക്കന്മാരുടേയും നിർദ്ദേശമായ സഹായസഹകരണങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവും പ്രാർത്ഥനയും ബഥനിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സർവ്വതോന്മുഖമായ ദൈവികാഭ്യന്തരീയ്ക്ക് മാർഗ്ഗദർശകമായി തീരട്ടെ!! സ്നേഹപിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹപുമാരി ബഥനിയിൽ അനവരതം വർഷിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവും മേരിമക്കൾ സമൂഹവും

—റവ. സിസ്റ്റർ മേരി മാത്യു. D. M.

ഭാഗ്യസ്തുരനാഹ്നായ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ പാവന കരങ്ങളാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട്, ആശീർവ്വദിക്കപ്പെട്ട് ആരംഭിച്ച മേരിമക്കൾ സമൂഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണ ചരിത്രം അത്ഭുതാവഹമായ ദൈവപരിപാലനയുടെ നീദർനമാണ്. അന്ന് പുനരെകൃപസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചിട്ട് വെറും 8 വർഷമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. ഈ സന്നയാസിനീസമൂഹം പിറന്നുവീഴുമ്പോൾ, മലങ്കരസഭയിലെ തെക്കൻ മിഷ്യനുകളിൽ ദൈവസേവനം ചെയ്യുന്നതിനായി എത്തിയ റവ. ഫാ. ജോസഫ് കുഴിഞ്ഞാലിയിൽ തന്റെ സേവനരംഗങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതിനായി ഏതാനും സന്നയാസിനികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ചെറിയ സമൂഹം ഉടലെടുത്തുകാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ആ ആഗ്രഹം അറിഞ്ഞ് അഭിവന്ദ്യ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി അതിനു സമ്മതിക്കുകയും 1938 മെയ് മാസം 8-ാം തീയതി മാർത്താണ്ഡത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ വാടകവീട്ടിൽവെച്ച് ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ആദ്യ അംഗങ്ങളെ സ്വീകരങ്ങളാൽ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനി പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളിൽ ആഴ്ചതോറും ഒരു മിഷ്യനറി സമൂഹത്തിന് അസ്ഥിവിഹാരം ആകേണ്ടിയിരുന്ന ആദ്യ അംഗങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുകയും, അവിട് ആത്മീയവും, ഭൗതികവുമായ എല്ലാവിധ സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. സന്നയാസ പരിശീലനം നൽകുന്നതിനായി ബഥനിയയിലെ മദർ ബാസിമിനെ അഭിവന്ദ്യ തിരു

മേനി നിയോഗിക്കുകയും മദർ രണ്ടു വർഷക്കാലം ആദ്യ അംഗങ്ങൾക്ക് പരിശീലനം നൽകുകയും ചെയ്തു. മിശിഹാനുരണ സന്യാസിനീ സമൂഹത്തിന്റെ അതെ ചൈതന്യത്തിൽ തന്നെ വളർന്നുവരുന്നതിന് അഭിവന്ദ്യ പിതാവിന്റെ സഹവാസവും, മദർ ബാസിമിന്റെ നേതൃത്വവും ഞങ്ങൾക്ക് വളരെയധികം ഉത്തേജനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പനും ആദ്യ അംഗങ്ങളും പലപല പ്രശ്നങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളുമായി അഭിവന്ദ്യപിതാവിനെ സന്ദർശിച്ചിരുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം വാത്സല്യവുമ്പും തിരുമേനി അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുകയും വസ്തുനിഷ്ഠമായി അവ വിശകലനം ചെയ്ത് അതിന് പരിഹാരം കാണുവാൻ അവർക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

തന്റെ മക്കളെ ശിക്ഷണബോധത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ തിരുമേനി സദാ ഉത്സുകനായിരുന്നു. തള്ളേണ്ടത് തള്ളുവാനും, കൊള്ളേണ്ടത് കൊള്ളുവാനും ആദ്യകാലം മുതൽതന്നെ തിരുമേനി ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു; മദർ മേരിക്കും ആദ്യ അംഗങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിലും, പ്രശ്നങ്ങളിലും അഭിവന്ദ്യ പിതാവിന്റെ സഹവാസവും ഉപദേശവും എന്നും സന്തോഷവും ആശ്വാസവും പകർന്നുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു. മറും സന്ദർശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ മൂന്നരകാലുള്ള സ്കൂളിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് അവർ പാകം ചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണം കഴിയുന്നതിനും, അവരോടു കൂടെ പ്രശ്നം നടത്തുന്നതിനും അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനിക്ക് പ്രത്യേക താത്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഭവന സന്ദർശനത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം ജനപദങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന ഈ സമൂഹാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശവുമായി വീടുകൾ കയറി ഇറങ്ങുമ്പോൾ പലപ്പോഴും ഹൃദയമായ സചീകര

ഞവും ചിലപ്പോഴെല്ലാം തിരസ്കരണവും ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ആ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ ചുറ്റുംകൂടി അനുഭവങ്ങൾ പങ്കിട്ട അപ്പസ്തോലന്മാരെപ്പോലെ, അഭിവന്ദ്യതിരുമേനിയുടെ ചുറ്റും കൂടിയുരുന്ന് തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങൾ അയവിറക്കുകയും, അങ്ങനെ തിരുമേനിയ്ക്കിടനിന്ന് അർപ്പനചൈതന്യം ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിയാതിരിക്കാൻ അഭിവന്ദ്യപിതാവിന്റെ ശക്തിയേറിയ കരങ്ങൾ ഈ ആദ്യ അംഗങ്ങൾക്ക് ശക്തി നല്കി. “മക്കളെ സമ്പ്രദായമാണോ” എന്ന തിരുമേനിയുടെ ഒറ്റചോദ്യത്താൽ എല്ലാ പ്രയാസങ്ങളും, വിഷമങ്ങളും ഓടിമറയുമായിരുന്നു എന്ന് അനുഭവസ്തർ ഇപ്പോഴും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അഭിവന്ദ്യതിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അഗാധമായ വിശ്വാസം, ദൈവസ്നേഹം, പ്രാർത്ഥനാ ചൈതന്യം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോടുള്ള ഭക്തി, അതു ധ്യാനിക്കുന്നതിലുള്ള ശ്രദ്ധ, സമൂഹജീവിതം, ആദിത്യമര്യാദ എന്നിവയെല്ലാം ബഹുനീ സന്നയാസിനീസമൂഹത്തിലെമ്പോലെ തന്നെ മേരിമക്കൾ സഭയിലും വളർന്നുവരുവാൻ വന്ദ്യപിതാവുമായുള്ള ബന്ധം സഹായിച്ചു. “ദൈവ സേവനത്തെക്കാൾ അത്യന്തമം ദൈവസമ്പാദനം” ആണ് എന്നത് ജീവിതനിയമമാക്കുവാൻ ഇതൊക്കെ പ്രേരകമായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ഭവനസന്ദർശനംവഴി ക്രിസ്തുവിനെ മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കണമെന്നും, അജ്ഞതയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും അനാരോഗ്യത്തിലും കഴിയുന്നവർക്ക് ആശ്വാസം പകരണമെന്നും ഉപദേശിച്ച തിരുമേനി, സ്ത്രീകളും, ആതുരശാലകളും സാമൂഹികസേവനരംഗങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഉത്തേജനം നല്കി. ആ വന്ദ്യപിതാവിന്റെ സ്മരണയ്ക്കു മുൻപിൽ ഞാൻ ആദാരാർജ്ജലികൾ അർപ്പിക്കുന്നു.

ഒരു പുതിയ സന്നദ്ധത ജീവിതശൈലിക്കു നേതൃത്വം നല്കിക്കൊണ്ടു് അഭിവന്ദ്യപിതാവു് വളർത്തിയെടുത്ത ബഹു നിസമുഹങ്ങൾ ഒന്നു ചേർന്നു് ഈ ശതാബ്ദി ആചരിക്കുന്നതു് സമുചിതമാണു്. ഈ സമുഹങ്ങൾ നടത്തുന്ന എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും വന്ദ്യപിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.

സന്നയാസിനികൾ ആധുനികയുഗത്തിൽ

—സിസ്റ്റർ അൽഫോൻസ^൮ മേരി,
എസ്. എ. ബി. എസ്.

സന്നയാസം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ അടയാളമായിട്ടാണ് നാം ഇന്നു കാണുന്നത്. യേശുവും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ അടയാളം ആയിരുന്നു. ആ യേശുവിനെ അടുത്തനുഭവിക്കുവാൻ അനുധാവനം ചെയ്യുവാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട സന്നയാസിനികൾ എത്ര ഭക്തമാണീ ആധുനികയുഗത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളതു്?

ഗുരുവിനെക്കാൾ വലിയ ശിഷ്യനില്ലെന്നും, ദാസൻ യജമാനനെപ്പോലെ ആയാൽ മതിയെന്നും പറഞ്ഞ യേശുതന്നെയാണ് സന്നയാസത്തിന്റെ ദാതൃകയും ജീവനും. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനു മുൻപും സന്നയാസസഭയിൽ വളരെയധികം അസ്വസ്ഥതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇനിയും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. കാരണം പ്രതിസന്ധികൾ പലപ്പോഴും ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്—വളച്ചുയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള വെല്ലുവിളി. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സന്നയാസസഭകളിലെ അസ്വസ്ഥതകളെ പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു എന്നു നമുക്കറിയാം. കൗൺസിലിനു ശേഷം പരീക്ഷണാത്മകം ധാരാളം കോഴ്സുകളും; ചാപ്റ്ററുകളും സന്നയാസത്തെ പ്രതി സന്നയാസിനികൾ നടത്തി. അതിന്റെ ഫലമായി നിയമം നവീകരിച്ചു. നവീകരിക്കപ്പെട്ട നിയമവും കൈയ്യിൽപിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന സന്നയാസിനികൾ പുറത്തുനിന്നുള്ള കൊടുങ്കാറ്റിൽ ആടി ഉലയുന്നില്ലേ? ദൈവവിളിയുടെ ക്വാ

വു്, വർഷങ്ങൾ സഭയിൽ ജീവിച്ചവർ, പുണ്യപ്പെട്ട സന്യാസിനീകൾ സഭയോടു വിടപറഞ്ഞു്, അൽമായ ജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നു ചെന്നതു് കണ്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന നമ്മൾ ആധുനിക സന്യാസദർശത്തെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും പലതും ചോദിച്ചു പോകാറുണ്ടു്. പത്തുവർഷം മുൻപു് സന്യാസവസ്തുത്തിന്റെ നിറം മാറുന്നതും, വസ്തുത്തിന്റെ നീളം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നതുമൊക്കെ സന്യാസത്തിനു നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നു് സാരിളളതു് ഒരു സന്യാസിനിയെ കാണുന്നതു്; കുപ്പായം ഇല്ലാതെ ഒരു വൈദികനെ കാണുന്നതു് ഒരു ഉതപ്പായി നാം ചിന്തിക്കാറില്ല. ഇതൊക്കെയാണോ സന്യാസജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ?

ആധുനികയുഗത്തിൽ സന്യാസികളുടെ ദൗത്യത്തെപ്പറ്റി വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപു് ആധുനികയുഗത്തെ ഒരു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ഇന്നത്തെ യുഗത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ ഒരു പരിധിവരെ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. സമരംകൊണ്ടു് കോടതിപുട്ടി; അച്ചനെ കൊന്നു; വീടു് കൊള്ളയടിച്ചു; കളക്ടറെ കൈയ്യേറി; വ്യാജമദ്യം; വ്യാജവാക്കുകൾ, ഇന്നത്തെ വളരെയധികം അനീതിയുടേയും അക്രമത്തിന്റെയും ചിത്രങ്ങൾ ഒരു വശത്തു് മറുവശത്തു് വളരെയധികം നല്ലകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പത്രങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. എന്താണു് ഇന്നത്തെ യുഗത്തിന്റെ പ്രത്യേകത? മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകം പെട്ടെന്നു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകം. എല്ലാം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു ലോകം. ചിന്തിക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വളരെ പുരോഗമിച്ച ഒരു ലോകം ശാസ്ത്രീയ സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ ഒരു ലോകം, പുതിയ മൂല്യങ്ങൾ, പുതിയ മാനദണ്ഡങ്ങൾ മുൻപോട്ടുവെക്കുന്ന ഒരു ലോകം. ഇന്നു് മനുഷ്യനു് ബോംബു് അല്ല; ബോംബും കൈയ്യിൽ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യനെയാണു പേടി. ലൗകിക

തികരപത്തിന്റെ അതിപ്രസരത്തിൽ ആടിലെയുന്ന ഒരു ലോകം. അസ്വസ്തുതകളും ഭയവും, ആത്മനിയമവും ശിക്ഷണ രാഹിത്യവും ഒക്കെ വളർന്നുവരുന്ന ഒരു ലോകം. സുന്ദരമായ മൂല്യങ്ങൾക്കു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട് അനേകർ ജീവാപ്തം ചെയ്യുന്ന ഒരു ലോകം. മദർ തെരേസയെപ്പോലെ “Something beautiful for God” എന്നുൽഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളെതന്നെ അർപ്പിക്കുന്ന ഒരു ലോകം. ഇപ്രകാരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ അതിപ്രസരത്തിൽ മുങ്ങിമരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ സ്ത്രീ ആരാണു? അവളുടെ ദൗത്യം, സാന്നിദ്ധ്യം; അവളുടെ നിലപാട്; അവളുടെ സ്ഥാനം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ സന്നയാസിനികളുടെ ആധുനികയുഗത്തിലെ കർത്തവ്യങ്ങളെ വിലയിരുത്തുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

നമ്മുടെ അമ്മമാരുടെയും, വലിയമ്മമാരുടെയും ജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നു ചെന്നാൽ സ്ത്രീയുടെ കടമകൾ മൂന്നുകാര്യങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്നതായി നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കും. പള്ളി, പാചകപ്പുത്തി, കുഞ്ഞുങ്ങൾ. ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീലോകമായിരുന്നു അവരുടേതു്. അന്നൊരു വനിത അംബസിഡറയോ; വനിതാ പ്രധാനമന്ത്രിയെയോ, കളക്ടറയോ സ്വപ്നം കാണുവാൻ പ്രയാസം ആയിരിക്കും; സ്ത്രീകൾ അടുക്കളയുടെ നാലുകെട്ടിനുള്ളിൽ അടങ്ങിക്കിടന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു കാലം ആയിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ ഇന്നു് മതിൽ കെട്ടുകൾ തല്ലിതകർത്തു് പെൺകുട്ടികൾ തന്നെ പുറത്തിറങ്ങി, ജോലിതേടി ഏതുതരം ജോലിയും സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായി യുവാക്കന്മാരോത്തു് തങ്ങളുടെ നിലപാട് ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണു്. അമ്മമാർ കുട്ടികളുടെ വളച്ചയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു് ഒതുങ്ങിക്കഴിയുകയല്ല, പുറത്തേക്കിറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുകയാണു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ലോകത്തിലാണു്

ഇന്നത്തെ സന്യാസിനീ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു്, ജീവിക്കേണ്ടതു്, സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടതു്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവായിരുന്ന ആധുനിക റഷ്യയുടെ ശില്പിയായ ലെനിൻ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി “ഏതെങ്കിലും വിപ്ലവം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ആ വിപ്ലവത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള ഭാഗഭാഗീതപത്തിന്റെ ശക്തി അനുസരിച്ചാണ്” എന്ന്. ക്രിസ്തു ഒരു വിപ്ലവകാരിയാണ്; വിമോചകനാണ്; ക്രിസ്തുസഭ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് ലോകത്തെ ആനയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, സ്നേഹവിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയാണ്. ഈ വിപ്ലവപ്രക്രിയയിൽ ഏതു രീതിയിൽ നമുക്കു ഭാഗഭാക്കുകൾ ആകുവാൻ കഴിയും? ഇന്ന് സന്യാസിനീകൾ എന്താണ് സഭയിൽ ചെയ്യുന്നതെന്നു നമുക്കറിയാം. വേദനിക്കുന്നവരുടെ അരികിൽ സന്യാസിനീ ഉണ്ടു്; അനാഥരുടെ അടുത്തു്; രോഗന്മാരുടെ അടുത്തു് സന്യാസിനീകളെ കാണുവാൻ കഴിയും. ഇടവക ജോലികളിൽ സാമൂഹ്യസേവന രംഗങ്ങളിൽ സന്യാസിനീകളെ നമുക്കു കാണാം. എന്നാൽ ഈ പ്രേഷിതപ്രവർത്തികളെല്ലാം അവരുടെ ദ്വിതീയ ലക്ഷ്യം ആണ് അവരുടെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം ഇന്നത്തെ യാഗത്തിനു മറുപുളയുടെ മുൻപിൽ യേശുവിനെ പുനരവതരിപ്പിക്കുക; യേശുവിനു സാക്ഷ്യം നല്കുക; സ്വർഗ്ഗോന്മുഖമായ ഒരു ജീവിതത്തിനു് ഈ ലോകത്തിൽ സാക്ഷ്യം നല്കുക എന്നതാണ്.

സന്യാസിനീകളെ തിരുസഭയ്ക്കു് ഇന്ന് എന്നത്തേതിനെക്കാൾ കൂടുതലായി ആവശ്യം ഉണ്ടു്. തിരുസഭ സന്യാസിനീകളെ സ്നേഹിക്കുന്നു; വീക്ഷിക്കുന്നു; അംഗീകരിക്കുന്നു; എവിടെ സന്യാസസഭകൾ തഴച്ചു വളരുന്നുവോ, അവിടെ തിരുസഭ ജീവനുള്ളതാണെന്നു് തിരുസഭതാനെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ദൈവം മരിച്ചുവെന്നും, ദൈവ

ത്തെക്കൊണ്ടാവശ്യമില്ലെന്നും പറയുന്ന ഈ യുഗത്തിൽ സ്റ്റാപകയോഹന്നാനെപ്പോലെ നേതൃക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടവരാണ് നമ്മൾ. നാം എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതല്ല എന്തായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് സുപ്രധാന കാര്യം.

സ്വസ്ഥനായ പിതാവു ചിലക്കമാത്രം പ്രധാനം ചെയ്യുന്ന ദൈവപ്രസാദവരത്തിന്റെ വിലയേറിയ ദാനം ആയ കന്യതപം ലോകത്തിലെ ആത്യന്തിക സമൃദ്ധിയുടെ ഉറവിടം എന്ന നിലയിൽ സഭയിൽ എക്കാലത്തും പ്രത്യേകം വിലമതിക്കപ്പെട്ടതാണ്. യഥാർത്ഥമായ ദാരിദ്ര്യം, ദൈവത്താൽ നിറയുന്നതിനുള്ള വിശപ്പ്, ദൈവത്താൽ നിറയുന്നതിലുള്ള ആനന്ദം, ആത്മാവിൽ ദാരിദ്ര്യ ഭാഗ്യവാന്മാർ എന്ന് ആശംസിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ ആശംസ, സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഉഴലുന്ന ഒരു ലോകത്തിനു പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ സന്നദ്ധ്യസിനീകളെ ഇന്നു സഭയ്ക്കാവശ്യം ഉണ്ട്. അനുസരണമെന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു ലോകത്തിനു, അനുസരണത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിനു അനുസരണം സ്നേഹമാണെന്ന് കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുന്ന സന്നദ്ധ്യസിനീകളെയാണ് സഭയ്ക്കാവശ്യം. പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു കീഴ് വഴങ്ങി; മരണം വരും, കുരിശുമരണംവരെ അനുസരിച്ച ക്രിസ്തുവിനെ, ഇന്നത്തെ ലോകത്തിലവതരിപ്പിക്കുവാൻ ആ യേശുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ അനുസരണബലമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന സന്നദ്ധ്യസിനീകൾക്കു സാദ്ധ്യമാവണം. അതുപോലെതന്നെ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ആ സംപൂർണ്ണ സമർപ്പണം വഴി തങ്ങളെതന്നെ യേശുവിനടിയാറു വെച്ചുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മചര്യവ്രതപാലനംവഴി നമുക്ക് ഈ ലോകത്തിൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ കഴിയണം. സന്നദ്ധ്യസിനീകൾ തിരുസഭയുടെ ഭാഗമാണ്. തിരുസഭയുടെ ഹൃദയത്തിലാണ് സന്നദ്ധ്യസിനീകളുടെ സ്ഥാനം. ക്രിസ്തുവിനെ മററുള്ളവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന

തുവഴി തിരുസഭയെയാണവർ ലോകത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുന്നത്.

ആധുനിക ലോകത്തിൽ സന്നയാസം പ്രസക്തമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉചിതമായ ഉത്തരം “യേശു ഇന്നലെയും ഇന്നും നാളെയും ഒരുവൻതന്നെ” എന്നതാണ്. ആ യേശുവിന് എക്കാലവും, സന്നയാസിനികളെ, സന്നയാസികളെ ആവശ്യം ഉണ്ട്. പുണ്യമായി, കൃത്യമായി യഥാർത്ഥമായി, ആത്മാർത്ഥമായി; ക്രിസ്തുവിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. ഈ അനുഭവത്തിലേക്കു നാം പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ നാം ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമായി മുഴുവൻ മാവിനേയും പുളിപ്പിക്കുന്ന പുളിമാവായി എല്ലാത്തിനും ഗുണം പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന ഉപ്പായി പരിണമിക്കും എന്നതിൽ സംശയമില്ല.

സന്നയാസ ജീവിതം സമ്പത്തിനെയോ, ലൈംഗികതയെയോ, സ്വതന്ത്ര മനസ്സിനെയോ നിഷേധിക്കുകയോ താഴ്ന്നുകൊടുക്കുകയോ അല്ല ചെയ്യുന്നത്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി തങ്ങളെതന്നെ ഷണ്ഡന്മാരാക്കിയവരെപ്പറ്റി യേശു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സന്നയാസം പരിപൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്, ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് എന്ന് കൗൺസിൽ ഡിക്രി വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരും വിശുദ്ധിയിലേക്കാണ്, പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കാണ് വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ സന്നയാസത്തിന്റെ സാംഗത്യം എന്താണെന്നു നാം സ്വഭാവീകമായി ചോദിക്കും. എന്തിനെയെങ്കിലും രണ്ടാം സ്ഥാനത്തേക്കു തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് സന്നയാസജീവിതം മററുള്ളതിനേക്കാൾ മെച്ചമാണെന്നു പറയാൻ വേണ്ടിയല്ല മറിച്ച് മെച്ചമായ ചിലതിനെ ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ത്യജിച്ചുകൊണ്ട്, അല്ലെങ്കിൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തെ ഈ ഭൂമിയിൽ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് സന്നയാസിനികൾ ചെയ്യുന്നത്; ചെയ്യേണ്ടത്. സ്വർഗ്ഗോന്മുഖമായ സ

ന്നയാസ വീക്ഷണം സന്നയാസിനീകൾ ഈ ലോകത്തിലാണെങ്കിലും ഈ ലോകത്തിന്റെതല്ലാതായി ഈ ലോകത്തെ പവിത്രീകരിക്കുവാൻവേണ്ടി ഈ ലോകത്തെ ധന്യമാക്കുവാൻവേണ്ടി വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അവർക്കു മാത്രമേ അതു ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യത്തിലൂടെയും സാനിദ്ധ്യത്തിലൂടെയുമാണവർ ഇതു നിറവേറുന്നതു്.

കൽക്കട്ടയിലെ മദർ തെരേസ എല്ലാവരാരും എത്രമാത്രം ആദരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതുതന്നെ സന്നയാസത്തിന്റെ ഈ യുഗത്തിലെ പ്രസക്തിയെ വിളിച്ചോതുന്നു. നല്ല മനുഷ്യർ ആരെങ്കിലും സന്നയാസത്തെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു സംശയമാണ്. വിമർശനങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടെങ്കിലും അനേകർ സന്നയാസജീവിതം നയിക്കുന്നവരെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിക്കുന്നതായി നമുക്കറിയാം. ദൈവാനുഭവത്തിനുവേണ്ടി യഥാർത്ഥശാന്തിക്കുവേണ്ടി സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിനു് ശാന്തിയും സമാധാനവും നല്ലവൻ മാർ ഈവാനിയോസു് പിതാവിനെപോലുള്ളവർക്കു് ഫ്രാൻസിസു് അസ്സീസിയെപോലുള്ളവർക്കു്, ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹത്താൽ സമർപ്പണജീവിതത്തിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമുക്കെല്ലാവർക്കും കഴിയും-കഴിയണം: ക്രിസ്തുവിന്റെ ശാന്തിയും സമാധാനവും ഈയുഗത്തിനു പ്രദാനംചെയ്യുമ്പോൾ ആധുനികയുഗത്തിലുള്ള നമ്മുടെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചു എന്നു പറയുവാൻ നമുക്കു കഴിയും.

മാർ ഈവാനിയോസ് സുക്ലൺസ്

- 1 “ആദർത്തിൽ ഐക്യരൂപ്യവും, സഹോദര്യബന്ധത്തിൽ സുസംഘടിതവുമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാപനത്തിനും മനുഷ്യരെ നേർവഴിക്കു കൊണ്ടുവരാൻ എളുപ്പമല്ല”.
- 2 “സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ സമാധാനമാകട്ടെ സുകൃതമാകട്ടെ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയില്ല”
- 3 “ത്യാഗം കൊണ്ടല്ലാതെ അനന്യസാധാരണമായ ദൈവസാമീപ്യം ലഭിക്കാവുന്നില്ല. ഗോശുൽത്താമലമേൽ കാണപ്പെടുന്ന സ്വയംപരിത്യാഗത്തിന്റെ അച്ഛസ്സടികമായ മാതൃക നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ പ്രതിഫലിക്കപ്പെടണം.”
- 4 “അവിലാസം മുഴുവൻ തൂക്കയിൽ ഉൾക്കൊണ്ടു് അതിനെ ഭരിക്കുന്ന ദൈവം സ്വന്തം സൃഷ്ടിയുടെ കൈത്തലത്തിൽ ഒരുമകളുണ്ടായി ഒരുങ്ങിയിരുന്നു.”
- 5 “ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുഹൃദയത്തിൽനിന്നു് കൃപയെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഒഴുകിവരുന്ന നദി നിന്റെ ആത്മാവിലേക്കു് ഒഴുകണം. അതിനുവേണ്ടി വിശുദ്ധകുദാശകളാകുന്ന കൈത്തോടുകളെ നിന്റെ ആത്മാവിലേക്കു് വെട്ടി വയ്ക്കണം.”
- 6 “ദൈവസേവനത്തെക്കാൾ അത്യന്തമം ദൈവസമ്പാദനമാണു്”
- 7 “സന്യാസിയെ ഒരു യാഗപശുവിനോടുപമിക്കാം. യാഗപശു നാലു് അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിൽകൂടി കടന്നുപോകേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി യാഗപശുവിനെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നു.”
- 8 “ക്രൈസ്തുവസഭയെ മനുഷ്യശരീരത്തോടു് ഉപമിക്കുന്ന പക്ഷം സന്നയാസാശ്രമത്തെ മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള ഹൃ

ദയത്തോട് ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്. ഏദയം മനുഷ്യ ശരീരത്തിനു നൽകുന്ന പ്രയോജനം ദൈവഭക്തിയുള്ള സന്യാസാശ്രമം ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്കു നൽകുന്നു.”

- 9 “സന്യാസികളുടെ ആത്മാവ് ദൈവത്തോടുത്തു് വിശുദ്ധസംസർഗ്ഗത്തിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക വ്യായാമം സന്യാസപരമായ മനനം ആകുന്നു”.
- 10 “ഭോക്താക്കളുടെ മരിക്കുന്നവനെത്രെ ഒരു സന്യാസി ലൗകികമായ ബഹുമതിയും ജനസമ്മതിയും സന്യാസിക്കാവശ്യമില്ല”.
- 11 “എത്രയധികം ക്ലേശം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും അശുദ്ധിയോടു സഹായം എതിർക്കുക തന്നെ വേണം”.
- 12 “ദൈവം എനിക്കുള്ളപ്പോൾ സകലവും എനിക്കുണ്ടു്”
- 13 “എല്ലാറ്റിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ദൈവക്കരുണതന്നെ. അവിടുന്ന് തുടങ്ങി അവിടുന്ന് നടത്തി നമ്മുടെയും ചെയ്തിച്ചമിട്ടു്”
- 14 “ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പുനരുകൃത്തിനും സമാധാനത്തിനും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക”
- 15 “ആതനമായ ആദ്ധ്യാത്മിക തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു് അറിയാവുന്ന സത്യങ്ങളെ വിശദമായി കാണുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാകുന്നു”.
- 16 “സകല പാപത്തിന്റെയും തായ്വേൽ നിഗളമാകുന്നു. സകല പുണ്യങ്ങളുടെയും താഴ്വ ആകുന്നു”.
- 17 “യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തി എന്നിൽ അധിവസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ദിനംപ്രതി മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു”.
- 18 “സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളും യഥാർത്ഥ ദൈവസ്നേഹവും ദൈവഭക്തിയും നിറഞ്ഞവരുമായ നിസർവ്വത

റെർ ക്കൊണ്ടുമാത്രമേ സുവീശേഷലോഷണം ശക്തിയു
ക്തര നടത്തുന്നതിനും ഫലം കൈവരുത്തുന്നതിനും സാ
ധിക്കുകയുള്ളൂ”.

19 “മരണാനന്തരം ഞാൻ സ്വപ്നത്തിലെത്തിയശേഷം എ
ന്റെ അകത്തോലിക്കാസഹോദരങ്ങളുടെ പുനരൈക്യ
ത്തിനുവേണ്ടി ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊ
ണ്ടിരിക്കും”.

20 “കാലക്രമത്തിൻ സത്യം ഏവക്കും മസസ്സിലായിക്കൊ
ള്ളും. സത്യം ഒന്നല്ലാതെ പലതില്ലല്ലോ”.

21 “ദൈവനടത്തിപ്പറിയുന്നതിനും, ദൈവകൃപ സമ്പാദി
ക്കുന്നതിനും ദൈവകൃപയോട് മനഃപൂർവ്വമായി സഹക
രിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ദൈവത്തോട് ഏറ്റവും അടു
ത്തു പാർക്കണം”.

22 “നിന്റെ ആടുകൾ നിന്നെ നിന്ദിക്കുകയും അപമാനി
ക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിന്റെ തൊഴുത്തിന് വെളിക്ക
ള്ളവർ നിന്നെ എത്രമാത്രം ബഹുമാനിക്കും”

23 “കർത്താവായ യേശുവേ എന്നിൽ ജീവിക്കണമേ എ
ന്നിൽ ഭരിക്കണമേ, എന്നോടു കല്പിക്കണമേ”

24 “‘രണ്ടാംസ്വപ്ന’മെന്നു ഞങ്ങൾ അഭിസംബോധനചെ
യ്യുന്ന ദൈവമാതാവിനെ വണങ്ങുന്നു, ഞങ്ങളുടെ ബ
ലവും, പരിചയും, കോട്ടയും ദുഃഖിതന്മാരുടെ അഭയ
സ്ഥാനവുമാകുന്ന ആ മാതൃഹൃദയം ഞങ്ങൾക്കു സഹായ
ത്തിനുണ്ടു”.

25 “ദൈവവിശ്വാസവും രാജഭക്തിയും നിയമപരമായ അ
ധികാരവീധേയതപവും ഒത്തുചേർന്നു പോകേണ്ട ഘടക
ങ്ങളാണു”.

26 “മറുക്കളവരെയും എന്നെയും പരസ്പരം ബന്ധിക്കുന്ന
ഒരു ശൃംഖല ഉണ്ടു. അതത്രെ ക്രൈസ്തുവ സ്നേഹം”.

- 27 “മനുഃശക്തിയും ദൈവാനുഗ്രഹവും സമ്പാദിച്ചവരത്രേ ദൈവത്തെ സമ്പാദിച്ചവർ”.
- 28 ധാർമികനിയമത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ജനതയും, കൂടും ബുദ്ധിവും സംസ്കാരവും എല്ലാം നശിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല”.
- 29 “സത്യം, ധർമ്മം, നീതി ഇവയത്രേ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ”.
- 30 “ദൈവം മനുഷ്യനിലും മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിലും ആയിത്തീരുന്നതു് മനുഷ്യൻ ദൈവമായി തീരുന്നതിനാലായിരിക്കണം”.

ആബോ ഗീവറുഗീസ്

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജന്മശതാബ്ദിയാചരണത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തിയ സിമ്പോസിയത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധങ്ങളും പൊതുതലങ്ങളിൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങളുമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ബനഡിക്ട് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്, ഐസക് മാർ യുഹാനോൻ, പ്രൊഫ. റി. കെ. കോശി, പ്രൊഫ. ജോജ്ജ് ഓണക്കൂർ, ഫാ. വറുഗീസ് കിളിച്ചിമല, മഹാകവി പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ, ഡോ. ജോൺ ബക്മൻസ് തുടങ്ങിയവരുടെ പഠനാർഹമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇതിലുൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

Printed at Bethany Press and Published by
Bro. Gracious O. I. C. for Bethany Publication.

MALANKARA
LIBRARY

ആബോ ഗീവറുഗീസ്

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ജന്മശതാബ്ദിയാചരണ
തോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തിയ സിമ്പോസിയത്തിൽ
അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധങ്ങളും പൊതുസമ്മേള
നങ്ങളിൽ നടത്തിയ പ്രദർശനങ്ങളുമാണ് ഈ
ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ബനഡിക്ട് മാർ
ഗ്രീഗോറിയോസ്, സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്,
ഐസക് മാർ യൂഫാനോൻ, പ്രൊഫ. റി. കെ.
കോശി, പ്രൊഫ. ജോജ്ജ് ഓണക്കൂർ, ഫാ. വറുഗീ
സ് കിളിച്ചിമല, മഹാകവി പുത്തൻകാവു മാത്തൻ
തരകൻ, ഡോ. ജോൺ ബർക്കമൻസ് തുടങ്ങിയവ
രുടെ പഠനാർഹമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇതിലുൾപ്പെടു
ത്തിയിരിക്കുന്നു.

Printed at Bethany Press and Published by
Bro. Gracious O. I. C. for Bethany Publication.